Đặc San Vô Vi

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI THẾ GIỚI

SỐ 8 THÁNG 9 NĂM 2019

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

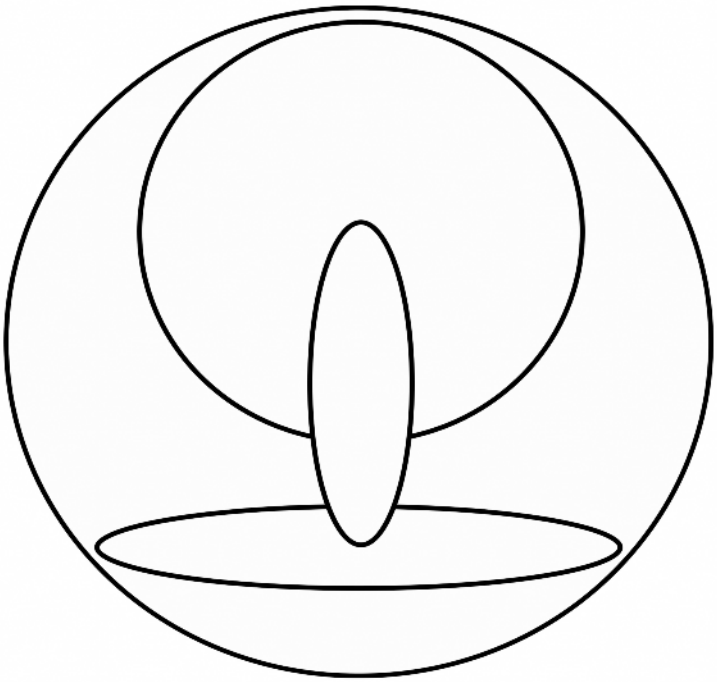

Đại Hội - Vô Vi Quốc Tế Pattaya - Thailand - 2019

CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI VÔ VI QUỐC TẾ

DU HÀNH ĐẠO PHÁP 2019

Đặc San Vô Vi

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP
TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU

Chủ Biên: Vô Vi

Thực Hiện: Ban Biên Tập Đặc San Vô Vi

Bài Vở Và Hình Ảnh: Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi

Cần cống hiến những bài vở như sau:

1. Xây dựng giải trí thanh nhẹ.

2. Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.

3. Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.

4. Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.

5. Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.

6. Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.

7. Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh

Kính Bái,
Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Thực Hành Tự Cứu

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

1923 - 2009

Lá Thư Đặc San Vô Vi

Nhân dịp Kỷ Niệm 10 Năm Ra Đi của Vị Thầy kính yêu, Ban Biên Tập ***Đặc San Vô Vi*** *(ĐSVV)* xin cúi đầu ghi nhớ công ơn dạy dỗ của Đức Thầy và kính gởi lời chào mừng chân thành nhất đến ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2019"*** - được tổ chức tại ***Khách sạn Cholchan Pattaya, ThaiLand***. Kính chúc Đại Hội thành công viên mãn.

Vậy là đã 10 năm rồi ! 10 năm Đức Thầy đã xa rời bạn đạo và đây cũng chính là những chuỗi ngày dài, khó khăn và gian khổ nhất cho việc thực hành thiền của chúng con. Mặc dù chúng con hiểu và biết Đức Thầy đã an bài cho sự ra đi của bản thân mình để chúng con có cơ hội trưởng thành và dũng hành tu tiến; nhưng cho dù thế nào đi nữa thì chúng con vẫn mong sao mãi mãi được ở bên Thầy.

Kính thưa Đức Thầy,
Kính thưa Bạn Đạo,

Để có thể bù đắp vào những sự mất mát đó, ***Đặc San Vô Vi Số 8*** sẽ ra mắt chào mừng bạn đạo nhân dịp chào mừng ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2019"***; cố gắng tiếp tục duy trì và phát triển ***Tiếng Nói Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu***; thực thi đúng theo lời Đức Thầy chỉ dạy qua những câu thơ mở đầu của bài thơ ***"Đặc San"*** mà Đức Thầy đã ban:

Mỗi năm đóng góp tiền xu
Đặc San soạn thảo trình bày chung vui
Chúc cho bạn tiến chẳng lùi
Thành tâm tu luyện an vui phần Hồn

Nhờ vào lời chỉ dạy đó, bạn đạo ở khắp mọi nơi đã vận động, kêu gọi, cùng nhau đóng góp tiền xu và bài vở, chỉ để mong cho tới ngày chung vui Đại Hội mỗi năm 1 lần, được cầm trên tay một món quà kỷ niệm mang đầy giá trị nghệ thuật, triết lý tâm linh với những hình ảnh, bài giảng, thi thơ, vấn đạo đã được Đức Thầy lưu lại. Tất cả những tài sản tâm linh quý báu này, một lần nữa lại có được có cơ duyên tận tâm phục vụ và san sẻ cùng đến các bạn đạo xa gần. Và cứ thế, những ưu tư, thắc mắc về phương pháp hành thiền cũng được Đức Thầy trực tiếp giảng dạy qua phần vấn đạo, những ưu phiền khổ đau của thế tục cũng được phân ưu giải đáp qua mục Thư Từ Lai Vãng. Nói chung là ***ĐSVV*** chính là nơi bạn đạo có thể cùng nhau hòa cảm giao liên cùng với Thầy Tổ, tiếp tục phát triển Pháp Lý và con đường tu tập cá nhân trong giai đoạn thiếu vắng Đức Thầy.

Tới đây, Ban Biên Tập ***ĐSVV*** ước mong có thêm được nhiều ***Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu***, tiếp tục cùng Thầy, Tổ xây dựng hành trình tâm linh thanh nhẹ như lời chỉ dạy của Đức Thầy sau đây:

Một năm mới có một lần
Tóm thâu tài liệu góp phần dựng xây
Hình ảnh vui đẹp của Thầy
Hòa cùng các giới vui vầy cảm giao
Góp bài xây dựng đổi trao
Cùng chung đóng góp ước ao thỏa tình
Thầy cùng xây dựng hành trình

Ban Biên Tập xin thành kính tri ân tất cả mọi đóng góp của bạn đạo Vô Vi trong chương trình duy trì và phát triển ***ĐSVV*** **.**

Chúng con kính xin Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy quang chiếu và chứng tâm cho ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** và những chương trình quảng bá ***Pháp Thiền Vô Vi*** đến với công chúng.

Ban Biên Tập xin chân thành cảm tạ bạn đạo Vô Vi đã tin tưởng và nhiệt tình phát tâm hỗ trợ bài vở, hình ảnh, cũng như tài chánh, tiếp tay duy trì ***ĐSVV - Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu.***

Kính chúc Đại Hội thành công viên mãn. Kính chúc toàn thể quý bạn đạo và gia quyến gặt hái được nhiều điển lành trong 3 ngày Đại Hội.

Kính thư,

Ban Biên Tập ĐSVV

Đố ai có biết Lão là ai ?
Vì phạm Thiên Nhan phải bị đày,
Sớm tối công phu theo Pháp Lý
Mau thành Chánh Quả trở về ngay.

Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu
1883 - 1967

Đại Hội Vô Vi Quốc Tế
Du Hành Đạo Pháp

Đại La xoay chuyển khắp năm châu

Pháp Lý Vô Vi rất nhiệm mầu

Xây dựng vô cùng trong Đạo Pháp

Quý tưởng Trời cao tâm hành triển

Học hỏi vô cùng tâm tự tiến

Phục vụ thành tâm, tâm tự giác

Quyết định tự tu chẳng đổi dời

Quy y Phật Pháp thành tâm tiến

Hướng về Trời Phật óc sáng choang

Dẹp bỏ thị phi tâm tánh hiền

Thực hành Chánh Pháp tự đạt duyên

San Diego, ngày 9 tháng 1 năm 2009

Lương Sĩ Hằng Vĩ Kiên

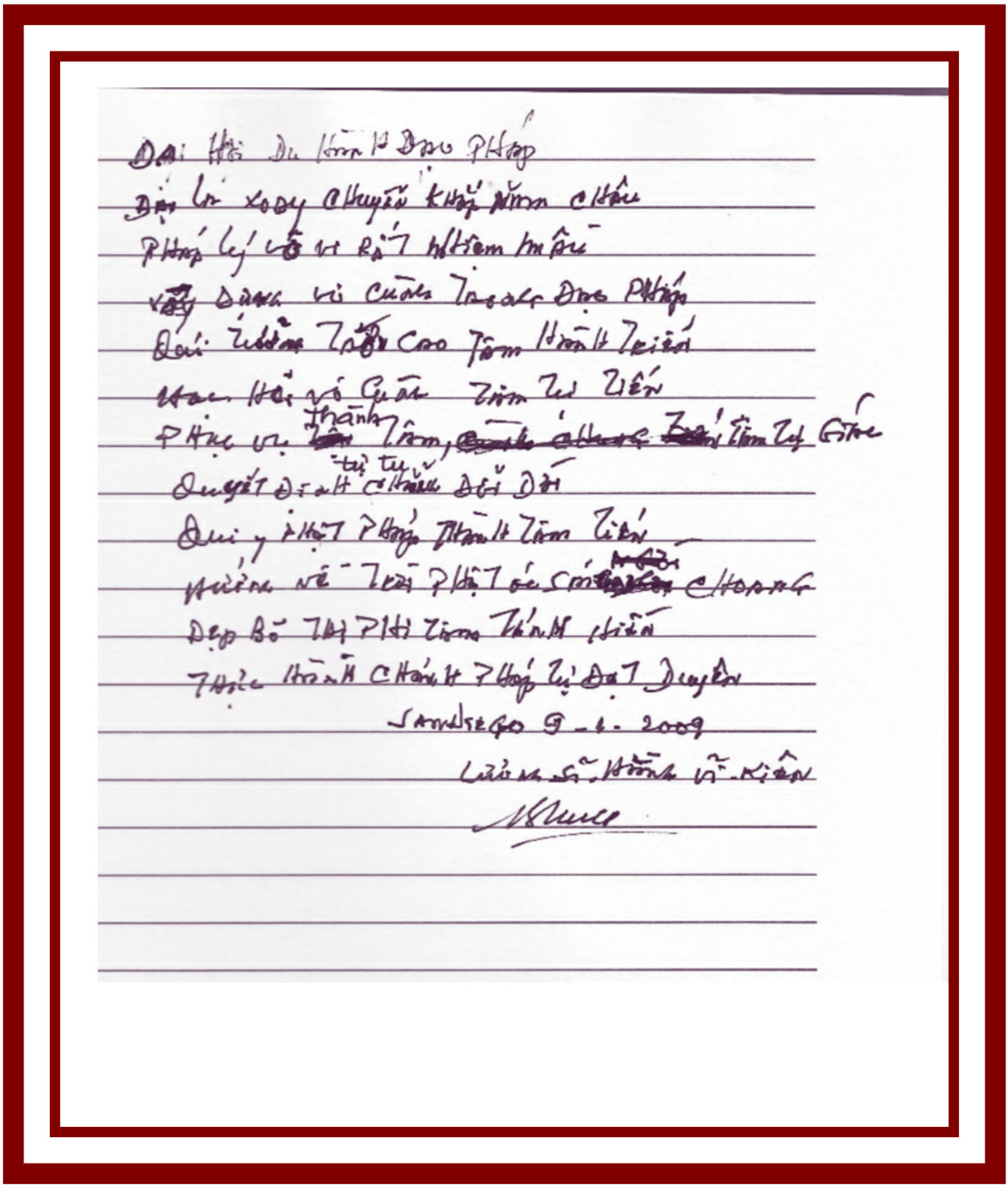
Áo trắng tình thương đẹp lạ thường
Dựng xây xây dựng lý như gương
Thương yêu vô tận người đau khổ
Chơn lý lót đường dựa dựa nương.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

1923 - 2009

Bài Thơ Du Hành Đạo Pháp

Bản Chép Tay Của Đức Thầy

Đặc San

Mỗi năm đóng góp tiền xu
Đặc san soạn thảo trình bày chung vui
Chúc cho bạn tiến chẳng lùi
Thành tâm tu luyện an vui phần Hồn

Một năm mới có một lần
Tóm thâu tài liệu góp phần dựng xây
Hình ảnh vui đẹp của Thầy
Hòa cùng các giới vui vầy cảm giao
Góp bài xây dựng đổi trao
Cùng chung đóng góp ước ao thỏa tình
Thầy cùng xây dựng hành trình
Thiền ca khai triển tâm linh thực hành
Người người hoan lạc hướng thanh
Thực hành chánh pháp đành rành hơn xưa
Năm đi năm đến rất nhanh
Thiền ca phục vụ các ngành giải thông
Cảm ơn Trời Phật hóa công
Toàn năng ban chiếu một lòng tự tu.
Kính bái
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
Atlantic City, 26-11-2003

Thực Hành Tự Cứu

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Vô Vi, Vô Vi, Vô Vi!

Tu Vô Vi là ngõ bí khai thông

Một lòng đạt Pháp (một lòng đạt Pháp)

Nhiệm mầu sẽ đến cho tâm hồn người thanh thoát hơn

Tu Vô Vi là Pháp Lý thâm sâu

Không cầu cũng có (không cầu cũng có)

Dọn đường tiến hoá cho Linh Hồn về chốn Thiên Đàng

Tu Vô Vi là tùy nghi tiến hóa, hát lên ca ngợi tình thương

Đời sống tuy không cầu, rồi việc gì cũng sẽ đến

Có, Không, và Hóa Sanh là Vô Vi

Tu Vô Vi là ngõ bí khai thông

Một lòng đạt Pháp (một lòng đạt Pháp)

Nhiệm mầu sẽ đến cho tâm hồn người thanh thoát hơn

Tu Vô Vi là Pháp Lý thâm sâu, không cầu cũng có

Dọn đường tiến hoá cho Linh Hồn về chốn Thiên Đàng

Tu Vô Vi là tùy nghi tiến hóa, hát lên ca ngợi tình thương

Đời sống tuy không cầu, rồi việc gì cũng sẽ đến

Có, Không, và Hóa Sanh là Vô Vi

Đời sống tuy không cầu, rồi việc gì cũng sẽ đến

Có, Không, và Hóa Sanh là Vô Vi

Đời sống tuy không cầu, rồi việc gì cũng sẽ đến

Có, Không, và Hóa Sanh là Vô Vi

Đời sống tuy không cầu, rồi việc gì cũng sẽ đến

Có, Không, và Hóa Sanh là Vô Vi!

Đức Thầy: Duyên lành đến, chúng ta có bươn chải đi đâu, rốt cuộc cũng có cơ duyên hội tụ, kẻ đời như người đạo. Đạo là gì? Đạo vốn không. Đời là gì? Bận rộn, nhưng rốt cuộc ra đi với hai bàn tay không! Đến đây với bàn tay không, rồi sẽ ra đi với bàn tay không; thậm chí cái xác của chúng ta cũng phải trở về không! Vạn sự ở trên đời lưu luyến ở trần gian rốt cuộc cũng quy không! Vạn sự ở trên đời là không! Cho nên tất cả quý vị đã thấy rõ những thiên cơ biến chuyển không ngừng nghỉ: thành phố tráng lệ trong mấy chục giây sẽ không còn gì hết! Vậy chúng ta có sự hiện diện ở mặt đất để làm gì? Tại sao chúng ta khôn lanh như vậy mà bị ràng buộc ở thế gian để làm gì? Chúng ta có hồn, có vía, có xác. Sự hiện diện của chúng ta có khối óc. Khối óc là gì? Khối óc là ánh sáng của mặt đất. Chính khối óc đã làm những chuyện: cầu, cống, xe cộ, máy bay, … đủ thứ, do khối óc! Chúng ta, người đang mang khối óc, nhưng mà còn hướng ngoại bởi mắt, mũi, tai, miệng, tranh chấp; chạy theo đồng tiền, tưởng đồng tiền là mạnh nhứt! Đồng tiền là gì? Sự nhìn nhận của cộng đồng nhân sinh, đồng tiền mới có giá trị. Thì chúng ta tu để làm gì? Để giải bỏ những sự trần trược của thế gian và lui về với tự nhiên và hồn nhiên, thì óc chúng ta sẽ sáng, tâm chúng ta sẽ minh. Thấy rõ hành động của chính chúng ta, chúng ta sửa, mới thật sự là sửa tiến.

Cho nên cuộc sống của chúng ta trong đời: kích động và phản động, biết bao nhiêu sự kích động và phản động để nhắc nhở cái vốn thanh tịnh chúng ta đã mất từ nhiều kiếp. Khi các bạn bị kích động và phản động ngoại cảnh rồi, các bạn lui về thanh tịnh tự xét thì các bạn mới có thể giải quyết được. Cho nên người ta sai lầm, thiếu thanh tịnh, không biết cái vốn từ đâu đến rồi sẽ về đâu, vì vậy cho nên gây ra chiến tranh. Mỗi khi có chiến tranh là có sự cứu giúp. Cảm động lòng người cũng như lòng Trời, sau sự chết chóc rồi mới giúp đỡ lẫn nhau: đó là thực hiện khí giới "Tình Thương và Đạo Đức". Cơ trời biến chuyển, quý vị sẽ thấy chúng ta động lòng lắm: chỗ này chết, chỗ kia chết; thì tự nhiên bộc phát tâm từ bi muốn cứu độ người khác. Đó là khí giới tình thương sẵn có trong mọi người đều có! Ở đời phải thọ lãnh nhiều sự kích động và phản động chúng ta mới thấy được Tình Thương và Đạo Đức là giá trị. Tình Thương và Đạo Đức là khối khí giới tối tân nhứt của Thượng Đế đã ân ban cho tất cả nhơn sanh trên mặt đất này. Cuối cùng phải thực hiện Tình Thương và Đạo Đức mới giải quyết được trận đồ Thiên Cơ biến chuyển: khắp các nơi có chiến tranh, khắp các nơi có tai nạn thiên cơ rồi người

mới giúp người. Lúc đó mới thấy là càng giúp người càng thấy sự huyền diệu của Trời, huyền diệu của Chúa, huyền diệu của Phật.

Người tu giải bỏ tất cả những sự tranh chấp trần trược ở thế gian mà trở về với sự thanh nhẹ từ bi cứu độ quần sanh thì chúng ta mới có cái xã hội an vui tại mặt đất này. Sự sáng suốt của chúng ta bằng lòng ngồi lại với nhau, đóng góp với nhau, thì nhân loại đâu có khổ? Vì thiếu sự chia sớt: thay vì mưu lợi để hại người, cứu người và giúp mình trong cơ tiến hóa, biết hồn, biết vía, biết cái cơ năng hiện hữu quý giá của Trời đất đã ân ban, chúng ta mới thành tâm tu luyện. Đêm đêm lo tu, đêm đêm trở về với tự nhiên và hồn nhiên, thì cuộc sống nó mới an yên và có hạnh phúc được. Chúng ta có duyên lành có hiện diện tại mặt đất áp dụng tất cả nguyên khí của Trời đất để khai sáng tâm thức của chúng ta, chúng ta mới thấy rõ: "Ta là một khả năng trong vũ trụ!" Bằng lòng hướng về thanh tịnh đóng góp cho chung thì xã hội sẽ sung sướng vô cùng.

Hôm nay tôi có duyên lành đến đây đôi chút trình bày với quý vị để hiểu rõ: "Chúng ta không phải đồ bỏ tại thế gian, chúng ta là một khả năng của vũ trụ! Nên quy về khối óc và phát triển tâm linh; tâm chúng ta không phải cái tim bằng thịt: trung tim bộ đầu là Chơn Tâm của chúng ta!" Khi các bạn tu, thanh điển nó dồi dào phát sáng lên trung tim bộ đầu rồi, các bạn mới cảm thấy Vũ Trụ nó gắn liền với các bạn. Cho nên hôm nay Ban tổ chức của Hội Ái Hữu Vô Vi mời tôi đến đây, có duyên lành được gặp quý vị đồng hương nơi đây, và chúng ta có cơ hội, nên bàn bạc sâu hơn. Và tiện đây, tôi cũng dành thì giờ để cho quý vị đặt nhiều câu hỏi. Chúng ta truyền cảm với nhau trong tâm thức, và tự học hỏi, dấn thân, hướng thượng, tiến hóa. Chúng ta có phần hồn, có vía, có cơ sở tinh vi của Trời đất cho. Tiểu Thiên Địa này là một xứ của chúng ta, chúng ta phải khai sáng nó và trở về với thanh tịnh để tận hưởng hạnh phúc của Trời đất đã tạo duyên cho chúng ta có cơ hội sống trên mặt đất này.

Thành thật cảm ơn quý vị. Tiếp đây, xin quý vị đặt tiếp tục những câu hỏi, tôi sẽ minh giải lần lần.

NIỆM HÀNH

Một bước chân đi, một niệm hành

Hòa cùng thanh giới ý thanh thanh

Niềm tin không đổi lòng thanh tịnh

Một bước chân đi, một niệm hành

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Trong hệ thống thứ bậc của đạo Lão có 8 vị tiên bất tử. Truyền thuyết nói rằng họ đều đã nếm qua rượu và đào tiên nên bất tử và được coi là biểu tượng của sự trường sinh và những điềm lành, sự hiện diện của Bát Tiên đem đến bình yên và hạnh phúc cho gia chủ.Truyền kỳ về Bát Tiên có lẽ bắt đầu từ triều đại nhà Đường, và câu chuyện cũng thay đổi khác nhau qua với các triều đại.

Tám vị tiên, theo ấn bản sau đời nhà Minh, là gồm có Chung Ly Quyền, Trương Quả Lão, Hàn Tương Tử, Lý Thiết Quải, Tào Quốc Cữu, Lã Động Tân, Lam Thái Hoà, và Hà Tiên Cô. Rất khác nhau về bề ngoài và cá tính, tám vị này là Đại Tiên trong Đạo gia, và họ thường tụ tập, họp mặt với nhau.Tào Quốc Cữu là hoàng tộc của một hoàng đế; Lý Thiết Quải có tật ở chân nên bước đi với một cây gậy; Hà Tiên Cô là một phụ nữ trẻ đẹp; Trương Quả Lão trông rất khỏe mạnh ở tuổi già của mình và thường cưỡi ngược trên lưng lừa. Hàn Tương Tử là cháu trai của Hàn Dũ, một văn nhân nổi tiếng ở triều đại nhà Đường, thường thích thổi sáo; Chung Ly Quyền luôn luôn được nhìn thấy với một tay phe phẩy cái quạt lá.

Diễn Văn Khai Mạc "Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2018"

Kính thưa Bề Trên,
Kính thưa Đức Tổ Sư,
Kính thưa Đức Thầy,
Kính thưa Bạn Đạo,

Hôm nay ngày 22 tháng 9 năm 2018, Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp" chúng con vô cùng vinh dự được trình lên Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy và Bạn Đạo - Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp" do chính Đức Thầy thành lập được tổ chức tại khách Sạn Summit Parkview Yangon Hotel, thủ đô Yangon, quốc gia Myanmar – còn được người Việt chúng ta gọi một cách thân thiện là Miến Điện.
Kính thưa Đại Hội,

Khi nói về Miến Điện, thì không thể nào không nói đến phong tục tập quán cũng như tín ngưỡng của một quốc gia sống trên tinh thần và triết lý của Phật Giáo. Đến với Miến Điện, là đến với kho tàng văn hóa, lịch sử của Phật Giáo, cùng với hàng nghìn ngôi đền cổ kính, huyền bí được xây dựng trên hơn 2,000 năm song song cùng với di tích của toàn bộ Tam Tạng Kinh Điển nguyên thủy do Đức Phật truyền dạy, được lưu giữ và in khắc vào những bia đá cẩm thạch khổng lồ, như thể hiện sự trường tồn cố định của triết lý Phật Giáo.

Ngoài những kho tàng và di tích văn hóa tôn giáo. Miến Điện còn là quốc gia lưu giữ rất nhiều Xá Lợi của Đức Phật nói riêng và những bậc chân tu đắc đạo qua nhiều thế kỷ trước nói chung.

Riêng về đời sống, người dân Miến Điện coi trọng cuộc sống tâm linh, thuận với thiên nhiên hơn là vật chất. Trẻ con ở xứ này, vào cái tuổi thiếu niên, được cha mẹ cho xuất gia trước khi đủ quyền quyết định ra đời hoàn tục hay tiếp tục cuộc đời tu đạo.

Miến Điện cũng là quốc gia có nhiều Phật học viện, tập trung ở các thành phố lớn, nơi đã và đang đào tạo chư tăng có trình độ cao về giáo lý của Đức Phật. Chỉ tại Yangon, trường đại học Phật Giáo quốc tế là nơi đào tạo miễn phí từ chương trình đại học đến tiến sĩ cho nhiều sinh viên từ các quốc gia lân cận như Việt Nam, Trung Quốc, Hàn Quốc, Sri Lanka, Nepal, Thái Lan, Campuchia, Lào. Và đây cũng còn được xem là thánh địa của nền Phật Giáo nguyên thủy trong khu vực Đông Nam Á.

Kính thưa Đức Thầy, Kính thưa Đại Hội,

Hồi tưởng lại những năm Đại Hội đã qua, BTC Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp" cùng bạn đạo kiên trì vượt qua mọi thử thách về tinh thần lẫn vật chất. Những bài học nhẫn nhịn, trung tín, thương yêu và tha thứ đã trở thành minh sư và thước đo mẫu mực trong quá trình tu tập của anh em chúng con. Tất cả những cố gắng và nỗ lực đó, đã được Bề Trên, Đức Thầy chứng nhận và bù đắp lại bằng tình thương và thanh quang điển lành trong 3 ngày đoàn viên ở Đại Hội.

Mặc dù tất cả thử thách và bài học kể trên là một gia tài của giá trị tâm linh đối với người tu Vô Vi. Nhưng đôi lúc, cũng vượt qua khả năng và sức chịu đựng của chúng con. Và trong những thời khắc tuyệt vọng như thế này! Chúng con chỉ biết Niệm Phật và nhớ đến Thầy. Nhớ đến tình thương, nhớ đến hạnh hy sinh nhẫn nhịn và lời nhắn nhủ mà Thầy đã để lại: "Ồn ồn, ào ào rồi đâu cũng vào đó". Một triết lý sống! Rất mộc mạc, ngắn ngủi, nhưng lại ấm cúng và đầy đủ, giúp chúng con có thêm niềm tin và nghị lực, vượt qua cám dỗ, quân bình nội tâm, hiên ngang tu tiến.

Ngoài ra, để giúp chúng con có đủ trình độ theo kịp chu kỳ tiến hóa của Kỷ Nguyên Di Lạc. Đức Thầy đã bỏ thêm thời gian để giảng thêm khóa học Vĩ Kiên Đặc Biệt lấy tên là "Tình Thương". Với mục đích giúp cho môn sinh Vô Vi có đủ thêm lực lượng và cơ duyên để thêm một bước nữa bước vào trong điển giới.

Riêng trong khóa học "Đặc Biệt" này, Đức Thầy đã từ bi chứng tâm và khai thông tâm điển cho tất cả các anh chị em có mặt trong mấy ngày tu học.

Và hôm nay, cũng trong tình thương tràn ngập cùng với đầy ân điển đó. Đức Thầy lại tiếp tục khai thông tâm điển của anh em chúng con qua Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2018" với chủ đề "Tình Thương". Chứng minh phần điển quang của Đức Thầy vẫn lưu lại làm việc cho bạn đạo và những thế hệ mới của Vô Vi, qua Đại Hội và chương trình tu học Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp" hằng năm.

Nhân dịp chào Mừng "Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2018" cùng với Tưởng Niệm Năm Thứ 9 ra đi của Đức Thầy kính yêu, chúng con xin cúi đầu thành kính tri ân công ơn dạy dỗ của Đức Thầy. Vì hạnh nguyện Vĩ - Kiên "Tử vì đạo" của Đức Thầy, chúng con xin lập hạnh "Giữ gìn đạo"; "nguyện theo một đường triệt để. Bất cứ trở ngại gì xảy đến, chúng con vẫn giữ thanh tịnh và sáng suốt mãi mãi, tha thứ và thương yêu là điều duy nhất".

Kính chúc Đại Hội thành công viên mãn.
BTC – Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"

Cảm Tưởng Về Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"

Kính đảnh lễ Bề Trên!
Kính đảnh lễ Đức Tổ Sư!
Kính đảnh lễ Đức Thầy!
Kính chào quý bạn đạo!

Con xin tự giới thiệu con là Trần Đình Thuần–Bạn đạo ở Hà Nội. Lại một năm nữa đã qua để lại đó bao kỉ niệm đáng nhớ, vui cũng có mà buồn cũng không ít. Vui vì mình được sống trong tình thương của pháp lý và cũng buồn vì bản thân còn lười biếng chưa thực hành cho xứng đáng với tình thương đó. Chớp mắt đã 2 năm trôi qua kể từ ngày con có duyên với pháp lý, cũng là năm thứ 2 con biết đến Đại hội Du Hành Đạo Pháp. Năm 2018 Đại hội được tổ chức tại Myanmar, một đất nước gắn liền với bao sự tích lịch sử về phật pháp, con đến với Đại hội năm nay với bao háo hức, vui mừng vì không những được hội tụ với các bạn đạo các nước, được hòa vào tình thương bao la của đức Thầy để lại mà háo hức được sang một đất nước mới, một nền văn hóa mới. Niềm vui cứ thế lớn dần lên từ khi con quyết định đăng ký đi Đại hội cho đến những ngày Đại hội sắp diễn ra con phát hiện Passport của mình bị mờ ảnh, tuy đã 3 lần cố gắng về nhà làm lại mà không được, con đành mang theo Passport bị lỗi đó đi Đại hội, nhưng thật không may Passport đó đã không được chấp nhận xuất cảnh thế là bao vui mừng háo hức chợt biến mất, con đứng lại đó nhìn và chúc các bạn đi thuận lợi. Lúc đó cảm xúc con chững lại, không vui cũng chẳng buồn, con thấy bình thản trước sự việc vì điều đó là xứng đáng vì 1 năm qua con đã có nhiều trì trệ, chưa hành pháp được tốt ngay lúc ấy con nghĩ đến thầy Tám, với 1 lòng tin tưởng thầy, con nghĩ tất cả đều có lí do, cánh cửa này đóng lại thì sẽ có cánh cửa khác mở ra, thế là con vui vẻ ra về.

Thật may mắn, duyên mới lại tới, khi ra về con lại được hội tụ với bạn Diệp, một bạn đạo rất vui vẻ, nhiệt tình, tu tập lại tinh tấn, thế là con và bạn Diệp, cùng bạn Vân và 1 số bạn đạo khác chưa có duyên đi Đại hội cùng nhau học bài, sinh hoạt chung trong mấy ngày diễn ra Đại hội, tất cả mọi người đều vui vẻ cùng nhau hướng tâm đến đại hội, cùng thiền chung, ai ai cũng rất vui sướng, và rất nghiêm túc tinh tấn hành pháp. Ngày ngày cứ như thế, học bài rồi lại hành pháp, cảm giác như 5 ngày Đại hội qua nhanh chỉ như một giấc ngủ trưa ý, không biết mọi người tham gia Đại hôi có cảm xúc như nào, còn mấy người chúng con ở nhà thì rất vui, được buông bỏ mọi thứ, thoải mái thực hành, mỗi người đều gặt hái được thành quả cho riêng mình. Con xin cảm ơn thầy, cảm ơn bề trên đã luôn yêu thương, ưu ái chúng con.

Đó là vài lời con xin tâm sự với thầy và quý bạn đạo, con xin chúc quý bạn đạo có sức khỏe tốt, tu hành tinh tấn, riêng phần con cũng sẽ luôn cố gắng tự nhắc nhở mình, phải siêng năng hành pháp nhiều hơn để năm nay có

duyên lành được tham gia Đại hội ở Thái Lan.Con về làm được Passport mới rồi các bạn ạ. Hí hí.

Xin chào tạm biệt các Bạn và hẹn gặp lại ở Thái Lan nhé.

Hà Nội ngày 14/05/2019.
Trần Đình Thuần.

Lã Động Tân: *Ông xuất thân Đạo gia nên thường sử dụng phất trần và kiếm phép. Kiếm phép là kiếm biết bay và nghe theo lời ông sai khiến. Ông được tôn là ông tổ của nghề thợ cạo.*
Là một học giả ẩn dật được tôn sùng như thần hộ mệnh của những người bệnh, thanh kiếm của ông có phép thuật để xua đuổi những linh hồn quỷ dữ và loại bỏ những nguồn năng lượng xấu. Tay phải ông cầm phất trần để chữa bệnh. Đặt vị tiên này trong nhà sẽ giúp cho mọi thành viên của gia đình tránh được bệnh tật do âm khí tạo ra.

Dũng Hành

Dũng hành dứt khoát trí tâm tu
Cảm thức Trời ban tự giải mù
Âm dương tương hội Trời ban phước
Học hỏi không ngừng tự giảm ngu.

Trí tâm xây dựng cùng chung hưởng
Thuyền đưa tách bến đến trùng dương
Tuy xa ngàn dặm tâm hành đến
Chung hợp vui vầy quí tình thương.

Mặt biển đưa người du ngoạn thức
Xây dựng bền lâu cảm nhiệm mầu
Thế đạo quây quần duyên tình đẹp
Chung hội vui vầy Tết Võ Vi.

Thuyền đưa các giới về một mối
Nhơn sinh thức giác tiến thân tùy
Mê loạn không còn nay được hưởng
Trật tự bền lâu tự xét ghi.

Quí thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
Orlando, Florida, 2001

Cảm Nghĩ Về Đại Hội Vô Vi 2018
Biết Ơn Và Kính Yêu

Kính thưa Đức Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu - người đã khai sinh ra Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp huyền diệu

Kính thưa Thầy Tám - Quý Thầy mến yêu

Kính thưa quý bạn đạo Hà Nội - Việt Nam và trên toàn thế giới

Lời đầu tiên con xin được gửi lời tri ân, lòng biết ơn chân thành tới Đức Tổ sư và Thầy Tám. Lời chúc sức khoẻ và tu hành tinh tấn tới BTC Đại Hội vô cùng nhiệt tâm và trí huệ, tới các ông bà cô bác, anh chị em bạn đạo Vô Vi tràn đầy tình thương yêu vô bờ bến.

21-24/9/2018 tại Yangon, Myanmar là lần đầu tiên con được tham dự đại hội toàn cầu, vô cùng bỡ ngỡ và còn nhiều điều chưa biết. Trước thời gian tổ chức đại hội con đã mong nguyện mình được có mặt tại đó để được hoà cùng bạn đạo khắp nơi, được học hỏi công phu, tu rèn bản thân để tốt hơn mỗi ngày. Trong thời gian đó cũng có nhiều thử thách, nhiều bài học mà nếu không có bài học bi, trí, dũng thì cũng khó lòng vượt qua. Con luôn tin tưởng mọi điều mong muốn và tâm nguyện mạnh mẽ sẽ vượt qua. Và quả thực con nhờ ơn đức của bề trên, sự chỉ bảo, giúp đỡ nhiệt thành của anh Hùng và các bạn đạo Hà Nội con đã được có mặt tại Yangon, Myanmar cùng 2 người con của con, một cháu sinh 2006 và một cháu sinh 2010. Chúng con đã sống những giây phút tràn ngập niềm vui, tình yêu thương và hạnh phúc; được gặp gỡ các cô bác anh chị những người đã tu tập nhiều năm; được sự đón tiếp ân cần, lo ăn ở, học tập, mọi việc chu đáo của Ban Tổ Chức, được học hỏi biết bao nhiêu điều, giá trị không kể xiết. Giờ này con ngồi đây, viết những dòng tâm tư này mà trái tim sao xúc động, mọi không gian thời gian như ùa về của ngày hôm qua. Mỗi năm đại hội sẽ là một ngày Tết của tình thương - đạo đức. Ngày hội của sự tri ân và biết ơn tới Đức Tổ Sư và Quý Thầy. Ngày để mình trở về, bình tâm nhìn nhận lại một năm công phu - công quả - công trình đã tiến bộ hay còn nhiều lý do, còn nhiều chây ì, không đủ tâm dành tu sửa bản thân, nghiêm túc nhìn lại mình để thấy được sự thương yêu của quý Thầy như thế nào, các con sai thì vẫn yêu thương, vẫn dẫn tiến để con nhận ra những điều chưa tốt để tu sửa, hành trì, công phu - công trình, sống sao cho tốt đời đẹp đạo. Từ ngày con được nhân duyên biết đến pháp từ cuối năm 2017, nhưng phải đến tháng đầu năm 2018 con mới biết đến thiền đường và con thành tâm cố gắng sắp xếp thời gian để chọn dành cho mình một ngày Chủ Nhật trọn vẹn được học bài của Thầy, được học hỏi bao điều công phu, hành thiền, thưởng thức những món ăn sức khỏe cùng những bạn đạo thân thương ... Một ngày đầy ấm áp yêu thương và ngập tràn hạnh phúc. Con tâm đắc một trong những lời dạy của

Thầy: Tu là phải vui, phải làm tốt phận sự đời: làm con hiếu thảo, làm vợ chung thuỷ, làm mẹ trí huệ để chăm sóc thương yêu con đúng cách, làm bạn phải chân thành, đối tác phải uy tín,...; mọi phận sự việc đời phải trách nhiệm, nhẫn nhịn thương yêu, phần sai là ở mình, phải biết để mà tu sửa; phải học hỏi, công phu để biết mình sai ở đâu mà sửa. Ta sai chứ chẳng có ai sai. Vậy là con đã bớt đi nhiều sự mê chấp, yêu thương và tha thứ hơn cho tất cả những sự việc đã qua, hay đang ở hiện tại. Và quả thật cuộc sống của con và gia đình có nhiều thay đổi. Ông bà khỏe mạnh vui vẻ, yêu thương con cháu, vợ chồng yêu thương nhau hơn, các cháu đều học giỏi ngoan ngoãn và con khuyến khích các con học hỏi, tu sửa và mạnh dạn tham gia tất cả các chương trình tại thiền đường hay khoá sống chung và đại hội 2018. Lần đại hội 2018 các con của con rất thích vì được vui chơi, được biết, được học nhiều điều ý nghĩa. Đại hội 2019 này, khi nhận được thông tin chương trình, các con đã mong muốn và háo hức, vui sướng để chờ đến ngày được tham dự. Mỗi ngày đại hội thật là vui và nhiều thành tựu. Con xin biết ơn và kính chúc BTC Đại Hội sức khoẻ - thành công và chúc các bạn đạo kỳ đại hội 2019 ngập tràn niềm vui - yêu thương - hạnh phúc. Nhận được những bài học - những chỉ dẫn giá trị của Thầy để tu hành thêm tinh tấn - gia đình yêu thương - hạnh phúc trọn vẹn.

Nguyễn Thúy Phượng

Tào Quốc Cữu:

Tào Quốc Cữu (Tào Hữu), em ruột của Tào Thái hậu, đời vua Tống. Ông có nghề gõ phách nhịp, nên còn được xưng tụng là ông Tổ của các kịch sỹ, diễn viên. Ông kết bạn với Hán Chung Ly và Lã Động Tân sau đó từ bỏ vinh hoa phú quý và tu tiên. Ông thường mặc một chiếc áo nhà quan quý phái, toát lên vẻ cao quý, thanh nhã. Đặt vị tiên này trong nhà sẽ giúp con đường công danh, địa vị xã hội được thăng tiến.

Cảm Xúc Được Tham Dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp Đầu Tiên Năm 2017 Ở Cambodia

Kính thưa Bề Trên,
Kính thưa đức Tổ Sư,
Kính thưa đức Thầy

Lời đầu tiên, con xin chào tất cả bạn đạo Vô Vi thân thương toàn thế giới. Con tên là Nguyễn thị Thu Thủy 39t, quê ở Tuy Hòa, tỉnh Phú Yên, Việt Nam. Con là bạn đạo mới tập tu Thiền Vô Vi, và đây là lần đầu tiên con viết hồi ký về bản thân mình. Con xin kể lại những thay đổi trước khi chưa biết pháp Thiền và sau khi thực hành thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, cuộc đời con có nhiều sự thay đổi tốt hơn.

Tính đến hiện tại đã được 5 năm, mà cứ ngỡ như ngày hôm qua. Ngày đầu tiên tôi biết pháp là do anh Ngô Văn Minh, là chồng của tôi hướng dẫn cho tôi thiền theo Pháp Lý Vô Vi. Hồi tưởng lại thuở mới quen, do nhân duyên nào đó mà Bề Trên dìu dắt cho tôi được gặp anh Minh. Tôi và anh quen biết nhau được 2 tháng đã cưới nhau thành vợ thành chồng. Thật sự trong sâu thẳm tôi thấy cái cảm giác lạ, rất lạ khi gặp anh Minh. Anh có một sức hút hấp dẫn, hút tôi như 2 cực nam châm vậy. Nó không bình thường như tình yêu trai gái mới lớn, tôi cứ suy nghĩ tại sao? Tại sao? Anh này có một cái gì đó không thể nhìn bằng mắt thường. Cái đầu anh thì không có tóc, mắt mũi sáng trưng, nói chuyện nhỏ nhẹ, thật là dễ gần, và cứ thế ngày qua ngày anh cuốn tôi vào cái thế giới của anh … mà sau này tôi biết và cảm nhận được đó là do thanh điển, cũng như từ trường mà anh tu Thiền mấy mươi năm có được. Tôi cảm nhận rằng tôi và anh không những có duyên vợ chồng mà còn có duyên lớn hơn đó là duyên bạn đạo với nhau và cùng nhau tu hành theo Pháp Lý Vô Vi.

Nói cùng nhau tu hành nghe sao thật là đơn giản, dễ quá vậy, nhưng đối với tôi sao thấy khó khăn vô cùng. Lúc đầu anh luôn nhắc nhở tôi cố gắng tập ngồi thiền, Soi Hồn, hít thở. Những lúc có anh bên cạnh, mỗi tối rủ nhau đi niệm hành, rồi vào Soi Hồn. Tôi đi quanh nhà niệm phật thấy cũng dễ mà sao lúc ngồi Soi Hồn khó đến vậy. Tôi bỏ 2 tay lên Soi Hồn từ 5 đến 6 phút là mỏi vô cùng, đầu óc nghĩ lung tung. Thế là tôi bỏ tay xuống. Nói chung lúc đầu tôi nghĩ rằng tôi tập thiền là để anh ấy vui, để được anh thương tôi nhiều hơn. Tôi tập thiền ngày đực ngày cái. Trong tâm tôi thật sự không hiểu gì về Vô Vi cả. Tôi không tu cho tôi, mà tôi chỉ tu theo anh, tạo niềm vui, mái ấm gia đình, và để anh thương tôi nhiều hơn. Một năm đã trôi qua, tôi đã có một bé gái ra đời, lần đầu tiên sinh đẻ và được làm mẹ, nên tôi lại có trăm ngàn lý do bận rộn nên không chịu hành pháp hàng ngày, giải đãi việc tu hành. Hằng ngày chỉ lo đi kiếm tiền bằng mọi cách. Nghe ai muốn vay tiền lãi cao một tí là cho mượn ngay.

Không chút suy nghĩ, Nghe chỗ nào chơi hụi lời nhiều cũng chui vào chơi để kiếm lời. Trăm phương ngàn kế sinh sống với trình độ hiểu biết kém lại dễ tin người. Nói chung tôi chỉ biết kiếm tiền và nghe nơi nào dễ kiếm tiền là tôi tìm đến. Mặc dù chồng tôi luôn luôn nhắc nhở, không nên mưu sinh bằng nghề cho vay, không có cơ sở, không có nền tảng căn bản.

Vòng xoáy của cuộc đời, lôi cuốn mình chạy theo như cơn lốc, không cần biết kết quả đi về đâu. Hihi ! Đời là bể khổ, cuộc đời không bao giờ là một màu hồng như những gì mình mơ ước. Chưa được 1 năm bôn ba, màu đen tối trùm lên tôi. Trong 2 năm liên tục sau khi con gái được 1 tuổi, tôi đã mất hết tất cả tiền lời lẫn tiền vốn, mà còn nợ lại rất nhiều tiền, sự nghiệp tiêu tan, nếu phải làm công ở Việt Nam để trả nợ, thì có thế phải một đời lam lũ mới có thể hoàn tất. Lúc bấy giờ quanh tôi, tôi chỉ thấy một màu đen sầm. Tôi thật sự mất phương hướng, và có ý nghĩ tìm đến cái chết để kết thúc cuộc đời.

Một ấn chứng thật thiêng liêng, thật huyền diệu. Mặc dù con gái tôi còn quá nhỏ, bé biết cảm nhận được mẹ buồn. Bé mới có 1 tuổi mà cũng buồn theo mẹ. Mẹ khóc thì bé lau nước mắt cho mẹ. Nụ cười hồn nhiên của bé đã làm tôi chợt tỉnh. Tôi không thể nào bỏ một đứa con thiên thần của tôi. Nghĩ đến con gái thì tôi cố gắng và cố gắng. Bên cạnh chồng tôi khuyên bảo, cái gì đã qua là một bài học kinh nghiệm nhớ đời, và phải cố gắng vươn lên vượt qua, làm lại cuộc đời.

Thế là sự cố cũng được bù đắp. Chồng tôi phải vất vả làm việc 1 ngày mười mấy tiếng, trang trải cuộc sống và trả nợ, thời gian còn lại cũng phải lo tu, được ơn trên thương, nên nợ nần cũng được trả lần lần, mọi việc tạm ổn hơn. Đến năm thứ 4 thì mọi khó khăn cũng dần dần tạm ổn không còn bế tắc như 2 năm đầu.

Trải qua kinh nghiệm sống kinh hoàng, thất điên bát đảo với tình đời đen bạc, Chồng tôi luôn nhắc nhở tôi cố gắng tu và hành pháp mỗi ngày. Anh khẳng định tu thiền Vô Vi tinh tấn mới sớm lập lại trật tự, ổn định cho tâm lẫn thân rồi mọi việc dù khó khăn kham khổ thế nào cũng ổn thôi. Thế là lần này tôi tự phát tâm mày mò và tìm hiểu và tu lại từ đầu. Thường xuyên nghe băng giảng của ông Tám, và phải thường xuyên niệm Phật và Soi Hồn mỗi ngày. Tuy không siêng năng như anh chị tu lâu năm nhưng tôi luôn nghĩ tới pháp thực hành, có lúc giải đãi nhưng tôi không bỏ pháp, hàng tuần mỗi sáng Chủ Nhật tôi online cùng học hỏi trao đổi trong nhóm Mục Bé Tám Phát Triển Điện Năng qua Skype, vì nhờ Thiền Thực Hành và trao đổi học hỏi với bạn đạo mà tâm hồn tôi ngày càng ổn định hơn sau phong ba.

Thực hành thiền một thời gian, tôi thấy mọi việc cũng ổn hơn 2 năm trước. Tháng 9 năm 2017. Một duyên lành mà chị Mỹ Kim, một bạn đạo Vô Vi ở Montreal, Canada đã tạo phương tiện cho cả gia đình tôi được đi tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp năm 2017 ở Cambodia. Thật là một điều kỳ diệu đối với gia đình tôi, tới phút cuối, mặc dù gia đình còn

nhiều bấp bênh chồng chất, nhưng cả gia đình tôi nhận lời mời của chị Mỹ Kim. Mặc dù không chứng kiến mọi sự, nhưng trực giác thâm sâu mà chị Mỹ Kim cảm nhận, và tạo cơ hội, phương tiện cho cả gia đình và tôi được đi tham dự đại hội tâm linh lần đầu tiên. Hình như đó cũng là phần thưởng mà gia đình tôi được Bề Trên và cộng đồng Vô Vi thương tình. Gia đình tôi vui mừng không diễn tả nên lời, thay lời cảm tạ Bề Trên, cảm ơn chị Mỹ Kim, gia đình tôi cố gắng thực hành thiền tinh tấn hơn.

Khi được tham dự Đại Hội Tâm Linh lần đầu tiên, Tôi cho rằng đó là một bước đường quang vinh mở ra cho tương lai của tôi. Và đúng như những gì tôi hằng mơ ước. Ngày đầu tiên ở Đại Hội tôi như lạc vào một thế giới Thần Tiên nào xa lạ, cách biệt với cuộc sống bon chen đời thường. Cái cảm giác du dương huyền bí, tôi thấy mình như được tái sinh vào thế giới Thần Tiên, như mơ như mộng, lâng lâng, du dương sung sướng không thể tả thành lời. Cái cảm giác không phải sự sung sướng được tiền được bạc, không phải sự sung sương như khi đói mà được ăn, mà là cái cảm giác an lạc như lạc vào cảnh Tiên. Lần đâu tiên trong cuộc đời tôi thấy tâm mình sao bình an đến thế.

Ờ Đai Hội, xung quanh tôi những nụ cười như trẻ thơ, anh chị bạn đạo lâu năm nói chuyện trao đổi về những đề tài tu học, hầu hết ai cũng có nụ cười hồn nhiên, trao đổi niềm nở, và gương mặt sáng trưng. Chỉ thấy những tấm gương mấy anh chị bạn đao như vậy, tôi đã có động lực cố gắng tu hành tinh tấn, mắt sáng mặt tươi vui là tôi thích lắm, vì tôi rất thích trẻ đẹp. Đó là những động lực giúp tôi cố gắng tu theo pháp lý Vô Vi, hàng ngày cố gắng hành pháp để tu sửa chính mình, gọt bỏ lần lần cái tính tham tiền và sân si, để xứng đáng một người tu chân chính, đi đúng với con đường mà ông Tám đã đi và lưu lại hậu thế.

Trong suốt hành trình của Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2017, tất cả mọi sinh hoạt trong và ngoài đại hội, cho tôi học hỏi rất nhiều và rất nhiều từ ban tổ chức đại hội, cho tới bạn đạo tham dự đại hội. Trong tất cả mọi sinh hoạt ở đại hội, Từ cách cư xử thân thiện, niềm nở, và trao đổi chân tình, cũng như kết quả tu học của bạn đạo, cũng như những cảm nhận thiêng liêng… Tất cả tôi rút ra được một bài học quý báu cho tôi. Nhờ thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, đã giúp tôi hồi sinh, sớm ổn định sau phong ba bão tố cuộc đời, sống lại từ cõi bế tắt, ngày càng có trí tuệ sáng suốt và thân tâm thanh tịnh để vượt qua những thử thách ở cỏi ta bà này.

Kết thúc lời tâm sự, Con xin cảm tạ Bề Trên, Ban Tổ Chức Đại Hội. Cảm ơn chị Mỹ Kim, anh Hoàng, ông xã chị Mỹ Kim cũng như thân nhân gia đình chị Mỹ Kim đã tạo điều kiện cho gia đình em được tham dự đại hội. Với niềm hân hoan, Tôi chúc cho các bạn chưa tu sẽ tu, và đang tu có nhiều duyên lành để được biết và hành pháp thiền Vô Vi thâm sâu hơn, thực hành tự cứu Theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này để tự giúp mình

bước qua cái địa ngục trần gian và tiến về thế giới cực lạc.

Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức dậy để cho ta một ngày nữa để tu.

Tuy Hòa ngày 31 / 7 / 2018

Nguyễn Thị Thu Thủy

Hán Chung Ly: *Chung Ly Quyền, hiệu là Vân Phòng, làm đại tướng trong triều đình nhà Hán nên còn được gọi là Hán Chung Ly hay Hớn Chung Ly. Ông có thân hình mập mạp, bộ râu xoăn và đôi mắt khoan hòa, mặc chiếc áo phanh trần, để lộ chiếc bụng tròn. Ông là vị tiên luyện nước thánh và tay phe phẩy chiếc quạt thần dùng để cứu người bệnh. Khi mới sinh, trên nóc nhà ông có hào quang sáng rực.Chung Ly Quyền tượng trưng cho sức khỏe và quyền năng chữa bệnh. Có vị tiên này trong nhà sẽ giúp cho các thành viên trong gia đình luôn khỏe mạnh.*

Thầy Đi

Thầy đi, để lại pháp tràng,
Con vui thực hiện đàng hoàng hơn xưa.
Sống tu có giấc có giờ,
Bình tâm học hỏi thiên cơ hữu tình.
Dấn thân hành đạo một mình,
Hòa đồng tự thức cảm minh luật Trời.
Tâm hồn sáng suốt nhớ Trời,
Quán thông thực hiện những lời chơn ngôn.
Thành tâm tiến hóa ôn tồn,
Dở hay tự thức, chẳng còn si mê.
Dồi mài tiến triển hướng về,
Vô sanh bất diệt bối bê chẳng còn.
Đường đi, sẳn có đường mòn,
Thiệt thà tiến hóa chẳng còn bơ vơ.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Nhìn Lại Chặng Đường Đã Qua ...

Với tôi, đó là một chặng đường với nhiều sắc màu, một chặng đường với nhiều cung bậc cảm xúc... Tôi có nhân duyên biết tới Vô Vi vào một tháng mùa hè năm 2016. Sau 3 năm với những "bài học" cuộc đời. Tôi thực sự thấy mình may mắn vì có duyên biết tới pháp. Và điều mà tôi thấm thía nhất sau quãng thời gian đáng nhớ ấy, đó là hành trình trở về với chính mình, hiểu mình, yêu mình và để rồi có thể hiểu "người" và yêu "người".

Bức màn vô minh được phá bỏ dần dần theo tháng ngày công phu, đụng chuyện. Tôi thấy được nhiều lỗi lầm của mình hơn, thấy được cái tâm mình nó động loạn, tham lam như thế nào và rằng bản thân tôi đã tự đeo cho mình rất nhiều "mặt nạ" nhưng lại luôn lầm tưởng nó là bình thường, là chân thật và thẳng thắn rồi.

Giá trị tôi cảm nhận khi thực hành công phu theo Pháp lý không chỉ dừng lại ở tâm mà còn ở thân. Khi mới biết tới Phật Pháp, trong sự mê chấp, hiểu biết nông cạn của mình, tôi chọn một lối đi là ăn chay theo hướng đơn giản, thiếu hiểu biết, để rồi hậu quả là sức khỏe không những không tốt lên mà tâm cũng chẳng an, tự mình mắc kẹt trong cái chấp của chính mình, khiến mọi người xung quanh có cái nhìn thiếu thiện cảm về việc ăn chay, tu tập. Khi biết tới Vô Vi, cũng mất một thời gian dài để tôi thực sự thấm thía câu chuyện quay về bên trong để mà tự tu sửa và trân quý cái thể xác, cái "tiểu thiên địa" của chính mình. Đã mất một quãng thời gian dài tôi bỏ quên nó. Tới bây giờ, khi cơ thể dần cân bằng trở lại, tôi mới lại càng thấy thấm thía những giá trị lớn lao của Pháp Lý mang lại cho sức khỏe của mình.

Hành trình thực hành còn giúp tôi có sự kết nối sâu sắc hơn với Bề Trên, với nguồn cội... Cũng giống như bao bạn trẻ, khi đứng trước ngưỡng cửa cuộc đời, tôi ùa vào với nó, nhiều lúc quên mất mình và lại càng không dành thời gian để nhớ về cha mẹ, gia đình, những người thực sự thương yêu mình. Chính nhờ việc tu tập đã cảnh tỉnh tôi trước khi quá muộn, nhắc nhở tôi trân quý những gì tôi đang có, rằng "Tình thương và đạo đức" mới là thứ vũ khí lớn nhất, là giá trị mà tôi cần theo đuổi chứ không chỉ là công danh, địa vị… Mối quan hệ của tôi với gia đình và mọi người xung quanh được cải thiện lên nhiều. Tôi thấy yêu mình và yêu người nhiều hơn. Hằng đêm khi công phu, trong lúc lạy kính hay trong những lúc khó khăn ở cuộc sống, phải "trả bài" cho những lỗi lầm chính mình gây ra, tôi luôn cảm thấy may mắn khi được sự chở che của Bề Trên, dần xóa bỏ cái cảm giác bơ vơ như ngày còn chưa biết đạo, thấy an nhiên hơn trước những bài học của cuộc đời.

Tôi hiểu rằng, con đường phía trước còn dài và bản thân còn quá nhiều điều cần tu sửa, còn nhiều sóng gió đang chờ tôi phía trước, nhưng trong tâm lúc này tôi thấy bình thản đối diện hơn, vì tôi biết tôi không đơn độc, bởi từng phút khắc tôi vẫn đang được đón nhận thanh khí điển, tình thương tận độ của Bề Trên và trong đầu thì cứ văng vẳng lời dặn dò của Thầy: Ngậm miệng lo tu…

Hà Nội, 9h00 ngày 3/6/2019
Nguyễn Thị Diệu Linh.

Cuộc Sống

Giáng lâm mang xác làm người
Học tham học dục học cười dở hay
Xa xưa cho đến ngày nay
Lúc nào cũng có đổi thay thế tình
Đi đi lại lại một mình
Có sanh có diệt có tình giả chơn
Gắn liền kích động keo sơn
Cuối cùng cũng phải đổi thay thế tình
Biết mình biết họ biết tâm linh
Hành trình tự tiến hợp trình trời ban
Thiên cơ biến chuyển bạc bàn
Tự mình thức giác là đàng tự tu
Cộng đồng nhơn loại dự trù
Cảm minh thiên địa an du phần hồn
Vạn linh phát triển sanh tồn
Mỗi năm mỗi khác giữ hồn lo tu
Luân lưu cơ tạng mê mù
Tim gan phế thận giao du thế tình
Sống cùng nguyên khí cảm minh
Tình người tạm bợ hành trình trời ban
Tham dục vất vả khó an

Sanh trụ hoại diệt bước sang đạo đời
Tranh nhau giết chóc nơi nơi
Tan xương nát thịt có trời chứng tâm
Đẻ ra nguyên lý diệu thâm
Đời nay sống tạm âm thầm ăn năn
Biết mình tạo tội giao tầng
Phần cao phần thấp phần cần tự tu
Biết mình khờ dại còn ngu
Buồn vui khó tiến khó tu về trời
Bằng lòng buông bỏ hợp thời
Trí tâm bất ổn khó rời tham sân
Cộng đồng nguyên lý xét phân
Tân niên vẫn đến nghĩa ân tràn đầy
Thế gian đủ cảnh đủ thầy
Dạy cho hiểu đạo vui vầy cảm giao
Thực hành từ thấp tới cao
Chạy theo tiền bạc rêu rao đủ điều
Lòng tham muốn có thật nhiều
Tiền tình duyên nghiệp tạo điều không hay
Tranh nhau phá hoại hàng ngày
Trăng sao ban chiếu vui say tình đời
Thật tâm tu tiến sáng ngời
Trời ban rõ rệt hợp thời thăng hoa
Biết mình hiểu họ chung nhà
Tự tu tự giải tự hòa tiến lên
Càn khôn vũ trụ bề trên

Độ tha không dứt đạt nền cảm thông
Sống hành luật lệ hóa công
Tự tu tự tiến một lòng hành thông
Đời là tạm cảnh hóa công
Sanh sanh hóa hóa một lòng tự tu
Bằng lòng nhịn nhục khờ ngu
Tự mình buông bỏ an du phần hồn
Vượt qua nguyên lý sanh tồn
Về nơi thanh tịnh giữ hồn lo tu
Càn khôn vũ trụ dự trù
Cứu người thức giác tự tu tự hòa
Thực hành nguyên lý gần xa
Bình tâm xây dựng tự hòa tiến lên
Hào quang sáng tỏa đạt nền
Tu tâm sửa tánh vững bền tự tu
Thực hành nguyên lý người ngu
Không mê không chấp tự tu tự hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Tình Thầy Tận Độ

Kính thưa bạn đạo,

Thời đại văn minh vật chất thiên tánh lu mờ, nên không còn ý thức được bổn phận của mình đối với đồng loại. Vì vô minh nên tôi ăn uống quá nhiều làm cho cơ tạng không tiêu hóa hết, sự dư thừa tồn đọng bên trong lâu ngày trở thành độc tố làm tắc nghẽn thần kinh nẻo hóc sanh ra thân bịnh. Trong khi người nghèo thì ăn không đủ no cũng khiến cho cơ thể bị suy nhược...

Thượng Đế sanh hóa vật thực muôn màu cho chúng ta ăn vào tạo thành năng lượng để vận hành bản thể thành sức sống đóng góp cho xã hội nhân quần. Đồng thời thực phẩm vào cỗ máy bản thể con người được phân hóa ra, những gì thuộc về vật chất thì bài tiết ra ngoài trả lại cho đất, còn phần tinh thần thì phát huy thành sự sống thanh cao hòa cảm cùng muôn loài vạn vật. Vì lý do gì mà cỗ máy bản thể không được vận hành thông suốt thì xem như có vấn đề cần phải được cải thiện?

Nhiều tôn giáo ra đời dạy cho chúng ta biết kính Trời tưởng Phật, hiếu thảo Cha Mẹ, thương yêu đồng loại, và phát tâm đóng góp xây dựng cho mặt đất phù sinh ngày thêm tiến bộ. Với sự quang chiếu của Bề Trên nhiều cơ sở tâm linh cũng được hình thành khắp nơi, để sau giờ làm việc vất vả mọi người tìm về nhà thờ, chùa, thiền đường, thánh thất, niệm phật đường...thư giãn tinh thần hiệp thông cùng Trời Đất để cầu nguyện cho thế giới luôn sống cảnh thái hòa.

Vào thuở xa xưa những đấng đạo sư đã cho xây lên những Kim Tự Tháp *(pyramid)* cao lớn ở nhiều nơi trên thế giới. Có giả thuyết cho rằng là để phục vụ cho vua chúa hồi thời đó? Nhưng hình như nền văn minh Kim Tự Tháp còn hướng tới một điều gì cao cả hơn? Ngày nay khoa học tiếp tục nghiêm cứu hy vọng tìm lại nền văn minh xa xưa còn tiềm ẩm bên trong Kim Tự Tháp?

Khoảng giữa thập niên 1980 có những tu sinh thiền theo Pháp Lý Vô Vi cất cốc theo mô hình Kim Tự Tháp trong khuôn viên thiền viện để tu, và bạn đạo địa phương cũng dựa theo mô hình nầy thiết kế nhỏ lại để ngồi thiền tại nhà. Sau một thời gian thực hành bạn đạo cho biết là đem một Kim Tự Tháp thu nhỏ bằng ống đồng đặt giữa nhà, có khả năng thu hút năng lượng (?) trong căn nhà vào Kim Tự Tháp hội tụ lên đỉnh hướng thẳng lên Trời?

Bạn đạo còn cho biết thiền trong Kim Tự Tháp thì hành giả phải ngồi ngay ngắn cho đường thiên xích trên đỉnh đầu thẳng đứng với đỉnh Kim Tự Tháp thì hai luồng điển mới hòa quyện vào nhau hướng thượng. Vì lý do gì hành giả ngồi thiền ngã tới ngã lui làm cho đỉnh

đầu xê dịch ra khỏi đường trung tâm thẳng đứng tại đỉnh Kim Tự Tháp thì điển chạy vòng vòng trong khung, sau khi xả thiền cảm thấy nặng đầu. Hay còn có lý do nào khác mà sau nầy thấy ít ai nhắc đến ngồi thiền trong Kim Tự Tháp?

Một bạn đạo có kinh nghiệm trong thực hành cho biết, là thiền theo Pháp Lý Vô Vi hành giả thực hành pháp Soi Hồn là tự tạo cho bản thể thành Kim Tự Tháp...Nên huynh khuyên bạn đạo thực hành đúng những gì Tổ Thầy truyền dạy là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hườn hư, cho tam hoa tụ đảnh, ngũ khí triều nguơn kết thành Xá Lợi...Đồng thời phải chờ cho bản thể tu luyện đủ lực lượng đồng hướng thượng để đưa phần Hồn xuất ra ngoài bản thể học đạo một cách tự nhiên và an toàn.

Pháp Lý Vô Vi là Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp nên trật tự về thời gian và không gian rất cần thiết. Trong lúc phần Hồn chưa trưởng thành, và bản thể phía dưới cũng chưa tu luyện thành một nền tảng vững chắc để bảo vệ cho phần Hồn khi xuất ra ngoài, thì chúng ta không nên nhờ vào một phương tiện nào khác. Ví như con chim non chưa đủ lông đủ cánh lại nhờ vào tha lực thì họ sẽ đưa chúng ta đến một phương trời vô định, không đúng với những gì Tổ Thầy đề ra?

Kính thưa bạn đạo,

Có thân thì phải có bịnh, nhưng bịnh về thể xác thì dễ nhìn thấy, còn khuyết điểm tinh thần rất khó nhận ra? Hình như là do duyên nghiệp hay bẩm sinh nên cơ thể đã có sẵn khuyết điểm như thế? Họ vẫn sinh hoạt bình thường như mọi người, cho tới một thời điểm nào đó cơ thể không tiết ra chất hóa học cần thiết cho khối óc, làm cho thần kinh bị xáo trộn mà sanh ra bịnh.

Nhưng nếu bịnh xảy ra cho người tu thì có người lại cho là tại tu mới bị bịnh. Chắc vì vậy mà những nhà truyền pháp rất cân nhắc trong việc thâu nhận đệ tử, được cẩn thận như thế nhưng hình như thỉnh thoảng bịnh tâm thần vẫn có xảy trong chốn tu hành? Thường trường hợp nầy được chữa trị trong nội bộ? Ngày nay y khoa đã công nhận bịnh tâm thần nên thiết lập ra khoa tâm lý trị liệu, nếu cần bác sĩ cho bịnh nhân uống thêm thuốc an thần, hay một dược chất mà cơ thể đang cần để giúp cho thần kinh khối óc bịnh nhân hoạt động bình thường.

Pháp Lý Vô Vi rất đơn giản dễ tu dễ hành được phổ truyền hơn 50 năm nay, nhiều người thực hành đều có kết quả tốt nên được UNESCO công nhận. Hiện nay Pháp Lý Vô Vi có nhiều nhóm nhỏ ở khắp nơi trên thế giới phục vụ cho bạn đạo. Nếu ai muốn nghiên cứu Pháp Lý Vô Vi nên tìm đến những tụ điểm nầy xin tài liệu do chính Đức Thầy hướng dẫn, và đừng quên liên hệ những huynh tỷ có kinh nghiệm thực hành, thỉnh thoảng nhờ kiểm soát phương pháp công phu, ngõ hầu giúp cho hành giả thực hành đúng những gì Tổ Thầy truyền dạy là trở về thanh tịnh.

Đức Thầy thường dạy "*sự thanh tịnh quý lắm, dầu cho tài phép đến đâu mà chưa được thanh tịnh thì vẫn còn khổ tâm khổ trí...*". Như trong Tây Du Ký có Tôn Hành Giả thần thông quảng đại nhún mình là lên tới Thiên cung, nhưng vẫn bị đè dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm, mới được thầy Đường Tam Tạng giải cứu để phò tá Đường Tăng qua Đông Độ thỉnh kinh Phật.

Như Đức Phật ngồi nhắm mắt không nói lời nào, sự thanh tịnh khiến cho chúng ta phải kính cẩn cúi đầu lễ bái. Và Đức Thầy của chúng ta cũng nhờ thanh tịnh mà Ngài đi khắp nơi thuyết pháp độ sanh vô quái ngại. Mỗi lần đi tới đâu Pháp thân của Thầy tỏa ra từ quang thanh tịnh và những ai được sống trong tình thương của Ngài đều cảm thấy thanh tịnh bình an và thoát tục.

Đức Thầy dạy "*chiếc xe không chạy thì đổ xăng làm gì?*". Hình như Đức Thầy muốn nhắc nhở chúng ta niệm Phật hiệp thông cùng Trời Đất, đi đây đi đó thực hành công quả để điêu luyện cho sự thanh tịnh của chính mình. Lúc Đức Thầy còn tại thế luôn tạo cơ hội cho chúng ta ngồi chung tương trợ cho nhau từ đời lẫn đạo, bây giờ Thầy đã nhập Niết Bàn thì bạn đạo chúng ta nên nương theo đó sinh hoạt đạo pháp để hỗ trợ cho việc tu hành mau tiến bộ.

Nếu có bạn đạo qua đời mà hội đủ điều kiện nên làm theo lời dạy bảo của Đức Thầy, nguyên văn như sau: *"...như bạn đạo chúng ta thật sự tu tới giờ phút lâm chung thì cứ chia 6 người nam 6 người nữ bận quần áo chỉnh tề; (nam đội mũ màu trắng) nữ thì đội cái nón chụp cái đầu lại màu xanh, đứng hai bên bắt ấn Tam Muội niệm Nam Mô A Di Đà Phật đưa hồn thoát ngục, mà phải có tu". Còn* bạn đạo ở phương xa trong băng Đức Thầy dạy rất nhiều, theo tôi hiểu là giữ tâm thanh tịnh dùng ý niệm Phật hồi hướng tên tuổi của người quá được siêu thăng tịnh độ? Hình như Đức Thầy muốn dạy chúng ta tập cho phần Hồn làm việc trong thanh tịnh? Phật Pháp vô biên với mắt thường thì không thấy, nhưng sự thanh tịnh mới thật sự hồi hướng cho tang sự được thanh nhẹ, và có người nhìn lên trời thấy nhiều vị tới ngồi thiền trên không trung.

Kính thưa bạn đạo,

Trai gái lớn lên đều là nam thanh nữ tú ăn nói khôn khéo dễ thương...Thiếu niên thì khôi ngô tuấn tú tánh tình đôn hậu, còn thiếu nữ có dáng vẻ vui tươi hồn nhiên...Tôi nghĩ lứa tuổi thanh xuân trai gái đều có chung một hoài bão hướng tới một tương lai tươi sáng...Và sau khi có công danh sự nghiệp người con trai thầm mơ ước cưới được một người vợ nết na hiền thục truyền tử lưu tôn, còn người con gái thì mong sao tìm cho mình một đấng quân tử làm nơi nương tựa.

Trong nhân gian có câu: *"phận gái mười hai bến nước trong nhờ đục chịu",* khi người con gái đã yêu và chấp nhận ai làm chồng thì họ đặt hết tình yêu thương cho người đó, dầu cho thế nào đi nữa thì họ cũng cam lòng. Và tạo hóa đã ân ban cho người phụ nữ có thể Vía

là Dương tính nên trong tình yêu đôi lứa được thể hiện rõ nét, là vững lòng chắc dạ, keo sơn gắn bó chung thủy với chồng, để xây dựng cho hạnh phúc gia đình và tương lai con cháu. Tôi xem trong một màn kịch ngắn có nói một câu nói như thế nầy: *"chừng nào ông chết tôi bỏ vô hòm đóng đinh lại thì mới yên tâm"*. Hình như người nghệ sĩ đã diễn trả một phần nào tấm chân tình mà người vợ dành cho chồng? Với tình sâu nghĩa nặng như thế nên không thể chia sẻ cho ai được cả.

Trong khi người nam có thể Vía là Âm tính, trong tình yêu chồng vợ họ đặt nặng về tinh thần nên không bộc lộ nhiều ở bên ngoài? Trong gia đình người đàn ông luôn sống rất mẫu mực, có trách nhiệm với gia đình, và trong tận đáy lòng người chồng có một tình thương sâu đậm dành cho vợ con, nhiều lúc họ muốn nói lên thật to rằng "anh thương yêu mẹ con em nhiều lắm".

"*Công Cha như núi Thái Sơn, Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra"*, Cha mẹ thương con như ngọc như vàng, thấy con lớn khôn lập nên gia thất thì cha mẹ vui mừng, nhưng không làm sao tránh khỏi cảm xúc khi tiễn con lên xe hoa về nhà chồng. Nhưng cha mẹ không đòi hỏi con một điều gì cả, chỉ mong sao vợ chồng chúng nó biết thương yêu đùm bọc lẫn nhau là cha mẹ vui mừng. Thánh nhân có dạy "Lương duyên do túc đế, giai ngẫu tự thiên thành", được như ngày hôm nay là do thiên duyên tiền định nên chúng tôi có bổn phận tôn trọng lẫn nhau xây dựng hạnh phúc gia đình, để không phụ công ơn sinh thành dưỡng dục cha mẹ cùng với sự đóng góp của xã hội nhân quần.

Người chồng là trụ cột, với một tinh thần sáng suốt hiên ngang bước ra ngoài xã hội tranh đua với đời để kiếm đồng tiền về cho gia đình. Bề ngoài người đàn ông là Dương tính nên rất tự tin và nhiệt tình có thể đi quá đà dẫn đến thất bại? Còn người phụ nữ bước ra ngoài xã hội rất khôn khéo lanh lẹ. Trong nhân gian có câu*"một người đàn ông thành đạt thường bên cạnh có một người đàn bà tuyệt vời",* nói một một cách cụ thể là nếu người chồng được vợ âm thầm nhắc nhở và tế nhị đóng góp ý kiến thì việc gì cũng đi đến thành công, như Ông Bà thường dạy "*đồng vợ đồng chồng tát Biển Đông cũng cạn".*

Khi trở về với gia cang thì người vợ lại đóng một vai trò quan trọng là tề gia nội trợ...Người phụ nữ ngày nay còn đi làm kiếm tiền về phụ giúp kinh tế gia đình, về tới nhà chăm lo chồng con cho chu toàn nhiều khi quên cả bản thân mình...Vì thế khi về với gia đình người chồng phải làm một trợ lý đắc lực cho vợ trong việc nhà và dạy bảo con cháu...Vì trong gia đình người chồng là trụ cột, còn người vợ là nền tảng, nền tảng và trụ cột có vững chắc thì căn nhà mới đứng vững với thời gian, che mưa che nắng cho mọi người trong gia đình được sống yên vui hạnh phúc.

Trong nhân gian thường dạy *"ba người hợp lại sáng suốt hơn Gia Cát Lượng"*, và "*một con*

chim én không thể làm nên mùa xuân". Trong gia đình hai vợ chồng như Âm Dương trong hình Lưỡng Nghi? Sự ưu điểm của người nầy là khuyết điểm của người kia, cho nên hai vợ chồng chung sống là cơ hội học hỏi và bổ khuyết cho nhau. Vì thế tôi quan niệm là phải tôn trọng lẫn nhau từ lời nói cho đến việc làm, có thể trong nhứt thời không đồng quan điểm, từ từ mới thấy là một đóng góp thiết thực để xây dựng cho gia đình ngày thêm tốt đẹp. Nếu tôi quá chủ quan vội vàng phê phán hay ỷ thế lấn lướt lẫn nhau làm mất đi hòa khí gia đình. Vì yếu thế không nói ra lời, nhưng sự buồn phiền chất chứa trong lòng lâu ngày sanh ra bịnh thì ảnh hưởng cả hai.

Kính thưa bạn đạo,

Người lớn thường quan niệm rằng cha mẹ lo cho mình, bây giờ mình có bổn phận phải lo lại cho con cháu là nhiệm vụ thiêng liêng, nhưng không nên chiều chuộng con cháu quá đáng khiến cho chúng ỷ lại làm mất đi ý chí tự lập...Và tình thương cha mẹ thiêng liêng cao cả lắm, có bổn phận nuôi dưỡng cho con khôn lớn nên người và hết lòng hỗ trợ khi chúng cần. Còn việc thành bại là do số phần của mỗi đứa, đừng để hoàn cảnh của chúng làm cho ông bà cha mẹ bi lụy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Bạn đạo độc thân tu hành thẳng tiến một đường thì có bài học của người độc thân. Còn bạn đạo có gia đình đồng hành vui vẻ nhưng phải cưu mang gia đình nên có thêm bài học về gia cang. Khi lập gia đình có con mới hiểu tình thương cha mẹ dành cho mình bao la như trời biển không giấy mực nào diễn tả hết...Lo cho con rồi lại lo cho cháu, nói chung tình thương thiêng liêng cao cả nầy còn mẫn cảm với những người cùng chung huyết thống. Hình như không giống như tình yêu siêu thoát của phần Hồn mà Đức Thầy đã dạy?

Đến lúc tuổi già sức yếu có con có cháu bên cạnh phụng dưỡng là gia đình có phước. Có gia đình đông con, có trai có gái, tất cả đều trưởng thành với cuộc sống riêng tư. Thật sự thì cha mẹ nào cũng trông con nhớ cháu, nhưng cũng nên thông cảm cho chúng vì thời đại ngày nay ai cũng phải đi làm, về tới nhà phải chăm lo cho gia đình, đâu có nhiều thời gian dành cho cha mẹ như thuở nào. Làm cha làm mẹ thương con thương cháu thì phải cố gắng sống nương tựa nhau vui vẻ, cho con cháu yên tâm ra ngoài xã hội tranh đua với đời để làm tròn bổn phận đối với gia đình và góp phần cùng xã hội.

"Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ", cha mẹ lớn tuổi nên động viên cho nhau sống vui vẻ lạc quan để luôn có nụ cười ướm nở trên môi. Đôi khi cũng nên trổ tài khôi hài tự tạo niềm vui cho chính mình và cho người bên cạnh cùng vui để vượt qua những khó khăn trong tuổi già. Đừng vì quá thương con nhớ cháu mà u sầu thất vọng, tinh thần sa sút bịnh hoạn nhiều thì không ai lo cho ai được. Tôi có dịp vào thăm viện dưỡng lão thấy có ông có bà cô đơn chiếc bóng, người thì trông chồng nhớ con, người thì trông vợ nhớ cháu, phần thì nhớ

nhà khiến cho tinh thần suy sụp, ngồi ngớ ngẩn nhắc lại dĩ vãng xa xưa rồi đâm ra buồn rầu kém ăn mất ngủ.

Kính thưa bạn đạo,

Đức Thầy dạy: "con người *là phần hồn chưa hoàn tất"*. Phần sau bao năm vợ chồng chung lưng đối cật phấn đấu cho cuộc sống, ít nhiều cũng bị hao phí và động loạn làm quên mất con đường trở về cội nguồn. Nhờ duyên lành ngộ pháp lý Vô Vi được Cha và Tổ Thầy dạy bảo cho tôi hiểu phần nào thân phận của mình, vì vô minh yếu hèn nên không làm được điều gì thiết thực...Pháp lý Vô Vi còn dạy cho tôi ngồi thiền buông bỏ tánh hư tật xấu để tìm về sự thanh thản tâm hồn, và mỗi tuần có dịp đi thiền chung, với sự trợ duyên của bạn đạo đã giúp tâm tư tôi phấn khởi phần nào. Rồi hằng năm được tham dự khóa sống chung và Đại Hội Vô Vi Quốc Tế khai tâm mở trí, tôi mới nhận ra mình đang sống trong tình thương của Bề Trên và mọi người.

Đức Thầy dạy *"mỗi lần đi thiền chung bạn đạo phải ngồi nam tả nữ hữu cho Bề Trên dễ làm việc..."*. Trong gia đình hai vợ chồng thực hành Pháp Lý Vô Vi cũng phải ngồi đúng như thế là vợ ngồi bên phải, còn chồng thì ngồi bên tay trái để thuận chiều bổ túc cho nhau. Có bạn đạo cho biết lúc hai vợ chồng ngồi thiền chung thì điển Dương người chồng tượng trưng bằng những dấu cộng, phát ra từ trung tâm đỉnh đầu chạy qua bổ túc trên đỉnh đầu người vợ. Ngược lại điển Âm của người vợ tượng trưng bằng dấu trừ, phát xuất từ xương cụt ngang thắt lưng bên hông trái chạy qua hỗ trợ lại cho chồng tại xương cụt hông mặt. Sự tương trợ nầy thường diễn ra trong giai đoạn đầu của buổi thiền, thời gian thì không nhất định, có khi chỉ 15 phút và cũng có lúc kéo dài 30 phút hay nhiều hơn. Cho đến khi nào Âm Dương trong cơ thể hai vợ chồng tương đồng, thì tự động mỗi bên trở về phát triển nội tại.

Đức Thầy dạy: "*người vợ phải ở trong vị trí của một hiền thê nhịn nhục phục vụ gia cang...",* và *"người chồng phải nhịn nhục nhìn lại hoàn cảnh của chính mình là ân sư, làm cho gia đình có hòa khí thanh nhẹ"*. Nhờ thực hành Pháp lý Vô Vi hai vợ chồng mới có cơ hội trợ giúp cho nhau quân bình Âm Dương trong cơ thể để có thể cảm thông nhau nhiều hơn. Khi hai vợ chồng ý thức được vị trí và trách nhiệm của mình trong gia đình, thì mới bằng lòng hạ mình học hỏi bổ túc cho nhau để xây dựng gia đình sống trong hòa khí thanh nhẹ như lời Đức Thầy đã dạy?

Nói chung là hai vợ chồng phải công phu hành pháp khứ trược lưu thanh cho tinh tấn để giải nghiệp tâm, buông bỏ tánh hư tật xấu, tâm tình cởi mở cùng nhau vui vẻ lạc quan, hầu thực hiện ước nguyện lúc ban đầu khi hai đứa mới yêu nhau: Duyên lành thiên ân ban - Điển lành cảm vô vàn - Dìu nhau đồng tiến hóa - Gia đình sống lạc quan, để làm tròn đại nguyện là đưa vạn linh trong nhân thân tiểu thiên địa lên thuyền từ trở về bến giác.

Thực hành Pháp Lý Vô Vi trong giai đoạn đầu hành giả xuất ra khỏi bản thể ngồi trên mây trắng đi đây đi đó trong sắc giới nên thường thấy cảnh. Mây là hơi nước còn trong ngũ hành nên mỗi lần ngũ tạng dưới nầy động, thì vầng mây bên trên cũng bị ảnh hưởng làm mất đi sự quân bình trong tâm thức. Đức Tổ Sư dạy Pháp Lý Vô Vi là do Đức Phật Di Đà chuyển hóa xuống thế gian, đồng thời bản thể con người trên đỉnh đầu có cửu khiếu giống như chín lỗ trong thân hoa sen, là chủng tử của Thiên đàng "*gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn"*? Hành giả muốn vượt qua tam giới, chắc phải cố gắng niệm Phật, tu tâm sửa tánh cho công đức vuông tròn, khi đức hạnh đầy đủ mới giúp cho bản thể trở thành *"liên hoa hóa thân",* Đức Thầy dạy là "*ngàn năm không héo",* thanh cao thoát tục mới có thể đưa Đức Di Đà trong nhân thân tiểu thiên địa trở về Thế Giới Cực Lạc như Tổ Thầy.

Tất cả chỉ dựa theo sự dạy bảo của Cha và Tổ Thầy, học hỏi bạn đạo cùng với sự tham khảo trong kinh sách...Tôi xin khai triển theo khả năng hiểu biết hạn hẹp của mình, và trân trọng trình bày lên đây để cùng nhau nghiên cứu. Nếu có điều chi sai sót xin huynh đệ tỷ muội lượng tình tha thứ cho.

Kính thư,
Khổng văn Cúc
Ngày 6 tháng 6 năm 2019

Ghi chú: Chữ nghiêng là chép lại lời dạy của Tổ Thầy hoặc từ trong sách trích ra.

Lý Thiết Quả *(hay còn gọi là Lý Thiết Quải): Lý Thiết Quải – vị tiên có quyền năng nhất trong 8 vịTrong Bát Tiên thì Lý Thiết Quải là vị Tiên đắc đạo đầu tiên và sau đó có công giúp các vị kia thoát tục thành Tiên. Vì thế, người ta còn nói Lý Thiết Quải là vị Tiên đứng đầu bảng của Bát Tiên.Lý Thiết Quải: họ Lý, tên là Huyền, hiệu là Ngưng Dương, nên thường gọi là Lý Ngưng Dương, diện mạo nghiêm trang, tính khí ngay thẳng, trong sạch, học rộng biết nhiều, không theo đuổi công danh mà muốn đi tu Tiên.*

Biết được Lão Tử đang dạy đạo trên Hoa Sơn, Lý Ngưng Dương liền tìm đến xin học. Chính vì thế mà hình ảnh của ngài tượng trưng cho trí tuệ và sự sáng suốt.

Khí Giới Tình Thương

Khí giới Tình Thương đã mở đường
Thực hành chuyển hóa tự yêu thương
Qui y đường lối cùng hành tiến
Học hỏi vô cùng tự vượt xuyên.

Cùng hành cùng tiến triền miên
Dựng xây xây dựng qui nguyên hành trình
Tự mình học hỏi tâm linh
Vô cùng tiến hóa hành trình quang khai
Tự mình sửa tiến sửa hoài
Về Không rõ rệt chẳng sai chút nào.

Tự mình gỡ gánh hai vai
Thành tâm tiến hóa sửa sai tiến dần
Càn khôn vũ trụ góp phần
Giải phần nguyên khí ân cần dựng xây
Từ nam cho đến phương tây
Chung hòa tiến hóa dựng xây hình thành.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên.

Houston, Texas, 2002

Con Đường Con Đang Đi Vô Vi

Vô Vi là dòng suối mát
Vô Vi là ánh hào quang
Vô Vi là nguồn sáng soi đời
Thanh tịnh hồn nhiên tựa như áng mây….

Tâm tôi tìm đường tu tiến
Tâm tôi giải hết nghiệp oan
Gian nan cho dù hết kiếp người
Tâm hồn nguyện mãi cùng vô vi sum vầy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào và đã bao lâu rồi những lời hát này đã ăn sâu vào tâm trí của con, hay nói đúng hơn là những lời giảng của Đức Thầy luôn luôn ngự trong lòng con, kể từ khi con gặp được Pháp. Mặc dù con không có duyên để gặp được Đức Thầy nhưng những gì Người để lại đối với con đó là một kho tàng vô giá.

Từ lúc khi biết được Pháp và hành Pháp, con đã nhận ra được nhiều sự thay đổi của bản thân. Con biết thế nào là đúng và thế nào là sai và bây giờ, những giây phút tuyệt vời nhất trong đời con chính là được tham dự Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp" hằng năm. Bởi vì mỗi khi đi tham dự Đại Hội, con sẽ có dịp gặp lại những bạn đạo cùng chung hành trên con đường trở về nguồn cội cũng như hạnh phúc cùng nhau san sẻ những kỷ niệm vui buồn và củng nhau chung sống tận hưởng tình thương yêu tận độ qua thanh quang điển lành của Bề trên và Thầy Tổ trong những ngày Đại Hội.

Và bây giờ, những lời than van, trách phận đó đã không còn nữa và thay vào đó là sự cảm thông và chấp nhận. Con hiểu tất cả những sự thay đổi này là nhờ nghe được những lời giảng dạy của Đức Thầy. Cảm ơn thầy đã soi sáng và giúp cho con có thêm niềm tin và định lực để tiếp tục cuộc hành trình đời đạo song tu. Cảm ơn tình thương bao la, vô bờ vô bến của Đức Thầy đã dành cho tất cả mọi người.

Con xin cảm ơn Bề Trên, con cảm ơn Đức Tổ Sư, cảm ơn Đức Thầy đã luôn luôn nhắc nhở và hướng dẫn con đường tu tập của chúng con qua những lá xâm nhận được từ Đại Hội. Và những lời dạy quý báu của Đức Thầy sẽ là hành trang trên bước đường tu tập của chúng con.

Quý thương Đức Thầy!

Trải bao cuộc sống thăng trầm
Giờ con đã hiểu điều cần trong con
Lời vàng Thầy để cho đời
Giúp con thức giác tự rời bến mê.

***San Diego** 1-7-2019*
Diệp Kim Thủy.

Biết Sợ

Hồi còn nhỏ, tôi thường nghe má tôi nói " *Mỗi người có số có phần* ". Bà kể khi mang tôi trong bụng gần ngày sanh thì có trận hỏa hoạn rất lớn thiêu rụi nhà cửa cả vùng Vĩnh Hội (Quận 4). Lúc chen chúc băng qua cầu Ông Lãnh, bà vừa dẫn hai chị tôi vừa gánh anh tôi và bao quần áo, bị mất thăng bằng té xuống, cái đầu tóc bới bị sút ra, thiên hạ dẫm lên không thể đứng dậy. May sao có ông lính người Pháp đứng trên xe cứu hỏa nhìn thấy nhảy xuống vẹt mọi người ra, kéo bà dậy và sau đó là tôi được sanh ra. « *Mẹ tròn con vuông* ». Cho nên tôi rất tin số mạng. " *Trời sanh voi sanh cỏ* ", chẳng biết lo sợ là gì.

Lớn lên trong trong cảnh nghèo túng, hàng xóm khinh khi, bà con hất hủi, tôi chỉ biết vừa đi học, vừa giúp chị tôi học bài, giúp anh tôi làm bài, kèm mấy đứa em, vừa làm việc kiếm tiền giúp gia đình, cho nên nhiều hôm chỉ còn lúc đi bộ từ nhà tới trường tôi mới có thời giờ để học bài, làm bài của mình. Vậy mà số kiếp đưa đẩy sao cho tôi đậu ưu hai cái tú tài, trong khi tôi nghĩ là rớt chắc nên giờ ăn trưa ở sở làm là lúc tôi tập trung lo ôn bài để thi kỳ hai. Cho tới khi bạn đồng nghiệp biểu đừng có học nữa, họ nghe trường Gia Long thông báo trên radio có tên tôi, mau xin nghỉ một buổi để đi lãnh thưởng. Lúc đó tôi mới lò mò đi xem kết quả thi.

Sau buổi lễ, có cô giáo rảnh rang hỏi từng đứa chúng tôi ai đi du học nước nào, rồi cô thương hại tôi phải đi làm và học thêm buổi tối, nên cô kêu đứa bạn đứng bên cạnh xin giùm một cái học bổng nào đó để tôi cũng được đi du học như các bạn khác.

Ngày thi sinh ngữ, bà đầm đọc chánh tả, tôi có viết được mấy chữ đâu. Còn lúc thi vấn đáp thì bà hỏi bà hiểu chứ tôi đâu có biết bà hỏi cái gì. Tôi không bao giờ có ý định xuất ngoại nên đâu có học thêm ở các Hội Việt Mỹ, Hội Văn Hóa Pháp, … như các bạn khác làm chi, chỉ học tiếng Pháp, tiếng Anh như sinh ngữ phụ theo chương trình Việt. Dĩ nhiên là tôi bị bà đầm chấm rớt. Vậy mà người xét đơn ở nha Học bổng du học lại ký giấy cho tôi đi, nói là qua sống ở xứ người trước sau gì cũng biết tiếng, không cần phải lo sợ.

Cả nhà nghe nói tôi sẽ xin nghỉ việc để đi du học thì lo lắng ngày đêm, vì lúc đó tôi mới 18 tuổi, đi xa xứ tới bắc cực lạnh lẽo lại chẳng có bà con, chưa kể kinh tế gia đình sẽ bị ảnh

hưởng vì thiếu phần tiền lương đóng góp của tôi.

Như người " *Điếc không sợ súng* ", tôi nhất định " *Đi cho biết đó biết đây* " thay vì làm " *Ếch ngồi đáy giếng* ", và hứa sẽ gởi tiền học bổng trở về giúp gia đình thay cho tiền lương.

Ba người bạn cùng nghị định thấy tôi chẳng xúc tiến thủ tục xuất ngoại sẽ làm họ bị hụt ngày bay, nên tự động vào Bộ Cựu Chiến Binh nơi tôi làm việc để rủ tôi chun lỗ chó, lén trốn ông xếp Đại Tá khó tánh mà đi tới tòa Đại sứ Anh đại diện cho Canada. Ông này không chút cảm tình, chỉ hỏi tôi mấy câu rồi từ chối không cấp Visa nhập cảnh. Mặc dù mỗi câu ông hỏi, các bạn tôi phải thông dịch, nhưng tôi cũng biết trả lời một chữ cho mỗi câu, vậy mà ông cũng không bằng lòng :

- *Không có giấy cư trú, qua đó ở đâu?*
- *Hotel.*
- *Tiền đâu mà ở Hotel?*
- *Work.*
- *Không biết tiếng, ai cho việc mà làm?*
- *Study.*

Tội nghiệp ba người bạn này rầu lắm vì bị ông bắt xin cái nghị định khác không có tên tôi. Nghĩa là họ phải dời ngày lên đường, và sẽ trễ ngày nhập học. Riêng hai bạn thanh niên còn lo lắng rủi bị trục trặc ở lại thì phải đi nghĩa vụ quân sự, cho nên họ âm thầm mua sô-cô la, xì gà, rượu, … để năn nỉ cái ông ở tòa Đại sứ. Xong xuôi họ mới kể để thúc giục tôi xin nghỉ việc mà đi theo họ lấy vé máy bay, mượn tiền làm giấy ngân hàng, đổi chút tiền mang theo, …

Rốt cuộc tôi cũng ra tới phi trường với cái va-li nhẹ hều vì chẳng có đồ đạc gì ngoài cuốn tự điển Pháp-Việt. Vừa bước vào cổng đã nghe loa gọi tên yêu cầu tôi mau trình diện để máy bay cất cánh.

Bà con, hàng xóm, hay tin tôi đi Canada du học thì ai cũng ngạc nhiên. Việc này có thể gọi là " *Lù đù vác cái lu mà chạy* ".

May thay trên máy bay, tôi gặp lại cô bạn đi cùng nghị định. Cô này ngại gặp ông anh xa cách từ lâu sẽ ngỡ ngàng lúc ông đón cô ở phi trường Montreal nên dù cô học ở trường khác, tỉnh khác, cô vẫn xin đổi các chuyến bay kế tiếp để cùng đi với tôi tới tận phi trường Québec. Nhờ vậy tôi được ông này giúp khai báo cái va-li bị lạc mất do không đăng ký theo thủ tục. Ông cũng giúp chở tôi tới trường, khi thấy tôi có được phòng ở tạm ông mới ra về. Đúng là " *Lù khù có ông cù độ mạng* ".

Truyện dài nhiều tập …. Rốt cuộc, tôi cũng tốt nghiệp đại học, tình cờ đúng vào ngày 30 tháng 4 năm 1975. Ngày đó ông tổng thống cho tôi học bổng quốc gia đi du học đã không còn ở Việt Nam nên tôi khỏi phải trở về nước làm việc theo lời cam kết. Du học sinh ở Quebec ai cũng xin ở lại nên Canada thương tình cấp giấy thường trú cho tất cả chúng tôi.

Càng nghĩ tôi càng tin là có số phần, có bàn tay vô hình sắp xếp. Chuyện gì phải tới trước sau gì cũng sẽ tới cho dù mình không mong chờ nó tới. Chuyện gì không tới có mong ước tới đâu nó cũng sẽ không tới. "*Que sera sera. What will be will be*". Vậy thì mong hay chờ, lo hay sợ có ích gì.

Nhưng chị tôi thì khác, lúc nào cũng lo lắng lo sợ nhưng không biết làm gì hơn là cứ đi xem bói. Hình như càng trả nhiều tiền thì lời giải càng dài, và quẻ càng tốt. Thầy bói cho biết tôi có quới nhơn ở Canada phù hộ "*biến hung thành kiết*" nên thường xuyên gặp may mắn. "*Hay không bằng hên*". Cũng là một giải pháp tốt vì giúp cho chị được yên lòng. Mà cũng đúng là tôi đã được ân sư hoàn cảnh giúp gặp nhiều quý nhân, trong đó người quan trọng nhất là Thầy với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Cho nên tôi cứ phó mặc số Trời, không lo không sợ làm chi. Thầy cũng thường nói "*Thiên sanh nhân hà nhân vô lộc. Địa sanh thảo hà thảo vô căn*".

Thật ra cũng có những lúc hồi hộp gây cấn nhưng mọi việc rốt cuộc nhanh chóng trôi qua và kết thúc đẹp đẽ, như Thầy thường giảng "*Ồn ồn ào ào rồi đâu cũng vào đấy*".

Cuộc sống cả đời lẫn đạo tương đối suôn sẽ, … tôi đâm ra xem thường những người hay lo sợ, nhất là những bạn tu Vô Vi lâu năm, thường sinh hoạt ở các thiền đường, thiền viện, thường dự các khóa sống chung, đại hội, thường được gặp Thầy, … mà cái gì cũng sợ, đến nỗi sợ bị liên lụy, sợ bị bắt gặp nói chuyện với tôi, sợ bị báo cáo ghé quầy chợ Tết Jolicoeur, sợ lui tới cơ sở tâm linh có mặt tôi sinh hoạt, sợ bị ghép vào phe này phe khác khi chọn đại hội để ghi danh, … Các bạn sinh hoạt " Mục Bé Tám " hàng tuần trên mạng vẫn thường nghe tôi lý luận " *Còn khệ nệ khuân vác chữ SỢ là còn thiếu dũng, không xứng đáng là người tu Vô Vi* ".

Cho tới khi được Thầy chiếu cố, được trường học Vô Vi điêu luyện, thử thách te tua, rớt lên rớt xuống, được chứng nghiệm cảm giác bị cắt cổ, mổ bụng, nội tạng bị lôi hết ra ngoài bốc hơi nghi ngút, được cõi vô hình đêm đêm thăm viếng, giờ thiền họ đi vòng vòng, ngồi sau lưng tôi mà nhịp chân, nhịp chân, … tôi mới biết là mình vẫn còn SỢ, đúng ra là quá SỢ.

Năm nay 2019, Đại hội Du Hành Đạo Pháp sắp diễn ra ở Pattaya và đêm cuối sẽ ở Bangkok *(Thái Lan)* như Đại hội Âu Á Tương Hội năm 1996, tôi không thể không nhớ là lần đó con tôi bị ma nhập lúc tôi đang ngồi thiền bên cạnh giường, chỉ vì câu nói ngạo mạn " *Chỉ có ma sợ người chứ người không có sợ ma* " mà tôi dùng để trấn an lúc nó quá sợ vì thấy rất đông thiêng liêng đi vòng vòng xuyên qua vách tường, xuyên qua trần nhà, …

Sau khi được Thầy giúp, mọi hiện tượng trong cõi vô hình tan biến hết. Nhưng thời gian trôi nhanh, tôi cũng mau chóng quên đi những

cảm giác lo sợ, những kinh nghiệm rợn người. Tánh nào tật nấy như cỏ dại sống lại mạnh mẽ sau khi tuyết tan cuối đông, và nắng ấm mùa xuân trở về. Tôi lại xem thường những bạn đạo không dám làm việc xấu vì sợ luật nhân quả, không dám phạm tội vì sợ bị bắt ở tù hay xuống địa ngục. Tôi vẫn giữ lập trường "*Người tu Vô Vi không làm việc xấu vì không muốn làm những việc như vậy, không phạm tội vì không thích làm việc phạm pháp, chứ không phải vì sợ lãnh quả xấu, sợ bị ở tù, hay sợ xuống địa ngục*".

May mắn là trường học Vô Vi vẫn cho tôi cơ hội mới để ôn lại những bài cũ chưa thông, nhất là vào những dịp Đại hội.

Như thường lệ, mỗi Đại hội tôi tới sớm hai đêm để nghỉ ngơi, thiền nhiều, chuẩn bị tâm thân cho những ngày kế tiếp. Thông thường, những đêm đó thiền rất tốt, rất thanh nhẹ, có khi điển xuống như mưa, có khi điển như vô số trái châu liên tục rơi xuống, … Mặc dù mỗi năm hiện tượng mỗi khác nhưng lần nào cũng là ánh sáng chói chang bao phủ toàn thân, tha hồ mà thưởng thức. Riêng Đại hội Du Hành Đạo Pháp tổ chức lần thứ hai trên núi Bokor (Tà Lơn), hiện tượng ánh sáng từ trên cao tuôn xuống được thay thế bằng muôn vạn miếng kiếng sáng chói hình mặt trăng lưỡi liềm, vừa nhọn, vừa cong, vừa sắc bén, liên tục quay chung quanh tôi, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tiến sát vào thân xác lúc tôi đang ngồi thiền. Phản xạ tự nhiên là tôi co rúm người lại để tránh cảnh máu đổ thịt rơi. Nhưng rốt cuộc vẫn phải mở mắt ra cho hết thấy cảnh rùng rợn đáng sợ đó. Bỗng nhiên âm thinh Thầy thật rõ trong tâm thức:

- *Mầy cũng biết sợ.*
- *Dạ con biết lỗi rồi.*

Từ đó tôi không dám chê ai thiếu dũng nữa. Ai cả nể, ai sợ dư luận, sợ mích lòng, hay sợ gì gì khác, … tha hồ tự nhiên.

Cứ tưởng như vậy là có thể bế mạc cái bài " biết sợ " này rồi. Không ngờ phải học thêm lần nữa, như thể Thầy thấy vẫn còn chưa đủ để dứt điểm, như thể Thầy thấy rõ trong tâm thức tôi chỉ biết sợ cõi vô hình, hay sợ trong điển giới mà thôi, chứ về đời thì vẫn còn " không sợ ".

Cho nên một đêm vào giờ Tý thông khai, trước khi đi thiền, tôi đang tập một chút thể dục nhún chân nhẹ nhàng trên miếng lót giầy hồng ngoại tuyến, bỗng tai nghe một tiếng " rắc " thật to thật rõ ở cái đầu gối bên phải làm tôi lập tức sụm té xuống, may mà rơi trúng cái toilet nên không sao. Đang ở vị trí ngồi thuận tiện, tôi xoa xoa bóp bóp cái đầu gối đang đau khủng khiếp, không biết là bong gân, trật khớp, hay gãy xương, nhưng rõ ràng có chỗ nhô ra, có chỗ lõm vô : hai cái đầu gối không còn giống nhau.

Không thể đứng dậy mà đi, tôi đành nhảy lò cò với cái chân còn lại, tới đầu cầu thang thì không biết làm sao đi xuống tiếp. Chợt hình

ảnh bà Tám ở nhà gần metro Jolicoeur hôm tôi ghé thăm hiện ra thật rõ. Hôm đó bà buồn lắm vì Thầy bỏ xác ra đi đã nhiều tuần mà vẫn chưa chịu về rước bà đi luôn. Bà ngỏ ý muốn qua nhà tôi ở thế chỗ bà Tư đã đi Toronto vì con cháu muốn chăm sóc bà lúc tuổi đã gần 90. Tôi ngại quá đâu dám nhận lời, nhưng bà một lòng muốn như vậy, bất chấp mọi lý do bất lợi mà tôi nêu ra. Bà thuyết phục tôi đủ kiểu :

- *Dì của ngộ có dạy ngộ nấu ăn chay ngon lắm.*
- *Ngộ không có chết trong nhà của nị đâu mà sợ, ngộ biết kêu ambulance để chết trong nhà thương.*
- *Dạ, nhưng bà Tám đau cái đầu gối, nhà con lại không có cái ghế bấm nút chạy lên lầu, mà tầng dưới thì không có nhà tắm như ở đây.*
- *Ngộ sẽ đi bằng cái đít.*

Phải công nhận là bà rất thông minh, ít ra là thông minh hơn tôi. Cho nên tôi dùng cách của bà để đi xuống cầu thang : một tay chống các bậc thang, một tay giữ thẳng cái chân có cái đầu gối đau. Sau đó lại lò cò chân trái tới chỗ ngồi thiền. Nhưng cái đầu gối quá đau không co chân lại được, mà duỗi thẳng một chân ngồi thiền cũng không xong.

Buồn quá tôi tỉ tê than thở với Thầy : " *Ông Tám ơi, cái đầu gối của con không xong rồi. Chỉ còn khoảng hai tháng là tới Đại hội ở Montreal, thiền viện Jolicoeur sẽ đón tiếp bạn đạo phương xa tới vãng lai và thăm viếng mấy ngày trước đó, rồi kế tiếp là Đại hội Du Hành Đạo Pháp ở Miến Điện, con chống nạng hay đi xe lăn đều không ổn. Bạn đạo sẽ ái ngại hoặc cười chê rồi đồn ầm ra cả thế giới. Còn nữa, công việc ở khách hàng đầu tiên con mới bắt đầu có mấy tuần thôi, ...* ". Bất ngờ tôi nghe lời Thầy thật mạnh trong tâm thức :

- *Mày cũng biết sợ.*
- *Dạ con biết sợ rồi, cả vô hình lẫn hữu hình, cả điển giới lẫn vật chất, ...*

Chưa kịp dứt lời, tôi lãnh ngay một khối điển giáng vào cái đầu gối đang đau buốt. Nó xoay tròn tròn thật rõ. Chỉ vài phút sau thì cái đầu gối hết đau. Tôi vuốt vuốt xoa xoa nhẹ nhẹ, thử co cái đầu gối. Wow, tốt quá rồi. Tôi cảm ơn Thầy rồi lết qua cái gối, ngồi thiền luôn tới sáng. Hôm sau, tôi vẫn đi làm mặc dù phải đi chậm chậm và hơi cà nhắc. Còn lạy kiếng Vô-Vi thì chưa dám.

Độ vài hôm thì tôi có thể đi đứng bình thường. Bạn đạo ở hai Đại Hội tháng 9, 2018 không thể nào đoán được tình trạng thê thảm của tôi mấy tuần trước đó. Họ càng không thể tưởng tượng là có khối điển cứ xoay tròn tròn trong cái đầu gối của tôi.

Ôi " *Sinh, Lão, Bệnh, Tử, Khổ* ". Với tuổi 66-67, tôi ý thức từ đây sẽ còn học dài dài nhiều bài liên quan tới xác thân, nhất là cái bệnh dòn xương của phụ nữ. Xương lớn xương nhỏ nào gãy cũng đều khổ. Nhớ lại mùa đông

năm 2016 chỉ trợt một chút trước nhà mà phải mất 8 tháng cái cổ tay mới hoạt động lại bình thường. Lần này, cái khối điển xoay tròn tròn trong cái đầu gối cũng kéo dài hơn 6 tháng, nhưng cường độ bớt dần với thời gian.

Đặc biệt hôm nay, không hiểu sao nó lại xoay thật rõ từ sáng tới giờ (*). Không lẽ để kỷ niệm một năm nhờ cái đầu gối đau mà tôi " *biết sợ* ", hay vì muốn nhắc tôi viết bài cho Đặc San Vô Vi về " *Tình Thầy* " tận độ, bao la và khoan dung đến mức nào, chẳng những đã giúp chữa lành cái đầu gối để tôi có thể liên tục hành pháp, kể cả việc lạy kiếng Vô Vi sau vài hôm ngừng nghỉ, mà còn chữa lành luôn cái bệnh chê bạn đạo tu lâu năm mà còn sợ đủ thứ.

Quả thật bây giờ tôi có thể tuyên bố đã " *biết sợ* " và hiểu là sợ không nhất thiết đồng nghĩa với hèn nhát hay nhu nhược. Hơn nữa, khi trong lòng biết kính sợ thì cách đối xử với người khác sẽ tôn trọng hơn, làm gì cũng sẽ chừng mực hơn, việc thực hiện điều tâm đạo số 6 " *Đối đãi thật tâm và lễ độ* " cũng sẽ dễ dàng hơn.

Còn không sợ cũng có nghĩa là cống cao ngạo mạn. " *Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ* ".

Với tiến trình lão hóa, hai bài " Bệnh và Tử " trước sau gì cũng sẽ tới, nhưng vui lòng đừng vội vã kéo tới. Hãy khoan cho tôi thưởng thức những bài ung thư, tim mạch, đột quỵ, sơ gan, á khẩu, mắt mờ, bại liệt, thoái hóa thần kinh não bộ, mất trí nhớ, … Cho dù tôi thích làm người từng trải, đầy kinh nghiệm thực chất, tôi thật sự không thấy cần thiết phải học những bài này.

Thật vậy, hàng năm cứ vào mùa Tết Nguyên Đán, tôi lại nhớ lời Thầy trong ngày mồng hai Tết năm 2008 : " *Cái xác, cái vía, bạn đạo : Năm mới học bài mới* ".

Bạn đạo Vô Vi chắc ai cũng biết bài mới trong năm 2008 là bài gì, rồi năm kế tiếp 2009 và những năm sau ngày Thầy bỏ xác ra đi, tình hình Vô Vi tại thế diễn tiến thế nào, bà Tám cho tới nay mỗi ngày phải sống ra sao, …

Thầy ơi con *biết sợ* rồi
Không còn ngạo mạn như hồi xa xưa
Nhớ Thầy biết nói sao vừa
Nguyện theo gương sáng, quyết chừa tánh hư
Ngày đêm tự xét tâm tư
Đời là tạm cảnh, giã từ tham dâm
Học hoài học đến thậm thâm
Học cho thông suốt thân tâm hiệp hòa
Cùng Thầy thanh thoát nơi xa
Về trên không giới quê nhà thân thương.

Mỹ Kim
Tháng 6 năm 2019

(*): Rất lạ, khi tôi viết và đánh máy xong sẵn sàng gởi bài đi, thì cái đầu gối trở lại bình thường: không còn nghe điển chạy tròn tròn trong đầu gối nữa.

Nhìn Lại

Mỗi bước đi của chúng ta, có khi ngoảnh mặt nhìn lại thì chỉ thấy bao thăng trầm và cảm xúc và có lúc cũng không biết mình sẽ đi về đâu ở giữa cái chốn trần gian này.

Khi con người được một thân xác do tạo hóa trao tặng thì phải trải qua bốn giai đoạn của sanh, lão, bệnh và tử. Và lần lượt của từng giai đoạn, chúng ta sẽ thấm thía với những bài học giá trị cho bản thân, qua những cảm nhận của vui buồn lẫn lộn. Cuối cùng chúng ta sẽ nhận được ra một điều là mỗi giai đoạn của cuộc đời đều là một bài học trải nghiệm đáng giá.

Rồi một ngày, duyên lành đã đưa con đến với Vô Vi; giúp con thấu hiểu được ý nghĩa của cuộc sống đời đạo song tu. Đôi lúc con nghĩ bản thân mình thật là may mắn khi biết được pháp thiền của Thầy và con rất mang ơn ai đó đã tạo cho con cái cơ duyên biết được pháp. Tuy nhiên, con cũng hiểu được là mình phải biết cố gắng nắm giữ cái cơ duyên đó. Bởi vì, không phải cái gì cũng đơn giản như ta nghĩ, đằng sau là cả một quá trình tu tập hằng ngày.

Tuổi trẻ của chúng con tuy còn nhiều đam mê và tranh chấp, nhưng đó cũng là những bài học tiến hóa, giúp cho chúng ta trau dồi tâm tánh, sớm trưởng thành. Cho nên, mình cứ đi tới, cứ đối diện và sống với thực tại và chỉ có như vậy bản thân mới tiến hóa nhanh lẹ.

Con đến với pháp nhờ tham gia Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2018". Thật là may mắn và diễm phúc, con được chị gái và bạn đạo hỗ trợ cho con tham gia Đại Hội ở đất nước xa lạ cùng với những bạn đạo yêu quý. Và trong 5 ngày sum vầy, con đã cảm nhận được tình thương ấm áp mà không có từ ngữ nào diễn tả được.

Nhớ lại ngày con nhận được tin mình được tham gia Đại Hội. Con mừng muốn rơi nước mắt. Con rất mong gặp được bạn đạo, để có thể học hỏi và lắng nghe mọi người chia sẻ quá trình tu tập ra sao? Đúng như ông bà xưa dạy: " Đi một ngày đàng, học một sàng khôn ".

Rồi những ngày tham gia Đại Hội, con được tham gia đóng góp với các anh chị em ca đoàn, được họp nhóm tu học. Và trong những giây phút thiêng liêng này, toàn thân con như đang được bay bổng. Con chỉ muốn nhắm mắt, sung sướng lắng nghe từng những lời tâm sự và kinh nghiệm tu tập của các bạn đạo, cô chú lớn tuổi. Con đã nghe và học thêm những bài học thử thách của bản thân mà bạn đạo mình phải vượt qua để được đến với Đại Hội. Tất cả những cảm xúc này đã trở thành một dấu ấn, ghi khắc mãi trong lòng con, giúp con hiểu và thương yêu bạn đạo mình nhiều hơn nữa.

Thời gian 5 ngày Đại Hội bên nhau tuy là ngắn ngủi, nhưng mang tràn đầy kỷ niệm. Ngày chia tay con có cái cảm giác như vỡ òa và không muốn rời xa bạn đạo. Nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng phải đành cắt bước chia tay để trở về với cái cuộc sống thực tại, tiếp tục thực hiện cuộc hành trình đầy cam go, thử thách của cuộc đời. Hành trình tuy kết thúc, nhưng niềm vui vẫn còn cô đọng lại trong con và giúp con có thêm hành trang và tinh thần để tiếp tục tham gia Đại Hội năm sau.

Cuối cùng, con xin cảm ơn Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy đã cho con nhìn lại những bài học đắt giá của tuổi trẻ. Giúp con biết được Vô Vi, học buông bỏ, thương yêu và tha thứ, cũng như tìm lại sự thật của bản thân, bằng cách tích cực phấn đấu trong cuộc sống và siêng năng hành pháp. Con cũng xin chân thành tri ân bạn đạo. Chúc quý bạn được nhiều sức khỏe. Hẹn ngày gặp lại và cùng nhau tâm sự cũng như chia sẻ những quãng đường tu tập sửa tiến của cá nhân.

Nam Mô A Di Đà Phật !!!
Trương Thị Lộc
TP. HCM ngày 10/5/2019

Trương Quả Lão: *Là một lão tiên chuyên nghề thuật sĩ và những lĩnh vực huyền bí. Vật tiêu biểu là cái trống cơm và con lừa mà ông luôn cưỡi nhưng ngồi ngược. Khi không cưỡi, ông gói con lừa lại cho vào một cái bị cói đeo kè kè sau lưng.Trương Quả Lão tay mang một nhạc cụ giống như ống tre. Ông nắm giữ sự thông thái của tuổi già. Ông được tôn là nhà hiền triết, ban sự thông thái, minh mẫn cho những người cao tuổi trong gia đình.*

Người Yêu Cô Đơn

Trời sanh tâm thức cô đơn,

Yêu ai cũng phải ghen hờn bơ vơ.

Yêu ai cũng phải thờ ơ,

Yêu ai cũng phải mỗi giờ thức tâm.

Yêu ai cũng tránh sai lầm,

Yêu ai cũng phải tự tầm đường đi.

Yêu ai cũng phải xét suy,

Yêu ai cũng phải tùy nghi thực hành.

Yêu ai cũng tưởng lý thanh,

Yêu ai cũng phải thực hành đến nơi.

Cùng chung nguyên lý của Trời,

Yêu ai cũng phải tự rời tham dâm.

Thực hành quán cải xét tâm,

Yêu ai cũng phải giải lầm giải mê.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Hành Trình 3 Năm Tu Hành Để Thấy Tánh

Mấy lần bảo thiền xong ngồi viết cảm tưởng, mà đến khi viết thì lại không viết ra một chữ nào cả. Mà hạn nộp thì sắp tới...Hix.

Hành trình 3 năm là thấy tánh, mà 3 năm chắc do thiếu hành nên toàn thấy cái tốt đẹp của mình, chưa thấy cái tánh hư, tật xấu đâu cả...

Kính gửi Đức Thầy, kính chào quý bạn đạo!

Con là Xuân Sang tại Trụ Sở Giác Thức, Hà Nội ạ, con xin lỗi vì mới đầu bài viết đã than vãn như vậy! Cũng là do con ***"Tu mà thiếu tu nên phạm rồi tái phạm"***… …

Đang viết tới đây, thì lại ngồi lặng mình, nghe băng giảng Niệm Phật của Thầy. Con lại nhớ đến Thầy, Thầy phục vụ ngày đêm không ngừng nghỉ, rồi thuyết giảng bao nhiêu năm, viết bao nhiêu bài tuần báo, thư, thơ...mà nhờ phương tiện con luôn thấy được không thiếu gì.

Vậy mà, giờ con ngồi viết một bài cảm tưởng hay báo cáo kết quả mà lại ko ra, con mới thấy cái lỗi của con nhiều vô cùng.

Con thấy mình được hưởng quá nhiều ân huệ từ ơn trên, từ Thầy, từ ban tổ chức, từ các bạn đạo mà giờ con viết lời cảm tưởng về hành trình tham gia đại hội, hành trình tu học 3 năm, để gửi lời cảm ơn tới sự hi sinh và đóng góp của mọi người mà con cũng không viết được.

Con nhớ lại những ngày đầu vào Pháp, được bạn đạo ân cần giúp đỡ và chỉ dẫn để đi đúng đường hướng phát triển của Pháp lý, con nhớ lại những ngày đầu đầy ngạo mạn và tự hào về bản thân bao nhiêu thì giờ con thấy tội lỗi bấy nhiêu... Cái giọng sang sảng kiêu ngạo ấy cứ vang lên mỗi dịp con thấy mình mượn lời Thầy, mượn lời Phật mà nói chuyện.

Năm con được đi dự đại hội đầu tiên, con đã học được rất nhiều điều và phải thấy mình cần có 1 trật tự lại trong cuộc sống để đời đạo song tu, cho đến nay sắp tới đại hội lần thứ 4 là được 3 năm tu học, mà con vẫn còn bị mất trật tự hoài trong ăn uống, ngủ nghỉ và thực hành.

Có lẽ con mới biết được cái thân pháp mà chưa biết rõ về tâm pháp nên con không dành nhiều thời gian cho chính mình để niệm Phật mỗi ngày, nên con hay bị kéo ra đời với bao nhiêu.

Vẫn gắng thực hành Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định mỗi ngày, nhưng con làm vẫn chưa thức vì hành cho đủ giờ, vì thế mà bên trong con vẫn dẫy động thường xuyên, cái mê ngủ là cái con khó vượt qua nhất khi thời gian ngủ nhiều, hành ít...

Nay con nhận ra được tâm pháp để sắp xếp thêm cái giờ Niệm Phật mỗi ngày như thầy dạy: "Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm" rồi dần dần tăng số giờ niệm và niệm thêm trong đi, đứng, nằm, ngồi…

3 năm nhìn lại 1 hành trình thực hành, con vô cùng biết ơn Thầy vì luôn nhận được sự hỗ trợ từ Thầy, từ bạn đạo, ngôi nhà Vô Vi của con có ở khắp nơi mà con chỉ trụ tâm học hòa là con thấy ai ai cũng đều có mối thâm tình đúng như Thầy dậy, Con vui sướng lắm, Con

biết ơn nhiều lắm vì Âm Ba luôn nhắc con mỗi ngày, để mỗi ngày con nhớ đến thực hành.

Chặng đường tiếp theo còn dài, con biết sức mình và con biết không ai đi thay con, nên con cũng phải tạo ra cho mình 1 trật tự từ đời đến đạo để giữ nhịp và biết lúc nào tăng tốc, lúc nào co về thanh tịnh để dự thi trước hoàn cảnh và bài học dẫn tiến.

Những chương trình của Đại Hội thật ý nghĩa cho những hành giả nếu muốn giao lưu, học nhẫn, học hòa và điểm đạo. Những hoạt động chung thiền và học tuần báo mỗi tuần giúp khai mở tâm trí mà con thấy rất ích lợi với những hành giả mới, duyên may con có những cộng đồng và sắp xếp được thời gian để giao lưu, học hòa để biết mình trong tuần qua có bị lạc không, có bị động không.

Con thấy mình học bài từ mê đời đến mê đạo, giờ phải quay về với đời đạo song tu là 1 hành trình tự tiến rất ý nghĩa và lợi lạc với con, giúp con sửa được nhiều tánh hư - tật xấu mà con cứ lầm tưởng đó là cái hay, cái vui và cái ai sinh ra cũng đáng được hưởng thụ, thật là sự hưởng thụ ngắn ngủi và mê lầm mà con đã học và đang bước qua nhờ thực hành mỗi ngày.

Để khép lại và không nói lan man nữa, con xin chia sẻ lại bài học ngày 14/7/2019 vừa qua là ngày sinh nhật con, cũng là ngày học tuần báo, nó giống hành trình của con lấy đó làm lời nhắc nhở cho những ngày tháng tu học tiếp theo, Tuần báo có câu:

(Atlantic city, 29-09-2001 8 :50 AM
7) Hỏi : Tu hoài không mở trí tại sao?
Đáp : Thưa tu hoài không mở trí tại vì ngủ nhiều hơn tu thiền, trí ngủ khó khai thay vì thực hành hướng về thanh tịnh mà tu trí sẽ có kết quả tốt.

Kệ :
Thực hành chơn giác thức tâm tu
Giải tỏa phiền ưu tránh tạo mù
Thế giới cộng đồng chưa thức giác
Bình tâm tiến hóa tự phân bù.

Trích trong Số 455 | Tuần Báo Vô Vi)

Con xin cảm ơn vì sự đóng góp và dẫn tiến của gia đình Vô Vi, con nghe Thầy giảng mỗi ngày, đọc tuần báo mỗi tuần, và viết cảm tưởng sau mỗi hành trình mà nay gần tới ngày hẹn trả bài mới viết được thật là có lỗi rất nhiều. Con xin chia sẻ tới đây và hẹn gặp quý bạn đạo trong dịp Du Hành Đạo Pháp sắp tới, ngày mà con và nhiều người đều mong tới, một ngày tết, ngày sum vầy vô cùng ấm áp và đầy tình thương!

Kính chúc quý bạn đạo đồng tu tiến!
Nam Mô A Di Đà Phật _()_
Hà Nội, 17/7/2019
Phạm Văn Sang

Thức Tâm

Con xin được đảnh lễ Bề Trên, đảnh lễ Đức Tổ Sư, đảnh lễ Đức Thầy.

Con là Trần Linh, bạn đạo tại Hà Nội, Việt Nam. Thật may mắn và vinh dự cho con khi hai năm liên tiếp được tham dự Đại Hội và là năm thứ ba con biết được đến Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền bí Phật Pháp.

Từ khi biết đến Pháp, con thấy mình tiến bộ lên rất nhiều, con đã nhận ra được những tính xấu của bản thân, tính tham, ích kỉ của bản thể trong con vẫn còn rất nhiều những thứ mà bấy lâu nay còn nghĩ là đúng. Hì, thật là khó thật, nhìn ra được cái sai của bản thân đã khó, sửa được cái sai đó lại càng khó hơn… chính vì vậy mà hàng ngày con đang cố gắng để tu sửa những cái không hay của mình….Vẫn biết là pháp hay, pháp tốt mà con vẫn còn tu dở lắm, cứ viện cớ lí này, lẽ nọ để biện hộ cho sự lười biếng của bản thân. Ngay cả khi viết những dòng này, con vẫn cứ biện hộ cho sự lười biếng của bản thân, cho đến mấy ngày hôm nay, khi mà thời gian gửi bài về Đại Hội không còn nhiều, con mới " dứt khoát" kỉ luật lại bản thân tập trung cho việc nhìn nhận lại việc tu học của mình , tâm tư với bề Trên. Con nhớ lại trong một băng giảng nào đó, Thầy có nói một câu với đại ý là: không sợ chi cả, chỉ sợ chúng ta lười biếng mà thôi, mà lười biếng thì chỉ đi đến chỗ tối tăm…lời của Thầy như nhắc nhở con vậy, và cũng may thay cho con, nhờ ơn Trên luôn soi đường, lại có những người anh em bạn đạo tốt bao bọc, giúp đỡ động viên hàng ngay giúp đỡ vào khuyên bảo con hằng ngày, và con hiểu rằng bản thân mình cần nỗ lực, nỗ lực hơn rất nhiều.

Cũng như nhiều anh chị bạn đạo khác, mỗi lần được tham gia Đại Hội là mỗi lần mình được tiếp thêm sức mạnh, hiểu được sức mạnh của tình thương, đạo đức… vì sau tất cả, mục đích tối của con là người sống yêu thương, tha thứ, sống có đạo đức, trí mới sáng tâm mới minh thì khi đó mới biết, hiểu rõ hơn con đường đi đúng đắn cho mình.

Một mùa Đại Hội mới lại đến, trong lòng con lại đầy sự hân hoan mong chờ, để được gặp lại những bạn đạo cũ, gặp thêm những người mới, để được học hỏi, được cảm nhận cũng như dành cho nhau tình thương yêu bao la. Con cảm ơn ân điển của bề Trên đã giúp cho con gặp được những duyên lành…

Giờ này trong lòng con đầy lòng biết ơn và trân quý…!

Kính bái.

Con Trần Linh!

Thăm Mộ Ông Tư

Hàng năm, mỗi lần xem hình ban tổ chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp viếng mộ Tổ sư đăng trong Đặc San Vô Vi, tôi tự nhủ sẽ thu xếp một chuyến đi Sa Đéc khi có dịp về Việt Nam thăm gia đình.

Mặc dù tất cả Đại Hội Du Hành Đạo Pháp từ năm 2011 đều được tổ chức ở các nước láng giềng, Cam Bốt, Lào, Miến Điện, Thái Lan, nhưng suốt bao năm qua tôi vẫn chưa có cơ hội thực hiện được ước mơ này. Phần vì đường đi Sa Đéc nghịch hướng với đường về quê Vĩnh Long, Mỹ Tho, phần vì bà con từ Sài Gòn tháp tùng về quê cần trở về trong ngày. Rồi có năm thì bị kẹt xe, có năm thời tiết xấu. Có lần bạn đạo cùng đi đề nghị dành ưu tiên viếng thăm bạn đạo lớn tuổi trước khi quá trễ, vì mộ ông Tư luôn tồn tại với thời gian không cần ưu tiên, … Chưa kể đâu phải năm nào tôi cũng có thời giờ ghé Việt Nam. Thường thì vài năm mới về một lần. Cứ như thế, việc viếng mộ ông Tư phải dời từ lượt này qua lượt khác.

Năm 2018, tôi nhất định không hẹn nữa. Từ nhiều tháng trước Đại Hội ở Miến Điện, tôi đã liên lạc với các bạn đạo quen thuộc ở Cai Lậy để cùng đi thăm mộ Tổ sư. Dĩ nhiên là các bạn rất hoan nghênh, hân hoan làm người dẫn đường. Họ biết mỗi lần về Việt Nam, chương trình tôi sắp xếp rất chi tiết giống như đi công tác, ngày giờ san sát nhau, không dễ thay đổi, nên họ bảo đảm mọi việc suôn sẻ dễ dàng, khuyên tôi cứ yên tâm.

Trước ngày về quê, tôi phone nhắc để hẹn địa điểm chính xác cho bác tài, nhưng liên lạc hoài không có ai bắt phone, hỏi thăm mới biết anh bạn này bị tấn công xém chết nên quyết định quy ẩn luôn. Anh bạn giúp thông tin lại bận đúng vào ngày đó, chỉ có thể chỉ dẫn sơ sơ qua phone để tôi tự đi, vì đối với anh, đường đi rất giản dị. Tôi vẫn giữ được tâm thanh tịnh vì bác tài là người quê Sa Đéc, xác nhận không có gì phải lo.

Sáng sớm ngày lên đường, hãng xe bất ngờ đổi cho tôi một bác tài khác không quen vùng quê này. Nhưng anh trấn an là với GPS thì nơi nào cũng tới được. Vấn đề là mộ ông Tư đâu có số nhà hay tên đường như ở thành phố. Chi tiết nhiều nhất mà tôi có thể cho GPS là ấp Tân Phú, xã Tân Phước, huyện Lai Vung, tỉnh Đồng Tháp (tức Sa Đéc). Bác tài đề nghị cứ đi tới nơi rồi hỏi thăm. May mà hôm đó trời nắng tốt, đường sá khô ráo, dễ đi. Rốt cuộc tới ấp Tân Phú hỏi mấy nơi chẳng ai biết mộ ông Tư ở đâu. Họ cũng chẳng biết ông Đỗ Thuần Hậu là ai. Phone về nhà ông Út Nhô mới biết số không còn đúng. Trên xe, các anh chị em tôi bắt đầu nóng ruột. Chú tôi ở Vĩnh Long cứ phone hỏi đi đâu lâu quá, mấy giờ chúng tôi mới tới cho kịp buổi ăn trưa đã chuẩn bị sẵn sàng.

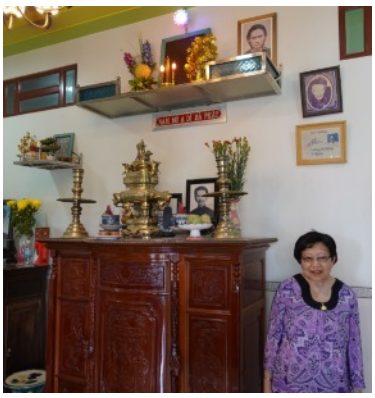
Không muốn lại hẹn thêm lần nữa, tôi đành vái ông Tư giúp cho gặp được người biết địa điểm chính xác.

Hơn cả tuyệt vời. Tôi chọn đại một nhà nào đó hỏi thăm, mặc dù họ cũng không biết mộ ông Tư Đỗ Thuần Hậu, nhưng có nghe nói tới khu mộ của gia đình họ Đỗ. Họ chỉ tôi đi tới cái quán đầu đường để thuê xe ôm vì xe du lịch không được phép vào làng. May mắn thay, anh chủ quán là bạn đạo Vô Vi. Anh tình nguyện làm tài xế xe ôm. Tôi mừng quá cảm ơn ông Tư. Ông thật là linh thiêng.

Anh bạn chủ quán rất quen con cháu và lịch sử gia đình ông Tư, luôn cả quá trình xây dựng khu mộ rộng lớn này. Dù mới gặp lần đầu, chúng tôi có ngay cảm giác thân thương như quen nhau tự thuở nào. Anh phone người cháu gọi ông Tư là ông bác về gặp chúng tôi. Đó là anh Bé Hai tên Đỗ Ngọc Thanh, 58 tuổi, con ông Đỗ Quang Nhô, tức Út Nhô cháu ông Tư. Anh này bình dân, vui vẻ, cởi mở, giới thiệu các mộ phần liên hệ tới mấy thế hệ trong gia đình. Tôi rất vui được biết tất cả con cháu ông Tư đều tu Vô Vi, khác với những tin đồn thất thiệt từ hải ngoại. Anh cho chúng tôi số phone bàn, số di động thay cho số cũ. Anh đồng ý sẽ làm một cuốn sổ lưu niệm để bạn đạo gần xa về thăm có thể ghi lại tên họ, ngày giờ, địa phương … Anh ước lượng mỗi năm có tới mấy trăm bạn đạo khắp nơi về viếng mộ ông Tư. Nhờ vậy, với thời gian, người dân trong vùng dần dần biết thêm về ông Tư và Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Trước khi ra về, anh còn mời chúng tôi ghé ngôi nhà Tổ xem gia phả đại gia đình ông Tư. Anh đề nghị chúng tôi chụp hình cả quyển sách dầy mấy trăm trang này, nhưng dĩ nhiên là chúng tôi chỉ chụp vài trang tượng trưng.

Mời các bạn xem album slideshow https://photos.app.goo.gl/2idaWhaeQqLXSzuz8 *(40 photos)* và video clip nói chuyện với anh Bé Hai cùng bạn đạo dẫn đường. https://youtu.be/A5APa0J9sJs *(17:46 phút)*

Thành thật cảm ơn những người đã chu đáo xây dựng và bảo trì khu mộ gia đình Tổ sư cho bạn đạo Vô Vi có thể ghé thăm và tham khảo quyển gia phả quý báu.

Mỹ Kim
Tháng 7 năm 2019

Hà Tiên Cô: *Hà Quỳnh hay Hà Tiên Cô quê ở huyện Tăng Thành, tỉnh Quảng Châu, đời nhà Thương, đây là vị nữ tu chính xác duy nhất trong Bát Tiên (do Lam Thể Hòa không biết là nam hay nữ). Tương truyền lúc còn nhỏ bà vốn được gọi là Hứa Sinh (là tên con trai), sau mới được coi là nữ (nhiều tài liệu cho rằng bà đã cải giống chuyển từ nam thành nữ). Bà rất có hiếu, một lòng phụng dưỡng mẹ già ốm đau, nhờ đó mà đắc đạo thành tiên.Khi còn bé, vị tiên này có 6 cái xoáy trên đầu mà ai cũng cho là kỳ tướng. Sau khi thành tiên, Hà Tiên Cô thường cầm hoa sen linh thiêng và cây phất trần. Nếu thờ bà trong nhà thì những người phụ nữ lớn tuổi trong gia đình sẽ gặp nhiều may mắn, hoa sen và trái đào biểu thị cho sự sung túc và trù phú.*

Ứng Dụng Thiền Vào Khoa Học

Có lẽ đây là một chủ đề khá mới mẻ với đa số người tu và các nhà khoa học hiện đại.

Có thể ứng dụng thiền vào khoa học kỹ thuật hay không ?

Đọc tiểu sử, cuộc đời các nhà đại bác học thế giới, chúng ta thấy họ đều có kỹ năng tập trung tư tưởng rất cao, khi đã tập trung vào các đề tài khoa học; họ gần như quên hết thời gian và không gian, ví dụ: Edison mãi mê trong phòng thí nghiệm mà quên mất ngày cưới của mình. Pierre Curie vừa đi vừa suy tư về khoa học, khi qua đường ông bị xe ngựa cán chết! Vợ ông, bà Marie Curie khi còn nhỏ đã có khả năng tập trung tư tưởng cao độ; khi bà chăm chú đọc sách, các anh chị la hét chung quanh vẫn không ảnh hưởng đến bà.

Tập trung tư tưởng vào một đề tài nhất định, quên hết thời gian và không gian, nó gần giống như thiền, nhưng thuộc về vật chất.

Chúng ta hãy ngược dòng thời gian đến với xứ sở Mặt Trời mọc, để xem nước Nhật nhờ phép mầu nào mà sau khi bị hai trái bom nguyên tử, phải đầu hàng Mỹ, thế mà chỉ sau một thời gian ngắn, họ đã khôi phục kinh tế, phát triển đất nước, trở thành quốc gia đứng đầu về khoa học kỹ thuật tại Châu Á!

Đọc sách báo, chúng ta biết những nguyên nhân đã giúp Nhật Bản phát triển nhanh sau đây:

1. Hết sức coi trọng khoa học kỹ thuật. Ở Nhật có hàng trăm viện khoa học kỹ thuật, tập trung nghiên cứu công nghiệp nhân bản.
2. Đào tạo con người yêu nước có năng lực và ý chí vươn lên để thích nghi với sự biến đổi của thế giới. *(Tinh thần Võ Sĩ Đạo.)*
3. Gửi sinh viên du học các nước Âu Mỹ.
4. Mua phát minh nước ngoài.
5. Cho phép phụ nữ Nhật kết hôn hoặc có con với người Âu, Mỹ để tạo ra giống người Nhật mới cao lớn và thông minh.
6. Được sự giúp đỡ tận tình của Hoa Kỳ thông qua vị tư lệnh lực lượng đồng minh trong những năm đầu sau chiến tranh.
7. Chính quyền gương mẫu hết lòng vì dân vì nước, được sự đồng tâm hiệp lực của toàn dân.

Ngoài bảy nguyên nhân trên đây, còn một yếu tố rất quan trọng mang tính đột phá, nhưng ít được nhiều người biết tới, đó là người Nhật đã ứng dụng thiền vào khoa học kỹ thuật!

Trong thời gian chiếm đóng các nước Việt Nam, Trung Hoa, Hàn Quốc, người Nhật đã thu gom kinh sách giảng dạy về thiền của các quốc gia trên đây. Sau chiến tranh, họ giao kinh sách cho các thiền sư Nhật nguyên cứu kết hợp với các nhà khoa học để đưa ra một phương pháp thiền *(Zen)* phát triển trí tuệ đặt trưng của người Nhật.

Các nhà khoa học ở trường đại học Tokyo đã phối hợp với các thiền sư Nhật, cùng ứng dụng các máy móc khoa học để nguyên cứu tỉ mỉ bộ óc con người. Họ cho biết, khối óc con người trung bình nặng 1.500g nhưng chứa đến

100 tỷ tế bào thần kinh, bộ óc có hai phần chính: Vỏ não và Trung não. Vỏ não, tức chất xám, lưu trữ kiến thức, học thức, trí thông minh *(Hạ trí)*. Trung não, lưu trữ và tạo ra khả năng trực giác, trí tuệ cao *(Thượng trí)*. Vỏ não phát ra sóng Beta 14-30 hz và Gama 30 hz, trung não phát sóng Apha 9-13 hz, TheTa 4-8 hz, DelTa 4 hz. Do vỏ não có khối lượng lớn lại bao bọc trung não, khi con người tỉnh thức sóng Beta va Gama xuất hiện thì vùng trung não không hoạt động. Sóng Apha chỉ hoạt động khi ngủ và thiền định sâu.*(Xin lưu ý các bạn 5 sóng não trên đây máy móc nhìn thấy được, còn thanh điển của người tu thiền, thuộc huyền sắc, huyền quang, tinh anh hơn vật chất, hiện nay khoa học chưa nhìn thấy và chụp được.)*

Sự phối hợp nhịp nhàng giữa các thiền sư và nhà khoa học, cuối cùng họ đã đưa ra phương pháp thiền để phát minh khoa học, rồi hướng dẫn cho các kỹ sư ngồi thiền, thay vì quán các công án, họ tập trung hướng về các đề tài khoa học. *(Thời kỳ đó các cơ sở khoa học của Nhật đều có phòng thiền cho các kỹ sư ngồi thiền trước khi vào phòng thí nghiệm.)*

Như các bạn đã biết, trong thế giới của chúng ta, nhờ có mạng Internet, các kiến thức khoa học luôn được cập nhật và lưu trữ trên mạng, chỉ cần có phương tiện và mã khóa là chúng ta có thể lấy dữ liệu khoa học dễ dàng. Con người còn làm được như vậy, huống chi đấng Tạo Hóa. Hơn nữa, trong vũ trụ còn có những tinh cầu văn minh hơn chúng ta, chắc chắn phải có những bộ nhớ cao cấp lưu trữ những sự kiện lịch sử về tất cả mọi lãnh vực. *(Điển hình đức Thầy Lương Sĩ Hằng bộ đầu luôn giao cảm với vụ trụ, khi có ai hỏi gì Thầy nhìn xuống ngực, qua Minh Cảnh Đài hoặc bộ đầu kết nối với vũ trụ thấy hình ảnh sự kiện của người hỏi hiện ra, liền trả lời chính xác! Ông thường nói đến "Trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ").* Bộ óc con người có thể giao cảm với bộ nhớ của vũ trụ khi được khai sáng và tập trung tư tưởng cao độ. Đây chính là khả năng của các nhà bác học, khi họ hướng tâm về những đề tài nhất định, rung động của sóng não dao động cùng tần số với bộ nhớ lưu trữ khoa học của vũ trụ và dần dần họ sẽ chuyển đổi tín hiệu thu được từ sóng não thành các phát minh khoa học.

Thiền để phát minh khoa học, có quán tưởng, chủ đề, là phát triển phần vỏ não *(chất xám)* Hạ Trí. khác với thiền theo Pháp Lý Vô Vi là tâm vắng lặng, không không, thanh tịnh. Khi tâm thanh tịnh dần dần trí tuệ phát sinh, sẽ quán thông mọi sự việc một cách nhanh chóng, *(Thượng Trí. Tâm Tâm Tương Ứng.)*

Tôi thường hỏi các du khách đã từng đến viếng Nhật, Hàn Quốc, Mỹ, Pháp, Đức, Úc : Bao giờ Việt Nam mình văn minh bằng các nước ấy ? Tất cả đều trả lời : 100 năm nữa ! Vì mình học lại của họ, mình tiến một bước, họ cũng tiến một bước, rất khó thu hẹp khoảng cách.

Nếu Việt Nam muốn theo kịp các nước văn minh trên thế giới, không chỉ đơn thuần học theo phương Tây đề ra công nghệ "4.0" và "Trí Tuệ Nhân Tạo" vv...là đủ. Cần có định hướng phát triển trí tuệ theo hướng mới. Khoa học vật chất phải đi đôi với văn minh tinh thần, thì tương lai mới không bị sụp đổ.

Trở lại vấn đề ứng dụng thiền; Chúng ta nên theo gương người Nhật, không xem Thiền là một tôn giáo, mà là một phương pháp phát triển trí tuệ, tạo đòn bẩy cho khoa học. Đưa thiền vào giảng dạy một cách có hệ thống trong các trường đại học và ứng dụng thiền vào khoa học

kỹ thuật, mua sắm và hỗ trợ chế tạo các máy móc thiết bị đo nhân điện, sóng não, máy chụp hào quang để kiểm tra kết quả tập thiền. Phổ biến rộng rãi pháp thiền trên các phương tiện thông tin đại chúng, khuyến khích và hỗ trợ người dân tập thiền để có sức khỏe và phát triển trí tuệ. Làm được như vậy, ngoài việc kích hoạt tư duy sáng tạo, tạo ra những con người thông minh, còn góp phần giúp tệ nạn và tội phạm xã hội giảm nhanh chóng, vì người tập thiền dễ bỏ các tánh hư tật xấu, ít tham lam, không dám làm ác, trở thành người tốt.

NÊN CHỌN PHÁP THIỀN NÀO CHO PHÙ HỢP ?

Những pháp thiền trong và ngoài nước có nhiều, nhưng bị pha trộn, không đồng nhất, tam sao thất bản, không phù hợp với giai đoạn hiện nay. Đời mới, phải có pháp mới. Việt Nam có **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp** còn có tên là "**Pháp Như Ý**" đã **được Phật Di Lạc truyền xuống thế gian vào cuối thế kỷ 20**, được những vị Phật sau đây hỗ trợ: PHẬT A Di Đà, Phật Bảo Tạng, Phật Quán Thế Âm, Phật Dà Lam. **Đây là một Tâm Pháp phổ truyền phù hợp với thời đại hiện nay**. **Pháp Soi hồn** : Kích hoạt hệ thần kinh bộ đầu, mở con mắt thứ ba *(Huệ nhãn)*. **Pháp Luân Thường Chuyển :** Chuyển hóa tinh thành khí theo đường xương sống lên đầu, khai sáng khối óc- Huệ tâm khai. **Thiền Định** : Tâm thức vắng lặng, sóng não vượt sức hút hồng trần giao thoa với nguồn sáng của vũ trụ. **Niệm Phật bằng ý:** Làm cho não rung động tạo nên chấn động lực giao cảm cùng tần số với rung động của khối sáng suốt của vũ trụ *(Phật A Di Đà)*. Đồng thời âm thinh điển của Lục Tự Di Đà tác động vào 6 trung tâm sinh lực của bản thể khai mở Lục Tâm Thông, tức siêu năng lực, siêu giác quan.

Đức Phật Thích Ca trước khi nhập Niết Bàn có báo trước: "**Vào đời mạt pháp, Chánh Pháp chỉ còn lại sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật**" *(Do Ba tạng kinh điển của Phật đều bị tam sao thất bản.)* Theo đức Thầy Lương Vĩ Kiên : Pháp Vô Vi **"Nam Mô là Soi Hồn. A Di là Pháp Luân. Đà Phật là Thiền Định. Nam là Lửa, Mô là Không khí, A là Nước, Di là Phát triển, Đà là Màu Sắc, Phật là Linh Cảm**." Đây là những nguyên tố hình thành địa cầu. Niệm Lục Tự bằng ý đủ công năng con người sẽ làm chủ ngũ hành, vượt qua ngũ hành và làm thay đổi cấu trúc vật chất *(biến đổi gen)* chuyển nghiệp. Trong truyện Tây Du Ký tác giả Ngô Thừa Ân đã nói lên ý đạo "Vượt ngũ hành" bằng câu truyện Tôn Hành Giả bị nhốt trong ngũ hành sơn khổ tu 500 năm, sau nhờ Tam Tạng *(Tinh Khí Thần hội tụ trên đỉnh đầu)* gỡ lá bùa trên đỉnh núi *(khai mở Thiên Môn)* Tôn Hành Giả mới thoát ra ngũ hành sơn, hay điển ngũ hành bản thể, quy y Phật trở thành Tôn Ngộ Không *(Ngộ tánh Không thì hòa vào vũ trụ)*.

Trước đây, đức Kim Thân Ngọc Đế có cho biết: "Việt Nam là Thánh địa, là vùng đất tối linh của địa cầu, đại phúc mới được làm dân Việt Nam. Trong tương lai sẽ hình thành bộ môn **Trường Sinh Học**. Đây là môn học cao siêu ưu việt, vượt lên mọi thứ khoa học hiện hữu của thế gian, trên cả ngành khoa học không gian hiện đang chiếm ưu thế hàng đầu. **Trường Sinh Học là bộ môn giúp khám phá những điện trường bên trong và ngoài bản thể con**

người". Có thể người Việt Nam sẽ có trách nhiệm rao giảng môn học ưu việt này ra thế giới.

Khi bộ óc con người được kích hoạt phát triển, giao cảm với vũ trụ, chúng ta sẽ tiếp thu những kiến thức khoa học văn minh trong càn khôn vũ trụ, từ đó mở ra một tương lai tươi sáng cho nhân loại.

Theo thiền sư Lương Vĩ Kiên: "Việt Nam đã có một cuộc di dân vĩ đại, phối hợp giữa khối Địa Tiên và Thiên Tiên để đưa người dân Việt Nam đi khắp thế giới". Thầy còn nói: "Sau này nước nào về nước đó". Người Việt Nam đã có cơ hội đến các xứ văn minh nhất thế giới, sau này khi hoàn cảnh thuận tiện, họ trở về Việt Nam sẽ đem hiểu biết học hỏi ở xứ người về xây dựng quê hương. Đức Thầy còn nói: "Nước Việt Nam tuy nhỏ bé nhưng là cái rốn của thế giới. Tài nguyên mỏ quý ở Việt Nam rất nhiều, còn nguyên hộp. Khi thế giới cạn kiệt, chúng ta giúp lại họ."

Một quốc gia cần cù, nhẫn nại, thông minh, được tôi luyện trong khổ cảnh, được gửi đi khắp thế giới để học văn minh xứ người, cộng với tài nguyên khoáng sản, mỏ quý còn nguyên trong lòng đất, và có được pháp báu là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để khai sáng Tâm Thân. Người Việt Nam rồi đây sẽ mở ra một kỷ nguyên mới: Khoa học vật chất, đi đôi với văn minh tinh thần, dẫn dắt nhân loại bước vào Kỷ Nguyên Thánh Đức, Ngàn Năm Hòa Bình.

Chánh Trung

Mùa Xuân Năm Kỷ Hợi

Lam Thể Hòa: *Tương truyền Lam Thể Hòa (hay còn gọi là Lam Thái Hòa) do Xích Cước Đại Tiên đầu thai xuống trần, có hình dáng cậu bé trai (hoặc bé gái trong nhiều dị bản), tay xách giỏ hoa, thường mặc áo rộng màu xanh, buộc dây lưng đen, một chân đi đất, một chân mang giày, mùa hè mặc áo bông mà không biết nóng nực, mùa đông chỉ mặc áo đơn mà không biết lạnh.Thực tế không phân biệt được Lam Thể Hòa là nam hay nữ nên dân gian coi ông là bán nam bán nữ. Ông sinh vào cuối thời Thương và đắc đạo sau một trận say túy lúy, trời long đất lở, ông được một con ngỗng trời đưa về trời.Thường ngày, ông ra chợ, vừa ca vừa gõ nhịp, để xin tiền bố thí. Những bài ca do ông tự đặt ra đều có ý khuyên người đời bỏ dữ theo lành. Tiền xin được, ông cột vào dây lưng và bố thí cho người nghèo khổ. Lam Thể Hòa là một vị tiên mang đến sức khỏe và niềm vui cho gia đình.*

TÂM TÂM TƯƠNG ỨNG

Hỏi : *Vấn đề Tâm Tâm Tương Ứng, ở trình độ nào mới đủ năng lực tiếp điển qua Tâm Tâm Tương Ứng? Nhưng qua Tâm Tâm Tương Ứng, thì ai hỏi, ai nói, cá nhân Thầy nói, hay điển của vị ở bên ngoài ứng vào nói ?*

Đáp: Cho nên các bạn muốn thấy rõ về Tâm Tâm Tương Ứng, thì chúng ta tu về điển giới, chúng ta thấy rõ, nghĩa là hôm nay tôi suy nghĩ điều này, nhưng mà tại sao tôi có thể đặt những câu hỏi này, ở đâu? Như các bạn đề nghị và đưa những câu hỏi này, nếu các bạn ở trong trường đời thì các bạn đâu có đặt câu hỏi này, vì các bạn muốn tiến tới một trường đạo giới thì các bạn mới thấy có sự khác biệt, mà sự sáng suốt đó ai quang chiếu cho các bạn? Các bạn mới thấy cái luồng điển đã ứng cho các bạn, các bạn mới thực hiện, hỏi để chi? Hỏi để hiểu, hiểu để chi? Hiểu để sửa tâm sửa tánh, hy sinh tánh hư tật xấu của chính mình trở về sự sáng suốt trong bạn. Cho nên, muốn có câu hỏi như các bạn đây là phải có thực hành mới có thắc mắc, mà có thắc mắc rồi các bạn mới là Tâm Tâm Tương Ứng, mà **tu một thời gian nào rồi tự nhiên các bạn hỏi và các bạn trả lời**. Thì ai trả lời cho các bạn? Lúc đó tùy theo trình độ, cho nên **trình độ của người ở Thánh giới, thì Thánh giới chuyển, mà Tiên giới, thì Tiên giới chuyển, mà Phật giới thì Phật giới chuyển**. Tất cả đều có tổ chức tinh vi trật tự chớ không phải không trật tự.

(Trích đức Thầy Lương Vĩ Kiên trả lời bạn đạo Úc Châu năm 1986)

Xin mạn phép đức Thầy và quý huynh tỷ được bàn rộng hơn về Tâm Tâm Tương Ứng.(TTTƯ)

Từ lâu khoa học đã nghiên cứu về khả năng " Truyền di tư tưởng*" (Thần giao cách cảm)* của con người. Họ cho biết : Khối óc con người là một bộ máy vô tuyến sinh vật cao cấp, có thể thu phát tin hiệu như một đài Viba.*(Computer- máy điện toán, Hệ thống viễn thông, Internet, là mô phỏng một phần nhỏ của khối óc con người.)* Từ xa xưa Tiên Phật đều có khả năng gửi thông điệp cho nhau bằng bộ đầu. Ông Nguyễn Xuận Liêm có kể chuyện : Một lần nọ *(trước năm 1975 chưa có đt di động)* khi ngồi trên máy bay từ Pháp về Việt Nam, Đức Thầy nói với bạn đạo ngồi bên cạnh: "Mình về sớm hơn một giờ, để tui báo cho ông Liêm ra đón mình" nói xong Thầy nhắm mắt. Lúc đó ông Liêm ở VN nhận được tư tưởng của Thầy báo sẽ xuống Tân Sơn Nhất sớm hơn một tiếng, nên ông vội ra phi trường sớm hơn. Dân tộc Kogi ở Nam Mỹ sống trên núi cao tách biệt với thế giới, không có điện và bất cứ máy móc nào, họ ăn chay trường và tu thiền. Những gì xảy ra trên thế giới họ đều biết. Có lần họ mời phóng viên đài BBC đến để cảnh báo về thảm họa của nhân loại trong tương lai do chính con người tạo ra.

Người tu dùng TTTƯ để hỏi về đạo pháp, các nhà khoa học sử dụng Thần giao cách cảm để tìm ra các phát minh, đây là khả năng siêu cao cấp của khối óc con người. Ví dụ bạn là nhà khoa học có tu thiền, khối óc đã được thanh lọc, khai mở, bạn có thể đặt những câu hỏi hữu ích cho nhân loại như: Làm sao để tạo ra Năng Lượng Nhiệt Hạch, để thay thế cho xăng dầu và nhà máy điện nguyên tử đang đắt đỏ và gây ô nhiễm? Làm thế nào để tạo ra một hệ thống giao thông hoàn chỉnh không gây tai

nạn? Làm sao để tạo ra thực vật dinh dưỡng cao tự mọc như cỏ? Có cách nào giúp con người ít bệnh và gia tăng tuổi thọ? vv...Đây chính là khoa học vật chất đi đôi với văn minh tinh thần ở tương lai.

Tâm Tâm Tương Ứng có hai phần.

1/ Người tu đã khai sáng khối óc, tâm thanh tịnh và sáng suốt**, khi có gì thắc mắc, tập trung lên bộ đầu đặt câu hỏi, rồi thả lỏng Niệm Phật. Điển tâm rung động tương ứng với cõi giới nào, thì giao cảm với tầng giới đó mà tâm ứng tâm. Câu trả lời sẽ vang lên trong đầu trong phút chốc, hoặc vài giờ sau** ***(Nếu nghe bên tai là ma nói, không phải TTT Ứng)***.

2/ Người tu khi khớp xương đầu mở, Chơn Tâm hội tụ đỉnh đầu, tâm thanh nhẹ, khi có nhiều người thành tâm học đạo chung quanh, xét thấy cần thiết, chư Phật sẽ chiếu điển xuống đỉnh đầu để thuyết pháp, lúc này lời nói của người tiếp điển sẽ nghiêm túc, minh triết, cao siêu và nhiều uy lực. người được tiếp điển vẫn tỉnh táo, không bị mê và học trong lời nói của mình, gia tăng sự sáng suốt, người dự thính được phá mê phá chấp nhiều. Người tu viết văn thơ cũng được ứng chiếu để dạy cho người viết.

Theo huynh Hồ Văn Em, thiền sư Lương Vĩ Kiên chỉ có phần Vía ở trong thể xác, chỉ khi nào cần thuyết giảng như trong các khóa sống chung hay đại hội, chơn hồn của đức Vĩ Kiên mới xuống và Thầy cũng thường kết nối điển của Phật, Thượng Đế để giảng. Người nghe tinh tế sẽ nhận ra lời giảng trong 6-7 ngàn cuộn băng Cassette của Thầy có nhiều cung cách, giọng điệu và hành văn khác nhau. Ví dụ: 12 Chơn Kinh và 53 Chơn Kinh điển của Phật Di Lạc giảng cho các tôn giáo và lãnh đạo các quốc gia. Mẫu Ái: Mẹ Diêu Trì giảng. Phụ Ái: Thượng Đế giảng cho các tiểu hồn vv..

Tâm Tâm Tương Ứng hoàn toàn khác với đồng cốt. TTT Ứng là tự chủ, người tiếp điển luôn tỉnh táo không mê, dùng Chơn Tâm giao cảm với Phật, Bồ Tát. Phật **chỉ chiếu điển xuống đỉnh đầu để khai khẩu chớ không nhập xác**. Đồng cốt thì mất tự chủ, bị mê, phần âm khi nhập xác sẽ làm tiêu tán một ít năng lượng và thanh điển của đồng tử.

Theo sử Phật giáo, sau khi Phật Thích ca nhập Niết Bàn, tăng đoàn nhiều lần tổ chức kết tập kinh điển, ghi chép lại những lời Phật giảng, các bài kinh văn thường bắt đầu bằng bốn chữ:" Như Thị Ngã Văn" Phật giáo ngày nay dịch là: "Tôi nghe như vầy" Trong kinh A Di Đà chú giải, đức tổ sư Đỗ Thuần Hậu đã giải chữ " Như Thị Ngã Văn như sau : Chữ Như, Là Như Lai, nghĩa là trên không mà có tiếng nói đến bộ đầu Di Đà. Chữ Thị: Là hiển hiện rõ ràng. Chữ Ngã : Là ta, Linh Hồn của Di Đà ở bộ đầu. Chữ Văn : Là mắt thấy tai nghe, miệng lại nói ra giữa đám đông người" Trong đoạn minh luận trong khóa học Kinh A Di Đà ở Úc Châu , đức thầy Lương Sỹ Hằng đã nói rõ "Như Thị Ngã Văn" là Tâm Tâm Tương Ứng. Điều này thật thú vị, vì giúp chúng ta hiểu ra có nhiều vị Phật đã TTT Ứng cho ông A Nan và Chư Tăng viết ra để hoàn thành ba tạng kinh điển của Phật giáo chứ không phải một mình Phật Thích Ca.

Làm sao có được khả năng tâm tâm tương ứng?

Đức Thầy thường nói: " **Người tu Vô Vi sẽ khai sáng khối óc, hội tụ Chơn Tâm trên đỉnh đầu 3 tấc; liên hệ với trung tâm**

sinh lực càn khôn vũ trụ" Chơn Tâm này có lúc Thầy gọi là : "**Vệ tinh**," nó liên hệ với thể xác và giao cảm với vũ trụ. Lục tổ Huệ Năng gọi nó là "**Bồ Đề Tâm**" Xưa các vị tổ thiền thường dạy đệ tử quán công án, khi nào thấu suốt một công án tức là quán thông, sẽ dần dần hiểu hết các công án khác, đây chính là dạy cho người tu cách TTTƯ. Thiền sư Lương Vĩ Kiên không cho quán tưởng vì khối óc chưa khai sáng, Chơn Tâm chưa hội tụ mà quán sẽ tạo ra rào kẽm gai bao quanh mình. Tu Vô Vi thực hành ba pháp: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định và Niệm Phật có kết quả, Chơn Tâm sẽ hội tụ, lúc đó sẽ có khả năng TTTƯ, quán thông mọi sự việc**. Tùy theo trình độ tâm linh của mỗi hành giả mà giao cảm với Thánh, Tiên hay Phật.**

Đức Kim Thân Cha cho biết: "Luồng điển mượn khẩu xác trần, vẫn bị méo mó chi phối bởi trình độ tiến hóa của đồng tử" Do vậy, cũng xưng danh Phật hay Thượng Đế, nhưng ở mỗi xác thể, sự minh triết cao siêu nói ra đều khác nhau.

Hiểu được những nguyên lý trên đây, chúng ta không vọng cầu TTTƯ với Trời Phật và không vội tin các bài thơ văn tự xưng Tiên, Phật, Thượng Đế Tâm Tâm Tương Ứng và càng không nên mong các vị Tiên như Hà Tiên Cô nhập xác ca múa, vì không có huệ nhãn làm sao biết đó là Tiên hay ma? Phần hồn các cung nữ đời vua chúa cũng hát hay và múa đẹp, họ nhập vào ai rồi thì ít muốn ra. Người tu chơn chánh chỉ lo thực hành đúng đắn, tinh tấn pháp môn tu, để khai sáng khối óc, mở được thiên môn, Chơn Tâm hội tụ đỉnh đầu, thì khả năng TTTƯ sẽ tự nhiên đến, để dẫn dắt ta tiến bước trên đường đạo. Nếu vọng tâm muốn TTTƯ để dạy người khác, thì coi chừng khối trược sẽ tá vào xưng danh Trời Phật đưa đẩy chúng ta xa rời chánh pháp.

Chánh Trung
Mùa Xuân Năm Kỷ Hợi

Hàn Tương Tử:

Hàn Tương Tử là người có biệt tài thổi sao nên được gọi là Học Sỹ thổi tiêu, ông đã sáng tác những bản nhạc êm dịu từ ống sáo thần. Ông sống dưới thời nhà Thương, là bạn có Lã Động Tân và cũng nhờ đó tu đắc đạo. Tiếng sáo thần thu hút những điềm lành bao quanh ông, vì thế mà tất cả muông thú, côn trùng, cây cỏ đều phát triển mạnh mẽ khi ông xuất hiện.Khả năng đặc biệt của Hàn Tương Tử là có thể làm cho cây cối mọc nhanh trong tích tắc. Hình ảnh Hàn Tương Tử với rất nhiều những mầm cây trong chiếc bao tải đeo sau lưng tượng trưng cho một cuộc sống viên mãn.

Đức Tin

Phước ai giữ vững đức tin
Phước ai giữ vững suối tình Vô Vi
Phước ai giữ vững đừng nghi
Phước ai giữ vững đường đi về nguồn

Thương Thầy

Thương Thầy hành pháp siêng cần
Thương Thầy thường niệm nâng tầng điển quang
Thương Thầy tâm thức sẵn sàng
Thương Thầy buông bỏ trần gian về nguồn

Thường Niệm A Di Đà

Mật niệm liên hồi thường niệm hoài
Nằm ngồi đi đứng vẫn tròn xoay
Tha thiết niệm hoài Tây phương tiến
Quyết tâm giải thoát đời kiếp này

Phúc Tâm

Hình Ảnh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2018

Đại Hội - Vô Vi Quốc Tế

DU HÀNH ĐẠO PHÁP
Đại Hội - Vô Vi Quốc Tế
Tình Thương
Yangon-Myanmar - 2018

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

Lễ Dâng Hoa Kính Thầy

Hội Thảo Tu Học

Hình Ảnh Đi Tour

Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu Hằng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu Hằng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Văn Nghệ Võ Vi

Đại Hội - Võ Vi Quốc Tế - 2018
Yangon-Myanmar

2018

Yangon-Myanmar

Võ Vi Quốc Tế

DU HÀNH ĐẠO PHÁP
Đại Hội - Võ Vi Quốc Tế - 2018

DU HÀNH ĐẠO PHÁP
Đại Hội - Võ Vi Quốc Tế - 2018
Yangon-Myanmar

Yangon-Myanmar - 2018

Viếng Thăm Mộ Tổ - 2018

Sinh Hoạt Thiền Đường Hồ Văn Em

Khóa Sống Chung

Gia Chánh

Xíu Mại Chay

Đây là món ăn chay chế biến khá đơn giản, nguyên liệu chính gồm khoai môn và khoai tây, dùng để hấp hay chiên đều ngon.

Vật liệu:

- 200g khoai môn cao.
- 1 củ khoai tây nhỏ.
- Đậu hủ chiên.
- Củ năng.
- Nấm mèo.
- Một ít boa rô.
- Lá hoành thánh.

Thực hiện:

- Khoai môn, khoai tây nấu chín nghiền nhỏ.
- Đậu hủ chiên xắt mỏng.
- Củ năng và boa rô băm nhỏ.
- Nấm mèo ngâm nở bằm nhuyễn.
- Sau đó nêm muối, nước tương, dầu ăn chút đường, trộn chung tất cả.
- Múc phần nhân này dùng lá hoành thánh gói lại, rồi đem hấp chín, nếu thích thơm ngon hơn.

- Sau khi hấp đem chiên áp chảo cho vỏ ngoài cháy xém, vàng vàng, chấm với tương ớt chua ngọt.

Diệu Anh sưu tầm

Nui Gạo Nấu Chay

Nguyên liệu:

- 1 củ cà rốt.
- 1 củ khoai tây.
- 1 củ khoai lang.
- 1 củ su su.
- 500 g nấm bao tử.
- 5 lát chả chay bán sẵn, bạn có thể mua tại siêu thị.
- Đậu phụ chiên cắt lát.
- 1 viên đường phèn, xì dầu *(nước tương)*, đường, muối, hạt tiêu.
- Tỏi tây *(barô)*, dầu ăn.

Cách làm:

Gọt cà rốt, khoai tây, khoai lang, su su, nấm cắt bỏ chân, ngâm chung vào âu nước muỗi pha loãng.

Chả chay cắt lát mỏng, rán sơ.

Nấm sau khi rửa sạch, để ráo, cắt lát mỏng. Đun nóng dầu ăn, phi tỏi tây thơm, cho nấm vào xào, thêm vào hai thìa canh xì dầu, một ít muối, đường, một ít hat tiêu, đậy kín nắp khoảng 6 - 8 phút.

Cho đậu phụ, chả chay vào xào cùng với nấm, tiếp tục đậy kín nắp, đun lửa nhỏ để nguyên liệu thấm gia vị. Đun khoảng 10 phút thì tắt bếp.

Cà rốt, khoai tây, khoai lang, su su sau khi rửa sạch, để ráo, cắt khúc vừa ăn. Cho tất cả rau củ vào nồi, châm nước lạnh ngập mặt, đặt lên bếp đun sôi, thêm đường phèn, một ít muối. Đun đến khi dùng đũa xiên nhẹ qua cà rốt mềm.

Cho đậu phụ, nấm đã xào ở bước 4 vào nồi, tiếp tục đun sôi khoảng 5 phút nữa thì nêm nếm lại gia vị cho vừa ăn, tắt bếp.

Dùng chảo nhỏ, cho một ít dầu điều, phi tỏi tây thơm, tiếp theo đổ phần tỏi tây xào thơm lên bề mặt của nồi súp ở bước 6, đun sôi lại nồi nước súp khoảng 2 phút nữa thì tắt bếp.

Đun nồi nước sôi, cho nui gạo vào nồi, luộc chín, đổ ra rổ cho ráo nước.

- Khi dùng múc một ít nui gạo vào bát, thêm nước súp, rau củ và đậu phụ, nấm, chả chay, dùng nóng.

Diệu Anh sưu tập

Cà Tím và Nấm Rơm Kho Tộ

Vật liệu:

- 2 quả cà tím
- 500 gr. nấm rơm hoặc nấm nút
- Hành lá, nước tương, giấm.

Cách làm:

Cà tím rửa sạch, cắt miếng vừa ăn.
Cho cà tím lên chảo chống dính nướng sơ để khi kho cà không bị nát. Sau đó cho cà tím ra đĩa.

Chảo vẫn trên bếp, thêm 1 muỗng dầu phi cho thơm hành và phần nấm.

Cho cà tím vào xào chung.

Thêm 4 muỗng nước tương, 1/2 muỗng giấm, 2 muỗng nước lọc hoà chung và trút vào chảo.

Đảo sơ qua rồi cho tất cả vào tộ. Cho tộ lên bếp kho riu riu lửa khi nấm đã chín tắt bếp dọn ra ăn cùng cơm nóng.

Diệu Anh sưu tập

.

Thư Từ Lai Vãng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

N, ngày 30/01/1997

Kính gởi Đức Thầy,

Con không biết viết thế nào cho Đức Thầy vì cầm đến giấy thì con có cảm giác là Đức Thầy biết hết rồi, con có viết là chỉ vì lòng tham của con còn!

Chú H về VN đã giúp đỡ chúng con rất nhiều, đã khám bệnh một số bạn đạo chúng con. Nhất là con, bệnh nhiều lắm! Vì con ở giòng sông đen Thầy ạ ! Ngày con mới đến thì nước sông trong xanh, đến bây giờ thì nước sông đen kịt như nước cống, mà con thì chưa có phương tiện để đi. Nhớ năm xưa Thầy cho con bài thơ mà hai câu cuối bài là :

" Thiên cơ quá đỗi nhiệm mầu
Giam hồn nơi cảnh có đầu có đuôi ".

Đúng với hoàn cảnh của con hiện tại : Luật nhân quả mà con phải chấp nhận thôi! Thầy ơi! Con có cảm giác là Thầy đã chuyển chú H đến với chúng con, một người mà chúng con cần phải học tánh khiêm nhường, điềm đạm! Dù làm việc nhiều vì các bạn đạo bao vây chờ khám bệnh, chú ấy vẫn vui vẻ dịu dàng không để lộ nét mệt mỏi. Chỉ tiếc thời gian quá ít, chúng con không có thì giờ đàm đạo cùng nhau. Thầy ơi! Chúng con rất nhớ Thầy! Chúng con chỉ còn biết cố gắng tu để được gần Thầy, tùy theo trình độ của mỗi người. Riêng con thì nặng nề quá Thầy ạ ! Con có một bạn đạo cho một mề đai "Lục Tự Di Đà" mà Thầy đã ban ân điển, con đeo mới có 2 ngày, nó đen như chì! Nhìn mề đay, con có cảm giác căn cơ con quá nặng, quá khứ tội lỗi quá nhiều. Tuy biết đạo, biết Thầy, hai mươi mấy năm con tu hành trì trệ quá, ngu si và chậm mở trí, nên lúc nào cũng như người bắt đầu tu. Nhớ lại những ngày chưa tu PLVV, nếu chậm gặp Thầy, con đã khùng điên rồi. Như vậy con cũng tiến theo trình độ của con thôi.

Con xin dừng viết, viết nữa, con sẽ viết lung tung Thầy xem mệt. Thầy có thì giờ Thầy viết vài chữ cho con đỡ nhớ, nếu bận con không dám, vì con đang tập tánh hồn nhiên và tự nhiên để hoàn thành một điều ao ước trên bước đường tu học, v... v...

Kính chúc Thầy mạnh khỏe, trẻ mãi không già!

Kính thư,
Con, NTL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 10 tháng 02, năm 1997

L con,

Thầy vui nhận được thư con nhắc nhở lúc con tương ngộ Thầy với con tại quê nhà. Chúng ta có duyên mới gặp nhau, người thực hành ảnh hưởng người chưa thực hành. Chính con đã học, hiểu một phần cuộc sống của chính mình và nghiệp lực của chính mình. Con có duyên lành ngộ được PLVVKHHBPP. H cũng vậy, H là một người nhịn nhục, thầm kín tu học, không có ỷ lại tranh chấp với ai, chỉ lo tu sửa mình vì hiểu rõ nghiệp lực của chính chúng ta không phải ở kiếp này, mà từ nhiều kiếp rồi. Nếu chúng ta không hành triển, phát triển cái PLVVKHHBPP, khứ trược lưu thanh thì làm sao giải được nghiệp tâm của chính mình.

Ngày hôm nay con có duyên lành được phù hiệu lục tự để nhắc nhở con tự thức tự tu, nhưng cơ tạng con ô trược, không có thanh sạch cho nên mồ hôi làm hoen ố phù hiệu con đã đeo, điều đó chứng minh là cơ tạng con không sạch, bộ ruột con không có trong sạch. Cố gắng làm PLTC đi, Soi Hồn rồi nó sẽ giải qua hơi thở, qua mồ hôi, rồi từ từ cái mồ con bớt mặn, thì nó sẽ không đen.

Con quá khổ, quá thiếu thốn, nhờ sự kích động và phản động của tình đời, con lại hiểu con nhiều hơn, con thấy rõ nghiệp lực của con, chính con đã làm cho con khổ, khi con ý thức rồi, con phải lấy nguyên khí của Trời Đất tự tu tự giải, thì mới kịp thời. Con nhìn được con sông trong lành, biến tới đen dơ, tại do đâu ? Do sự lưu thông của xã hội không thông suốt, cho nên bị ứ đọng. Xác của chúng ta cũng vậy: ăn một ngày 3 buổi, rất nhiều, ứ đọng thành độc tố, hôi tanh, thì trược khí xâm chiếm khối óc của chúng ta và tạo sự rắc rối cho chính mình, không hiểu mình là ai, từ đâu đến rồi sẽ về đâu ?

Con đề cập đến luật nhân quả thì con phải hiểu nguyên lý này, ôm lấy nguyên khí của Trời Đất làm gốc để giải tỏa những trược khí trong nội tâm của chình mình, mà lo tu. Con cũng như Thầy, Thầy cũng như con, chỉ có thực hành thì mới tự cứu được, chẳng có ai cứu mình ngoài sự thực hành tự cứu mà thôi. H. đêm đêm lo tu, hạ mình học hỏi, ngày hôm nay Người mới có cơ duyên trực diện với các con và cống hiến những gì Người đã hiểu biết trong thật thà và khiêm tốn. Nhịn nhục là chánh. Tiên, Phật cũng nhờ nhịn nhục mới tiến hóa. Các con cũng vậy, hoàn cảnh là ân sư giáo dục con, bắt buộc phải nhịn nhục để tiến hóa, chính mình sai chẳng có ai sai, sửa mình để tiến, không nên để nghiệp lực lôi cuốn nữa, áp dụng rốt ráo. Pháp lực càng ngày càng mạnh mới giải được những gì ứ động trong người của con. Con hiểu thì con phải cố gắng, mới có cơ hội trở về gốc gác của chính mình, dày công sẽ đạt được kết quả, đặt niềm tin nơi Thượng Đế. Nếu con còn tham lam, ô trược, không chịu tự giải thì cái ô trược này con không có thể rời khỏi được. Lấy oán làm ân con mới thấy sự lầm của chính con. Tất cả những gì xung quanh đang được hình thành, đã và đang dẫn tiến chúng ta hướng về thanh tịnh mà tu. Tu mới cảm nhận được sức mạnh của Thượng Đế đã và đang ân độ các giới, bất cứ từ hoàn cảnh nào cũng có cơ hội tiến hóa, kể cả địa ngục.

Con ráng tu đi, hướng về thanh tịnh mà tu, con sẽ thấy con nhiều hơn, thấy nghiệp lực của con, con mới giải được, chớ không thấy nghiệp lực của con, làm sao con giải được, còn ẩn tàng trong khối óc, thần kinh, và trong cơ tạng của chính con? Mỗi ngày lời nói của con muốn tu tiến, nhưng mà sự tham lam, việc ăn uống, suy nghĩ không dứt khoát, khó tiến, và trí không mở. Chúng ta dứt khoát thất tình lục dục, nhân duyên, thì chúng ta sẽ có cơ hội mở trí. Thất tình lục dục nó bao vây khối óc của chúng ta. Nếu chúng ta bằng lòng tự giải thì trí sẽ mở, tâm sẽ khai, bằng lòng tu để ảnh hưởng người kế tiếp, làm đại sự không có làm tiểu sự .

Hiểu mình trong thanh tịnh, mới có cơ hội ảnh hưởng người kế tiếp, hiểu được chính họ, hiểu được phần hồn của họ, hiểu được khả năng sẵn có của chính họ, là điều may mắn nhất ở trần gian này. Con cũng vậy, cố gắng tu đi, hoàn cảnh sẽ thay đổi, hoàn cảnh là ân sư, hoàn cảnh luôn luôn theo dõi con, mới giúp đỡ con tiến hóa; và không chịu tu học rõ rệt thì sự tiến hóa không thành. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
X, ngày 21/08/1997

Kính thưa Đức Thầy,

Con là thằng N, bút hiệu D, trọng kính viết thơ này thăm Thầy với tấm lòng Tôn Sư trọng đạo của con từ ngày ngộ pháp trong tù 1975. Con nghe lời Thầy ngồi thiền, không bỏ một đêm nào. Khi được ngộ Thầy tại nhà 3/1 Phù Đổng Thiên Vương nhiều lần, con lại càng quyết chí tu hơn.

Càng tu con càng thương Thầy, vì Thầy đã trang bị cho chúng con quá đủ, và thương Thầy thì con phải cố gắng tu hơn, hành pháp chính đính. Trong khi Thầy không ở bên nhà, thì tụi con nhắc nhở nhau ráng tu nhiều hơn để sưởi ấm lòng Thầy. Hôm Đại Hội Thái Lan tụi con có gởi đến Thầy và Đại Hội một cuốn băng, gởi qua bốn bạn đạo, kính xin Thầy nhận, vì đây là tiếng nói chân tình của bạn đạo ở quê nhà rất kính trọng Thầy.

Thưa Thầy, chúng con có tổ chức phái đoàn Vô Vi đi thăm liên tỉnh miền Tây, miền Trung, học hỏi và trao đổi kinh nghiệm tu học, thấy ấm cúng như có Thầy bên cạnh. Thưa Thầy, mặc dù trình độ tu học còn kém, nhưng con cũng quyết tâm sửa mình, ảnh hưởng pháp cho người khác, nhưng con lo là mấy quyển sách con soạn không biết ra sao, vì Thầy chưa cho ý kiến. Con chỉ sợ con sai khi viết sách Thầy rầy. Con có trình cho ông Em xem, sửa và viết lời giới thiệu quyển sách " Pháp Thiền Việt Nam", xin Thầy chỉ dạy.

Kính đảnh lễ Đức Thầy.
NV

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 16/ 10/ 97

NV con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 21/08/97 được biết con và các bạn đạo giữ lề lối tu tiến PLVVKHHBPP. Dù vắng mặt Thầy, nhưng tình bạn đạo quê nhà vẫn một lòng thực hiện đứng và hỗ trợ cho nhau trong giai đoạn khó khăn đã qua. Ở đời này, những người chưa hiểu lấy chính họ, có quyền thực hiện sự tăm tối của chính mình. Chúng ta, người tu PLVVKHHBPP, có đường lối rõ rệt, là liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ mà tu tiến, tự xây dựng sự nhịn nhục và phục vụ chơn thành đối với tất cả mọi giới, để tự cảm thức được tình Trời Đất là bất diệt mà tu.

Cuốn băng các con đã thâu cho Thầy, rất cảm động trong tình thương và xây dựng cho chung. Thầy sẽ phổ biến khắp các nơi, trong đó có lời ngắn gọn và đầy đủ ý nghĩa của con trong buổi hợp mặt các con tại Sông Bé quê nhà. Tình đồng đạo rất thấm thía, dũng hành trong niềm tin sẵn có, thực hành trong tinh thần xây dựng cho đại sự chung, là biết Trời, biết Phật, biết người mà tu, tương lai mới có cơ hội ảnh hưởng cho nhơn loại, tùy duyên độ hành.

Hai quyển sách con đã soạn rất hữu ích cho người mới biết tu dựa theo đó mà thực hành. Quyển sách "Tu Chưa Em" cũng đã phổ biến tại hải ngoại, có nhiều người nhờ đó mà tập tành tu học. Lúc này Thầy càng ngày càng nhiều việc, vậy từ rày về sau, con phát tâm soạn sách phổ biến Pháp Lý cho nhơn quần qua kinh nghiệm tu học của chính con, tùy duyên phổ biến là được, khỏi cần sự chứng kiến của Thầy. Kinh nghiệm tu học trong thực hành là đã có điển chứng tâm cho con rồi, vì chúng ta làm việc hữu ích và bất vụ lợi. Gần đây Thầy cũng có viết bài như "Nguyên Lý Tận Độ ", sẽ đọc và phổ biến bằng CD khắp các nơi, để giữ nó mà làm phương châm tu tiến, để tu và khỏi sai lạc. Người chưa tu nghe qua cũng sẽ thấm thía trong cuộc sống mà tìm đường tu học tiến thân. Việc làm của Thầy không ngừng nghỉ. Gần đây Thầy đã mổ xong cặp mắt sáng tỏ hơn xưa, giải quyết được nhiều điều hằng ngày như thơ từ khắp nơi gởi đến, Thầy lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ bất vụ lợi qua kinh nghiệm tu học của Thầy trên 40 năm qua, từ quê nhà cho đến hải ngoại, thành tâm phục vụ vô quái ngại. Chúng ta là số người được sự may mắn chung hành chung tiến trong lãnh vực tâm linh và thanh tịnh, rất cần ảnh hưởng cho những người kế tiếp, thì mới cảm thấy cuộc sống rất có ý nghĩa thâm sâu của Trời Đất. Vui hành chung tiến mới thật là vui. Hồn được cứu, xác được yên, hằng ngày khai triển tâm thức quân bình cùng Trời Đất qua PLTC huệ tâm khai, trí sáng tâm minh, thực hành trong thanh tịnh, khai mở sự bình đẳng, tâm giao cùng các giới, phát triển chiều sâu của đạo pháp, hình thành một triết lý vững chắc và đo lường sự chơn giả của tình đời đen bạc, chỉ có giải không thâu bất cứ sự ô trược và nham hiểm nào hết. Có thanh thì mới có tiến, có trược thì chỉ có giải mà thôi. Tương lai sẽ đạt được sự hòa bình trong nội tâm của mọi người cùng sống trong nguyên khí của Trời Đất, trong tinh thần phát triển và xây dựng hàng rào tâm linh cho chung. PLVVKHHBPP có một không hai, biết được nó sẽ cơ hội tu giải và tiến thân từ hồn lẫn xác, hòa hợp với nguyên khí của Trời Đất mà tu.

Chúc con vui tiến, cùng xây dựng tâm linh với bạn đạo chung hành.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ

California, ngày 12 tháng 6 năm 1998

Bố Già kính yêu,

Đứa con đi hoang sau 51 năm trở về căn nhà của cha nó! Nó trở về 2 tháng nay nhờ các anh chị em trong nhà hướng dẫn nó công phu ráo riết để tìm về cội nguồn.

Bố Già ơi! Khi đứa con trở về, bố có vui không? Vậy nó gọi Bố nó hằng đêm để bố nó tha thứ cho nó, cho nó được cái diễm phúc sum họp trước khi bố nó dùng ý chí bỏ thân xác giả tạm này !!!

Trong khi chờ đợi ngày vui đoàn tụ, Bố Già vui lòng cho con và bạn đạo đặt các câu hỏi sau đây:

1. Trong cuốn Thượng Đế Giảng Chơn Lý câu 58, có đoạn viết về "Tư tưởng tình yêu và ý lực của Thượng Đế rung động không ngừng trong từng hơi thở, từng tế bào đang di động trong cái sinh tồn của trần gian từng giây, từng phút..." . Để được hòa vào ý lực này, chúng con phải làm gì?

Thầy: Ngoài thanh tịnh thì không có thể liên lạc được sự diệu thanh của Đại Bi. Pháp tu thực hành đứng đắn sẽ dẫn tiến con người trở về điện năng sẵn có, hướng tâm về luồng điển cái thanh tịnh của vũ trụ mà tiến.

2. Cha mẹ chúng con đã qua đời, làm sao để biết các ngài ở đâu ? Phải cầu nguyện cho các ngài làm sao ?

Thầy: Lo tu đạt tới thanh tịnh là báo hiếu, không nên tạo sự mong muốn có thể gia tăng động loạn.

3. Các linh hồn bị phá thai đi về đâu. Mình có làm gì được cho các linh hồn đó không?

Thầy: Trời đã sắp sẵn luật nhân quả, tâm làm thân chịu, người tu chơn không cần bận bịu những chuyện không cần thiết.

4. Bố Già ơi! Ở trán ngay mí tóc bị nứt một lõm và trên đỉnh đầu nhô lên cao, như vậy là sao ?

Thầy: Mỗi khối óc đều có chỗ nứt khác nhau tùy tâm hướng thượng mà thôi.

Khi đứa con trở về nó có rất nhiều điều để tâm sự cùng cha nó, rất tiếc có những điều chỉ có thể nói được mà không thể viết ra giấy bút. Vậy Bố Già có biết rằng con mong bố già lắm ...lắm không?

Thầy: Gốc người là thanh tịnh, liên hệ với thiên tính, cho nên ai ai cũng muốn tương ngộ với thanh tịnh. Khi đạt được thanh tịnh là hiểu hết, chẳng cần mong ước, chỉ cần hành pháp mà thôi. Sự tiến hóa của tâm linh rất cần tự thức và tự tiến, chứ không cần sự hỗ trợ ở bên ngoài. Pháp có sẵn, tâm có thành thì sẽ tự đạt.

Con nghe băng giảng của Bố Già hằng ngày, cả lúc lái xe, và đọc câu trả lời Bé Tám ngay trong các giờ rỗi rảnh lúc làm việc. Gần như lúc nào Bố Già cũng hiện diện trong con. v.v...
Thầy: Chuyện con nghe hằng ngày rất cần thiết để giải tiến tâm linh, thực hành trong nguyên lý đời đạo, tương lai con sẽ có cơ hội nhắn nhủ người kế tiếp cùng tu cùng tiến, tức là sẽ làm đại sự chứ không phải làm tiểu sự đâu. Con có cơ hội nghe và hành, sẽ chứng minh rõ rệt nội tâm phát triển đến vô cùng. Khi đạt được con sẽ hiểu hết những gì con đã mong muốn, đều là sai. Thanh tịnh trở về với tự nhiên và hồn nhiên là đúng. Khi trở về với hồn nhiên con mới cảm thấy tình yêu vô bờ bến của đấng toàn năng không lúc nào xa rời con, chỉ có phục vụ và yêu thương trong xây dựng mà thôi.

Đứa con rất mong tin ở Bố Già đó!
Thằng con muôn thuở.
NNA

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
X, ngày 8 tháng 4 năm 1998

Kính thưa Thầy,

Đúng 24 năm sau, lần đầu tiên viết thư kính gởi đến Thầy. Đầu tiên con cúi đầu đảnh lễ về Thầy và cầu chúc Thầy và gia quyến được an khang và cầu chúc các anh chị đạo huynh vui vẻ và tiến trên con đường đạo pháp.

Thưa Thầy, sau 24 năm con có nhiều khúc mắc mà con đã chứa đựng nó, không biết làm sao giải tỏa nên cầu xin Thầy ban hồng ân giải tỏa cho, với minh triết và thanh quang điển lành của Thầy hằng chiếu cố đến chúng con.

Về chuyện đời: xưa kia con là 1 binh sĩ vô danh đi dự nhiều mặt trận với nhiệm vụ chỉ để cứu thương binh ngoài mặt trận (cơ quan tản thương Dustt-off 283rd US Army), thế rồi vào một ngày con bịnh tê liệt xụi bại toàn thân. Không hiểu vì nguyên nhân nào trong cơn bịnh tay chân con co rút lại, gân nhũn ra, xương mềm đi, cơ bắp chân trái teo lại, bàn chân trái ngay đơ không cử động được, xương chậu lại hở ra, cơ đùi phải lại mất, cơ bắp teo lại. Về tay trái lại bất động đau 3 chỗ cổ tay xụi, khuỷu cùi chỏ mất cơ lõm vào, xương cánh tay hở với xương vai sa xuống khoảng 4 phân đong đưa. Bàn chân phải các ngón co quắp lại chẳng khác chân chim. Thưa Thầy, nghiệp chướng con là thế mà con cũng phải cưu mang nó, chịu với nó, dằn vặt với nó, không biết là bao nhiêu phiền toái trong cuộc sống của con, tới đâu thì tới đối với bản thân của con. Con chỉ phiền muộn về phần vật chất không làm sao giúp đỡ cho gia đình nhất là vợ con hy sinh từng giờ từng ngày buôn bán lần lựa qua ngày mong đắp đổi ngày 2 buổi mong cho con được khôn lớn, kính xin Thầy cứu giúp cho.

Về phần đạo pháp con cũng xin trình bày và cầu mong Thầy minh giải cho, con tu cũng lâu rồi, sau 2 năm bịnh hoạn con đã tu rồi cho đến bây giờ.

Thưa Thầy, phần điển lực xung lên bộ đầu làm rung chuyển cả đầu, nhiều lúc điển phần nội rạng rút đi lên ngang phần thanh quản gần phát ra từ trong cuống họng, trong lúc soi hồn, trong lúc niệm Phật, trong lúc thiền định mà chưa trụ lại tam tinh được và ý niệm dục cũng như hành động dục cũng còn sơ sơ ra đó. Vấn đề này diễn đi diễn lại lâu khoảng 2 đến 3 năm nay. Thưa Thầy, công phu bao lâu nữa, hay thế nào xin Thầy giải cho?

Vấn đề tiếp nhận điển lực ở nhĩ căn nó kêu báo một hồi dài hay ngắn tùy theo điển giới của một sự việc hay 1 vấn đề nào đó nó cũng diễn ra sự việc hay câu chuyện nhưng con không hiểu sự việc lúc tiếp nhận đến vài giờ sau hay cả 1 hay 2 ngày sau sự việc lại diễn ra. Sự việc này ra sao kính xin Thầy minh giải cho.

Trong tấm ảnh Thầy chụp có ghi Mười Điều Tâm Niệm con có thấy Thầy bắt ấn, con không hiểu ấn này tên gì và công dụng nó ra sao? Riêng phần con con mãi cứ thắc mắc: khi con ngồi niệm Phật khoảng 5 đến 10 phút tay lại tự động bắt ấn như thầy. Thầy bắt ấn vậy rồi lại chuyển đổi đôi tay luôn luôn bắt ấn, hết ấn này đến ấn nọ, tay con cố để trên đầu gối thế mà làm như có lực bắt phải thực hiện như vậy, trong lúc đó bộ đầu con cứ niệm Phật đều đặn. Kính xin minh giải điều này có lợi hay hại gì không? Và nó có ý nghiã gì không? Có tác dụng gì không?

Phần mật niệm bát chánh con thấy có sự khác biệt giữa quyển Phương Pháp Công Phu bên ấy xuất bản và quyển Xuất Hồn của cụ Tổ. Điểm niệm giữa nê hườn cung đến Hà Đào Thành có ghi (sách xuất bản Culver City), sách Tổ Sư không có. Điểm niệm từ ngọc chẩm đến giáp cốt lách Tổ Sư có ghi. Sách bên ấy không thấy ghi vậy xin Thầy hiệu đính lại cho, hay có sự thay đổi ra sao xin Thầy giải thích cho.

Thầy, phần nở cuống Nhâm mạch và Đốc mạch khi đang công phu nó có hiện tượng của bản thể như thế nào? Ngoài chuyện điển rút rút ở hai cái môi. Con cũng muốn tâm sự với Thầy nhiều hơn nhưng ngại mất nhiều thì giờ của Thầy đối với các anh chị khác xin cho con hẹn thư sau. Khi nhận hồi âm của Thầy. Kính chúc Thầy vui vẻ và khoẻ mạnh. Rất mong thư Thầy.

Con,
VH

TB: Về cách niệm Phật, niệm sáu chữ một hơi. Thưa Thầy một hơi ở đây là hít vào hay một hơi gồm cả hít vào thở ra. Kính xin Thầy giảng cho.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

VH con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 8/4/98 được biết con đã mang tràn đầy thân bệnh từ trong sự tham dục mà ra. Tham dục quá độ có thể co rút thần kinh. Nếu thật tâm tu thì phải hướng tâm về điển giới thanh tịnh mà tu. Cho nên Vô Vi có phương pháp dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, chứ không phải dùng hơi niệm Nam Mô A Di Đà Phật, để tự khai triển điển tâm, hướng về thanh tịnh mà tu. Niệm thường niệm, vô biệt niệm sẽ khai triển đại trí, tâm thức của hành giả sẽ hướng về không và sống trong nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, thì mới quán thông được vạn vật đồng nhứt thể, từ có đến không từ không đến có, chiều hướng đi lên rõ ràng, cộng với pháp luân thường chuyển hiệp khí cùng Trời Đất, thì mới giải được trược khí

trong nội tâm và thừa tiếp thanh khí mà tiến hóa. Tu theo pháp lý Vô Vi KHHBPP trong thực hành sẽ đạt tới trật tự từ giai đoạn một, chứ không phải dùng óc phàm suy luận thì sẽ không đi đến đâu. Một hạt giống cũng vậy, phải học nhịn nhục, sống trong lòng đất, nhiên hậu mới có cơ hội phát triển, ướm nở đi lên. Ở đời này hay dùng lý thuyết nói tràng giang đại hải, chưa bao giờ tiến tới lãnh vực thanh tịnh được, cho nên tâm đời hay phạm rồi tái phạm là vậy. Biết sai nhưng vẫn làm sai, kiếp kiếp luân hồi trong định luật nhân quả, sống trong sự sống cơ cực rồi than trời trách đất mà thôi, chứ không hiểu được sự sống hiện tại do Đấng Toàn Năng đã an bài đầy đủ tiến hóa từ nhịp một. Chịu tu, khai triển từ nhịp một thì sẽ không còn thắc mắc. Nếu tu, xưng danh tu mà thiếu thực hành, luôn luôn phải gút mắc vì sự thắc mắc không có lối thoát, vì thiếu trật tự mà thôi. Hiện nay con có khối óc, có thể xác, mỗi mỗi cũng đều do sự trật tự cấu thành của nhiều yếu tố mới hình thành, chứ không phải đơn giản đâu. Người đời nhìn được, thấy được, nghe được và hiểu được một khía cạnh nào đó, tưởng lầm là mình đã hiểu hết, cho nên quên đi sự gia trì tiến hóa của tâm linh, ngược lại tu hoài không tiến mà còn gây thêm sự xáo trộn của nội tâm, vì thiếu trật tự và thanh tịnh mà thôi. Hồn là sự sáng suốt. Sự sáng suốt luôn luôn làm chủ Tiểu Thiên Địa, phóng thâu nhiều điều bất trắc trong nội tâm. Sự sáng suốt hiểu được nguyên lý của mọi sự việc. Ngộ được pháp thì bình tâm thực hành đứng đắn, khai mở tâm thức thì mới cảm nhận được luồng điển diệu thanh của Đại Bi chứ không phải động loạn than thở mà nhận được việc gì. Cần tu giải trong thanh tịnh mới tiến được. Con có Trời có Đất, có Đạo mà chưa hiểu được Trời là gì? Đất là gì? và Đạo là gì? Trời Đất chưa minh, nói đạo lúc nào cũng không ăn khớp, tự tạo sự bực mình cho chính mình, biến thành sự bế tắc của nội tâm. Cần thanh tâm niệm Phật khai mở đại trí của chính con, nhiên hậu mới phán xét điều lành của đạo pháp được. Nhớ Trời nhớ Phật thì phải nhớ nguồn gốc của mình từ đâu đến đây, thực hành chánh pháp mới thấy chính mình có cơ hội trở về nguồn cội. Nguồn cội là ánh sáng vô cùng tận. Nó là đường đi cuối cùng của hành giả Vô Vi. Trước mắt con đã thấy nguyên khí của Trời Đất đang nuôi dưỡng con, ánh sáng của Nhật Nguyệt đang tận độ, trong đó có con. Cuộc sống của vạn linh là duy nhất. Hiểu được trật tự là sẽ không bị bế tắc. Nếu không hiểu được trật tự thì sẽ bế tắc và sân si mà thôi.

Việc bắt ấn này ấn nọ là luồng điển của Võ Phật đang điều khiển con, chứ không phải luồng điển chánh giác của Văn Phật. Văn Phật chỉ nhíp sáng mà thôi. Phương pháp công phu vẽ hình rõ ràng, không có gì thay đổi hết. Tám điểm đó không có bao giờ thay đổi, có vẽ hình đàng hoàng. Nếu người có điển thực hành Bát Chánh sẽ nhận định rõ rệt hơn. Thầy cũng có thực hành qua video.

Khi Nhâm Đốc thông thì nhắm mắt thấy mình xuất ra khỏi thể xác. Còn hai môi đang ê ê như vậy là điển mới đang chuyển chạy. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
Y, ngày 29 tháng 4 năm 1998

Đức Ông Tám kính thương !

Kính thưa Đức Ông Tám, con tên : TTN, 33 tuổi, quê ở ấp Y - xã A, C - T. G.. Hôm nay con viết thư nầy tha thiết kính nhờ Đức Ông Tám vui lòng giúp đỡ cho gia đình con vượt qua được khổ nạn và được bằng an tu tập.

Nguyên gia đình con 12 người (ba mẹ và 10 anh em con), Ba con tuổi Dậu 54 tuổi, Mẹ con tuổi Tý 51 tuổi. Buổi đầu gặp Pháp nhà con tuy nghèo nhưng rất vui (năm 1981). Cả nhà con lúc đó bắt đầu chuyển sang ăn chay với 8 người hành Pháp. Ba năm sau, Ba con bị hành xác (tà xâm) gần 6 tháng, rồi tự hết (1984). Kính thưa Đức Ông Tám, sau khi khỏi bệnh, ba con tiếp tục hành pháp, trong anh em con số người hành pháp có giảm đi còn 4 người và sống giờ gọi là tạm yên gần 11 năm.

Đến giữa năm 1996, bệnh cũ của Ba con lại tái phát, lúc đó con đã biết Đức Ông Sáu (Nguyễn Văn Lung), và con đã đến thỉnh ý Đức Ông Sáu: thế là bịnh Ba con lại hết trong vòng 1 tháng (sau khi nằm bệnh viện nửa tháng). Một năm rưỡi sau (tức đầu năm 1997), ba con bị bịnh lần 3. Kính thưa Đức Ông Tám, lúc này Đức Ông Sáu không còn nữa nhưng rất may là nhờ sự chữa trị tận tình của Thầy Hai Sa Đéc mà bệnh ba con đã hết trong vòng một tháng.

Nhưng kính thưa Đức Ông Tám, kể từ đầu năm 1997 đến nay, gia đình con đã và đang bị qua nhiều khổ nạn. Luồng điển trong con bắt đầu khởi tiến rồi chuyện gia đình xảy đến làm nó phải suy sụp. Ba con bệnh từ tháng giêng âm lịch năm 1997 đến 11 tháng tư âm lịch năm 1997 và em gái con 30 tuổi bị tai nạn xe cộ mà mất. Mà em con là người rất ngoan, hiếu thảo, ăn chay và luôn mong sao ngồi Thiền được tinh tấn. Ít tháng sau, đứa em thứ 7 lại tự tu do bị bệnh thần kinh (uống thuốc rầy và cứu được). Đứa em nầy cũng được Thầy Hai Sa Đéc cho uống nước xúc ruột và lành bệnh. Sau đó coi như gia đình cũng yên là nhờ Ơn Trên thương xót và nhờ Thầy Hai cúng giải.

Và kỳ nầy, kính thưa Đức Ông Tám, ngay cả con coi như trụ cột của gia đình cũng quá rối rắm và bế tắc. Vì cách đây một tuần, đứa em trai thứ 5 của con (28 tuổi) bị bịnh tà xâm một cách nghiêm trọng, Thầy Hai đã cho uống nước xúc ruột nhưng em vẫn tiếp tục đập phá. Kính thưa Đức Ông Tám, xin Ông Tám rủ lòng thương xét cho gia đình con mà an giải cho con một số thắc mắc sau:

1. Thưa Đức Ông Tám, nếu phương pháp xúc ruột là phương pháp hữu hiệu nhất để trục tà, vậy con có nên để em con ở nhà tiếp tục cho uống nước xúc ruột của Thầy Hai hay không. Con đưa đi bệnh viện thì nhà con nghèo lắm, nhưng rồi có tái phát hay không ?

2. Khổ nạn xảy ra trên khu đất của gia đình con. Vậy kính thưa Đức Ông Tám có cách nào đổi cuộc đất đó được hay không ? (cúng giải tiếp tục hay bán nó đi ?). Vì trước năm 1975, gia đình con chạy giặc, đất đỏ bỏ hoang và các bên đánh nhau biến nó thành nơi xử tử hình các tù binh và là nơi chôn cất các lính tử trận.

3. Con đã và đang ở Sài Gòn theo học lớp Cử nhân Tin Học gần 4 năm nay. Hầu mong sau nầy có một việc làm mà phụ Ba Mẹ nuôi nấng các em nhỏ. Và con đang ở nhờ nhà của một bạn đạo phát tâm (không tốn tiền nhà). Kính thưa Đức Ông Tám, khi mà nghiệp lực xảy ra đến gia đình con và con đang ở trọ nhà Bạn Đạo ấy thì nghiệp lực xấu của con có ảnh hưởng nhiều đến gia đình bạn đạo ấy không ?

Con xin cúi đầu kính mong Đức Ông Tám minh giải cho. Cuối thư con xin kính chúc Đức Ông Tám được an khang trường thọ.

Con,
TTN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
TN con,

Thầy vui nhận được thơ con được biết gia đình của con bị xâm chiếm bởi âm khí của cuộc đất, tạo ra sự rối loạn của nội tâm, rất khó tụ Điển khí của ngũ quỷ xâm nhập. Cuộc đất đó cần phải đào xới, đốt bằng rơm, nhiên hậu mới cất nhà ở được. Mọi người trong gia đình đó cần siêng năng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà tu, thì mới mong giải được trược khí trong nội tâm. Còn về phần xúc ruột thì phải nghiên cứu rõ rệt phương pháp ở nước ngoài, thì có thể giải trược khí trong cơ tạng.

Đúng luật nhân quả, tâm làm thì thân chịu, không có thể lây cho người khác. Nếu bệnh thần kinh, thì nên hỏi bác sĩ xin thuốc chữa trị. Còn về bệnh tà, nếu tin bậy sẽ bị nhập xác và tự hại mà thôi. Thực hành PLVVKHHB là chỉ có giải mà thôi, chứ không cầu xin và rước trược. Nếu Thầy Hai có khả năng trị thì xin Thầy Hai giúp đỡ, còn không có khả năng trị thì vào nhà thương, quý hơn.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
T, ngày 30 tháng 4 năm 1998

Kính Đức Thầy thương mến,

Vừa gởi thư cho Thầy một tuần thì được cô A gởi cho $400.00. Con đã mời 1 số anh em thân tín trong Vô Vi để bàn bạc phải sử dụng tiền này như thế nào cho hợp lý. Ý kiến cuối cùng là quyết định mua đất để lập thiền đường trong tương lai. Con chịu trách nhiệm đứng tên làm thủ tục giấy tờ hợp thức hóa 1,170 mét vuông đất và xem như đây là đất của Thầy và các bạn bên kia giúp chúng con để làm việc nghĩa sau này.

Thưa Thầy, con được mời về thị trấn X nhận nhiệm vụ xây dựng y h. c. t. hơn 3 năm, có duyên gặp lại 1 số bạn và chúng con đã cùng nhau giúp đỡ tiến lên đường đạo đức, tụ tập PLVV trong niềm tin dũng mãnh. Hầu hết anh chị em tại đây đều tu lại, thực hành PLVV mà trước đây 1 số đã nguội lạnh thì nay lại sốt sắng truyền tay cho nhau những cuốn băng ghi hình từ CT ST anh em gởi xuống. Riêng con chỉ khuyên họ chớ không dám nói dạy vì chính bản thân mình phải sửa sai, hàng ngày tự xét lỗi mình để được làm học trò hoài hoài như Thầy dạy. Ở đây anh em Vô Vi có tấm lòng từ thiện nhân đạo rất tốt như anh B. L., anh C. H., những

người sát cánh với con, họ có những năng lực dũng mãnh có thể làm việc lợi ích sau này cho xã hội nhân sinh hầu phát triển Vô Vi tốt trong tương lai.

Hội Y H C T từ hơn 2 năm qua không được Ủy Ban N.D. huyện trợ cấp 1/2 xu dù trong văn bản của sở y. t. có ghi "cần được giúp đỡ để hội phát triển". Con cảm thông cho các cụ lương y và cố gắng xây dựng họ, nói đúng hơn là binh vực cho họ trong phạm vi trách nhiệm của con, một anh y tá tại trạm y tế cũng có thể hù được 1 lương y cụ lão, và tại đây y h. c. t. được coi là hàng thứ yếu. Họ cho chương trình y tế quốc gia là chủ yếu thế nhưng lại ngược đời có rất nhiều ca bệnh tây y đã bó tay mà con lại làm được dễ dàng, cũng như Chữ Thập Đỏ anh B phải xin tiền của dân nấu cháo phát ngược lại cho dân nghèo ở trạm y t. (y t. quốc gia). Con xin gởi Thầy 1 y án trong nhiều y án mà con đã trị được bịnh và lời cầu nguyện được đáp ứng, như vậy Đức Thánh Linh giúp con trị bịnh chớ con không tự xưng mình. Trong khi tham thiền hình ảnh những thân nhân của người bệnh rạng rỡ vui tươi cũng như bệnh nhân thoát chết rối rít cám ơn thì lòng mình cũng vui vui và đây cũng là lúc con cảm nhận điện năng ở nhân thân được tiếp thêm. Anh C. H. cũng vậy, mỗi ngày điều trị bằng nhân điện rất sắc bén. Chúng con quyết định từ bước xây dựng một vườn thuốc Nam trên mảnh đất mới và một T. T. Ư. D. Y H C T (phòng thuốc từ thiện của anh em Vô Vi), không phải theo điều lệ của tôn giáo nào cả. Hiện nay con đủ pháp nhân để xin phép sở y t. thành lập và theo hệ thống đọc, chỉ baó cáo chuyên đề khoa học cho tỉnh hội và trung ương mà thôi. Theo điều lệ của hội y h. c. t. VN, các cấp hội được quyền hợp tác với các nhà y học nước ngoài để phát triển khoa học trong y h. c. t. VN. Vài người bạn Vô Vi khuyên con nên tập trung tu thiền tụ điển, không nên làm từ thiện không tiền, không lương lại không được sự quan tâm của nhà nước không lợi ích gì cho bản thân. Con xét kỹ có lẽ đây là nhân duyên của con, vừa trị bịnh vừa tu hành sức khoẻ lại càng tăng tiến nên không thể xa nghề nghiệp được. Chúng con dù có bận rộn nhưng hằng ngày lại tạm đủ sống không thiếu thốn gì. Trong kinh Thánh có ghi: Các người hầu việc ta, ta sẽ cho cuộc sống các con đầy đủ và chúng con không bao giờ quên 4 câu thơ Thầy tặng cho con: "Đời đạo song hành tâm thức giác, chung vui chung hợp thức siêu âm."

Sau khi có xong thủ tục đầy đủ về đất đai con sẽ gởi thư cho chị A. Chúng con cầu chúc Thầy được nhiều sức khoẻ để hoằng pháp cứu nhân sinh đem lại hòa bình cho thế giới.
Con,
VN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

N con,

Thầy vui nhận được tin con, muốn xây dựng một thiền viện trong khả năng sẵn có là điều may cho những người kế tiếp. Có xác, có tâm, thực hành đứng đắn, khai triển tâm linh, tức là thiền viện, ảnh hưởng những người kế tiếp. Còn về y học thì phải căn cứ trong điện năng của cả càn khôn vũ trụ. Mọi người đã mượn và sống tùy theo khả năng sẵn có của chính mỗi tâm linh khác nhau. Y học là trật tự điện quang, dẫn tiến đến quân bình là khoẻ mạnh. Cây lá đều chứa điện năng của càn khôn vũ trụ, vươn lên chữa trị, bệnh căn tiêu trừ, hòa hợp với luồng điển tự nhiên và hồn nhiên của vũ trụ, có thể vượt khỏi bệnh nan y, thức tâm tiếp tục tự tu tự tiến, giải trừ sự mê lầm trong khối óc, dân giàu nước mạnh, mọi người chung vui hòa bình và

sống động. Chúng con thực thi đúng những gì Thầy đà phân giải thì chúng con đạt được kết quả tốt ở tương lai. Chúc các con vui khoẻ.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ
Florida May 4, 1998

Kính bái ân sư muôn vàn kính mến,

Đầu thơ con xin chân thành kính gởi lời thăm ân sư, bà Tám cùng quý quyến đều mạnh giỏi, thêm thọ và sống lâu, gia đình hạnh phúc. Kính thưa Ân Sư, con đã nhận được sự hồi âm của Ân Sư cho con qua The LED Weekly số 142 về việc con tự bày đặt thiền nhiều trong ban ngày cho nên không có kết quả tốt mang lại như ban đêm. Kính thưa Ân Sư từ bi cho phép con đặt vài câu hỏi liên quan đến thiền ban ngày như sau, hầu cho con có đủ thì giờ tự sửa để đi theo đúng đường lối của PLVV khỏi bị sai lầm đáng tiếc.

1. Kính thưa Ân Sư cho biết thêm mỗi ngày làm soi hồn 3 lần và làm PLTC 3 lần có cần tọa thiền không, trong ban ngày lúc rảnh? Xin đa tạ Ân Sư.

2. Nếu cần tọa thiền vào ban ngày thì nên y theo giờ giấc nào cho đúng? Xin đa tạ ân sư.

3. Ban ngày mà bộ đầu hay ở trán có điển rút mạnh có nên tọa thiền hay không vì chưa tới giờ giấc đã được chỉ định của PLVV? Xin đa tạ Ân Sư.

4. Lúc tọa thiền mà có cảm giác ở trán, ở mỏ ác và ở trung tâm bộ đầu có một luồng điển rút mạnh một lượt và cùng chung một chiều tức là 3 chỗ nêu trên cùng chung một luồng điển và cùng rút một lượt là làm sao? Xin đa tạ Ân Sư.

5. Nghe nói hành giả tu mà xuất hồn rồi thì mới có cơ hội đi lên trên học đạo, còn ngược lại trong giấc ngủ hành giả cũng thấy đi học này học nọ là làm sao? Xin đa tạ Ân Sư.

6. Kính thưa Ân Sư từ bi cho phép con hỏi vài thứ bệnh tật: bệnh ruột dư của con đang bắt đầu, con có đi bác sĩ khám, theo lời bác sĩ nói không có uống được, khi nào đau nhiều thì tới khám lại. Nếu đau nhiều thì phải mổ. Như bệnh tình của con như vậy thì làm thế nào thở PLTC hay PLCM, có gì gặp trở ngại nếu làm PLTC và PLCM không? Có loại thuốc thảo mộc nào có thể ngừa cho chứng bệnh này tự tiêu tan biến mất không? Xin đa tạ Ân Sư.

7. Kính thưa Ân Sư từ bi cho phép con hỏi một chứng bệnh tật của vợ con: Vợ con bị đau nhức ở chân trái đi đứng rất khó khăn, đã đi bác sĩ khám và có cho thuốc uống không hết, lại giới thiệu đi rọi kiếng, kết quả cũng không có thấy gì, rốt cuộc họ nói là do gân, rồi lại biên toa mua thuốc uống. Kết quả là bệnh cũng vẫn là bệnh, không thấy bớt. Đi thì phải chống gậy hoặc vịn vào vách tường mới dám đi, đã cực khổ như vậy mà còn phải làm công chuyện nhà -- nấu ăn, giặc quần áo và phục vụ mấy đứa cháu -- già cả quá mà còn khổ như vậy có gì là vui vẻ, có gì sung sướng, có gì là hạnh phúc! Con thật không biết phải làm gì để giúp đỡ và khuyên bà và giải quyết cho bà để làm tròn đạo làm người, xin Ân Sư từ bi chỉ dạy thêm, xin đa tạ Ân Sư.

8. Kính thưa Ân Sư từ bi cứu độ giúp đỡ bà xã con một lần để bả có dịp được tu theo PLVV cùng con và cho phép bả được quy y cùng học chung một pháp môn và cùng chung một Thầy với con, có như vậy hai vợ chồng chúng con mới có chút hy vọng để cùng tu cùng tiến đúng

theo đường lối đời đạo song tu của PLVV và hợp tình hợp lý với Thiên Địa Nhơn ba cõi thì gia đình tụi con mới có hạnh phúc, không phải có bạc giàu có mới là hạnh phúc. Hết khổ, hết buồn, hết bệnh, hết than ván mới thật sự là hạnh phúc.

Nếu được sự đồng ý chấp nhận của Ân Sư cho phép bà xã con quy y tu theo PLVV với con chẳng khác gì tụi con được cải tử hồi sinh, sung sướng biết dường nào, ơn ấy là ơn sâu đời đời khó quên.

Chúng con chân thành cúi đầu bái tạ ân sư vô cùng.

9. Kính thưa Ân Sư cho phép con hỏi thêm một câu nữa về việc Đặc San Vô Vi đã và đang có rất nhiều bạn đạo Vô Vi khắp 5 châu đã hưởng ứng lời kêu gọi của Ân Sư đã tích cực phát tâm đóng góp nhiều bài vở học tập của mỗi bạn đạo trong thời gian dài tu thiền theo PLVV gặp biết bao nhiêu trở ngại thử thách khổ cực vẫn bền tâm dũng mãnh chịu đựng mới vượt qua được những khó khăn đó. Ngày hôm nay mới có được những tài liệu rất có giá trị để cống hiến đến những bạn tu sau này để có một niềm tin vững chắc, tự tu tự tiến tự đạt và không ỷ lại. Khi đạt pháp rồi thì mới biết là đường lối của PLVV đúng. Nhiều bạn đạo Vô Vi đã tu lâu năm và đạt pháp rồi mới thật sự là sung sướng và hạnh phúc, còn lúc mới tu ai cũng cực khổ lắm, nhịn mà còn phải chịu nhục nữa, bệnh hoạn cũng vẫn công phu. Đức Phật Thích Ca đã dạy: "Hể có cực khổ thì có thanh nhàn, có buồn tủi mới có vui tươi."

Kính thưa Ân Sư cho phép con có cần phát tâm đóng góp bài vở học tập cho Đặc San Vô Vi không? Nếu được con sẽ gởi bài tường thuật của con về Niệm Phật và thơ của Ân Sư đã giải thích cho con về việc Niệm Phật rất rõ ràng, nếu bạn đạo đọc được chắc là vui thích lắm, xin đa tạ Ân Sư, chúc phúc Ân Sư, bà Tám cùng quý quyến luôn luôn khoẻ mạnh thêm thọ sống lâu gia đình hạnh phúc.

Con Tôn Bá và gia đình toàn thể đồng kính chúc và bái đại ân.
TB: Con xin gởi kèm theo đây 1 money order $50.00 dollars để phát tâm cứu khổ ban vui nhờ vào quỹ Cứu Khổ Ban Vui của Ân Sư, con xin đa tạ. Con lại đến bác sĩ khám lại ruột dư, bác sĩ cho biết nơi đó là gân, con xin báo cáo cho Ân Sư biết là con thật là mừng quá xá, con xin muốn có thuốc thảo mộc trị phong thấp và về gân, xin Ân Sư giới thiệu, con xin đa tạ.

TB

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

TB,

Nếu anh muốn thiền thì nên thiền vào giờ trưa, từ 11 giờ trở đi, ngoài ra có thể làm soi hồn và PLCM 3 lần trong ngày cũng được. Khi cảm thấy có luồng điển rút mạnh ở mỏ ác rất tốt. Khi ngủ thấy chiêm bao đi học này học nọ là vía báo cáo, chứ không phải cái hồn đi học. Khi hồn đi, thì vừa nhắm mắt thấy mình xuất ra, mới gọi là hồn.

Về bệnh đau chân của bà thì theo kinh nghiệm của tôi, thanh lọc súc ruột có thể giúp đỡ giảm bớt cơn đau. Cần có người chuyên môn về sức khoẻ thảo mộc cố vấn.

Muốn cho vợ tu thì phải thành tâm niệm Phật. Bệnh thì phải cần chữa trị bằng cách thanh lọc. Bệnh này do ăn uống tích tụ xảy ra như đường trắng, dứt khoát không ăn đường, muối và uống thuốc thanh lọc súc ruột thì mới giải được sự nhức mỏi đã tích tụ nhiều năm. Ở Florida

cũng có chỗ súc ruột, nên đến đó hỏi thanh lọc và mua thuốc nhức mỏi, vừa uống vừa thanh lọc mới hết. Phần đông lớn tuổi đều bị chứng bệnh này. Cần giải ra thì sẽ bớt bệnh.

Chúc anh và gia đình vui tiến.
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ THỤY SĨ
Thụy Sĩ, Genève ngày 22 tháng 4 năm 1998

Kính gửi Thầy,

Thưa Thầy, con xin thăm hỏi sức khoẻ Thầy, con xin hỏi Thầy một chuyện này mà đối với con còn nhiều nghi vấn. Cảm ơn Thầy. Mẹ con đã qua đời sáng chủ nhật 19/4/1998 vừa qua tại SàiGòn, hưởng thọ 86 tuổi trần gian. Con được biết xác của mẹ con được đốt vào hôm qua, con có phone qua Mỹ để nói chuyện với dì con hiện đang ở Dallas, Texas, nhờ cái phone này mà con được biết linh hồn mẹ con đã mượn xác dì con ở bển, bà cụ đã nhắn với con là thiêu xác xong thì mang trở về nhà để cầu xin lễ ở nhà thờ cho bà cụ và nhắn con qua Mỹ sống với gia đình dì và các con. Mẹ con sống khôn ngoan, kính tin Chúa và Đức Mẹ Maria, rất siêng năng đọc kinh hằng ngày, đã nhiều lần được thấy ánh sáng như ánh mặt trời chói chan giống như con đã từng thấy trong cuộc đời tu thiền niệm Phật. Phải chăng nhờ thế mà cụ bà đã hiển linh qua tới Mỹ thăm bà con và nói chuyện với con trong điện thoại. Xin Thầy cho biết thêm về chuyện mượn xác của em ruột mà mẹ con đã làm, nó sẽ kéo dài bao lâu? Có tai hại gì không cho dì của con? Mẹ con sau khi đã gặp được và nói chuyện được với con cháu có được thỏa mãn mà về Thiên Quốc hay chăng? Hay là cụ bà sẽ còn lưu luyến tại thế thêm một thời gian nữa với con cháu? Con ngày đêm tu thiền cầu siêu cho mẹ con, có cần thiết phải xin lễ nhà thờ theo lời yêu cầu nhắn nhủ của cụ bà không? Sự cầu siêu bằng thanh điển từ trường của con có thể thay thế thánh lễ cầu hồn không? Kính xin Thầy độ giúp linh hồn cụ bà sớm về nước Chúa. Con biết bà cụ nhẹ lắm mới được tự do đi lại như vậy và đi rất xa. Chân thành cảm tạ Thầy.

Kính bái, con.
NT.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

NT,

Về thánh lễ, thì phải xin cha nhà thờ làm thánh lễ. Còn về phần óc sáng cầu nguyện, đó là phận sự của một người con phải biết tưởng đến mẹ hiền, từ trường sưởi ấm lòng mẹ, mới thật sự là báo hiếu. Mẹ đã thấy được ánh sáng thì không có lý do gì xuống địa ngục hết, chỉ có đi lên phát triển đức tin sẵn có của người mà thôi. Con muốn qua Mỹ thì cũng phải làm đủ thủ tục thế gian, nhiên hậu mới đến đó cư ngụ được. Từ thế gian cho đến thiên đàng đều cần có thủ tục trật tự, chứ không có thể làm ẩu được. Nhân cơ hội này, con sẽ thấy lúc sống biết tu là quan trọng, tạo được nhân lành thì quả sẽ tốt ở tương lai. Muốn về Thiên Quốc, phải tu thanh

nhẹ, tương lai mới có cơ hội dứt khoát ra đi. Việc mượn xác không có lợi lộc gì cho người còn sống cả. Đêm đêm con tu thiền, hướng tâm về mẹ, dì thì mọi việc sẽ được yên vui.
Chúc con vui khoẻ.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ ĐỨC QUỐC
Đức Quốc ngày 20/4/98

Con kính thưa Thầy,

Trước tiên con kính chúc Thầy sống lâu trường thọ để Thầy dìu dắt chúng sanh đang khổ nạn. Dạ thưa Thầy, đúng ra con không nên làm phiền Thầy trong lúc Thầy biết bao là lo đi hết nước này nước nọ để dạy dỗ các con trên con đường tu học. Con không biết nói thế nào khi thấy Thầy già yếu mà còn phải đi lượm từng đứa con để trở về tu tâm thức giác mới trở về nguồn cội. Mỗi lần nhớ đến Thầy hoặc xem video nghe băng con đều khóc. Không hiểu tại sao? Hay là tâm con còn nặng trược? Con có một điều là trước đó con nằm bệnh viện về được gần tuần thì sao tâm con thấy buồn đủ chuyện rồi con sáng 7 giờ con ngồi thiền mà tâm con nó cứ bồn chồn rồi chán nản rồi ngồi tự khóc, con suy nghĩ chồng mình không thương yêu mình trong lúc đang bệnh như thế này, rồi tự nói tâm con với Thầy con muốn xuống tóc. Khi con muốn xuống tóc thì tâm con không ngồi thiền tiếp tục được nữa. Rồi tới 7g30 sáng là con tự cạo 1 mình mà không hề nương tay gì cả. Con không biết đây là do Bên Trên sắp xếp cạo đầu, như vậy không biết con có làm đúng hay là sai vậy Thầy? Tuy rằng chứng bệnh con rất là đau đớn nhưng con cũng ráng đi khoá sống chung tất cả bạn đạo bên Thiền Viện Quy Thức đợt 9/4/98 vừa rồi, con có gọi điện Thầy con hỏi lý do con súc ruột bị đụng buồng trứng nó mới sưng thì nói là con bị sưng lâu rồi mà con không biết. Con công nhận Thầy mới sự thật là 1 bác sĩ tâm linh. Con rất là cám ơn Thầy đã dìu dắt con trên con đường tu học. Nhưng mà con cạo đầu như vậy con làm sao mà đi xin việc làm mà tâm con cứ muốn để tóc lại như vậy con có tội nặng lắm Thầy ơi. Nếu con cạo đầu chỉ ở nhà thì qúa dễ nhưng tiền bạc hơi khó khăn đến với con, con không cần đòi hỏi vật chất gì cả. Con không còn ham đẹp mà con chỉ cần đi đây đi đó sống chung với bạn đạo để học hỏi trên con đường tu học của con. Trong khi đó con xuống tóc mà con không xin phép Thầy gì cả, con chỉ có đứng trước kính Vô Vi và hình Thầy để xin xuống tóc mà thôi thì bạn có nói tại sao xuống tóc mà không xin phép hỏi Thầy. Mà sao con biết Thầy ở nơi đâu mà gọi hỏi xin Thầy. Thí dụ sau này không có Thầy hiện diện ở mặt đất này thì cũng đứng trước kiếng và hình ảnh Thầy theo con cũng đủ rồi. Không biết Thầy thấy như thế nào xin Thầy chỉ dạy dùm cho con trong lúc này. Con không biết tại sao con đi TV Quy Thức xong rồi mà trong người con vừa bị đau nhức buồng trứng, sưng hậu môn mà còn bị thêm nổi ngoài da như nổi sải còn ngứa có mủ nổi lên đầy đầu nữa. Không biết có phải là trược không hay là con trả nghiệp trong cùng một lúc. Con cúi xin thầy minh giải dùm con, con cảm tạ ơn Thầy chứng cho con trên con đường tu tiến.

Kính bái Đức Thầy,
LTN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

N con,

Thầy vui nhận được thơ con được biết con con chán nản tình đời, tự xuống tóc và nguyện tu theo PLVVKHHBPP là điều may cho chính con. Xuống tóc là tự dứt khoát đường duyên nghiệp ở đời mà tự tu tự tiến. Đó là dịp may cho phần hồn được tiến hoá tốt sau khi lìa xác. Xuống tóc là tự tạo nhân lành, dứt khoát tu hơn. Nếu để tóc là tạo duyên trần trược, rước nghiệp vào thân, khổ nạn tái hồi, không thể lường trước được. Cuộc sống ở thế gian này đều có luật nhân quả: nhân lành quả tốt, nhân xấu quả chua, tùy con lựa chọn. Thầy không có quyền cản trở tâm thiển lành của bất cứ một ai trên mặt đất này. Bị xưng buồng trứng, ngứa ngoài da, cần đi bác sĩ thử máu và chữa trị. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY

B, ngày 5/4/1997

Kính gởi Thầy,

Con nhận được thơ Thầy với những lời từ thanh quang điển lành ban chiếu cho con, con rất vui mừng không sao nói hết được sự sung sướng. Con nghe Thầy nói là " Lúc nào Thầy cũng sát bên con", con nguyện rằng phải đi tới đích để đáp lại công đức của Thầy.

Thưa Thầy, sau đây con xin phép được hỏi những điều con chưa hiểu biết trong pháp lý công phu.

Thưa Thầy, từ ngày con công phu đến nay con chưa bao giờ biết trạng thái rút bộ đầu ra sao? Nhưng con hiểu được sự chơn giả do từ đâu đến, và con thường thấy những chấm sáng, xanh, vàng ở trước trung tâm chơn mày, và cũng thường thấy một hột sáng từ trung tâm chơn mày phóng ra. Khi con niệm Phật thì thấy trên trung tim bộ đầu và chơn mày quay vòng tròn, và trước trán có một vòng tròn ý như thoát ra, xin Thầy minh giải cho con. Và con không bao giờ có được xuất vía như các bạn thường có, như vậy không biết con có bị chậm trễ trên đường tu học không? Kính xin Thầy thương minh giải cho con, con vô cùng biết ơn Thầy.

Thưa Thầy, con nhớ Thầy thường dạy mình phải "tự tu tự tiến", không nên nhờ đỡ một ai, chỉ lo tu thôi thì duyên tốt sẽ chuyển đến, không cần phải lo gì cả, có phải đúng như vậy không thưa Thầy ?

À, con còn một việc thưa qua Thầy : Hiện nay khắp bạn đạo các nơi đều bàn mục Bé Tám và sống chung. Riêng con, con muốn âm thầm lo tu và không thích bàn và cũng không thích sống chung vì con nhớ lời Thầy và Đức Ông Tư có dạy : " Thầm tu thầm tiến tới vô cực vô biên". Như vậy con có đi sai với trào lưu tiến hóa của pháp lý hay không, khi con chưa hòa nhập được vì thấy mình còn tăm tối, nên chỉ lo tu lo sửa thôi.

Thầy cho phép con hỏi nữa : Vừa qua Thầy có giảng là "Âu Á Tương Hội", nhưng con không thấy, vì con còn ngu, xin Thầy minh giải.

Con xin phép dừng bút, kính xin Thầy hồi âm. Con xin chúc Thầy sức khỏe an khang và mong tái ngộ.

Con, NTT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Sydney, ngày 25/4,1997

T con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 5/4/97 được biết con vẫn bình an và đang hướng về thanh tịnh mà tu sửa. Thầy có cho con hay là xác xa chứ tâm không xa; giữa người tu và người tu lúc nào cũng hướng tâm về thanh tịnh mà tiến, từ tâm lẫn thân. Con hiểu được nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, tức là :

Nam : thật phương Nam lửa Bính Đinh
Mô : chỉ rõ vật vô hình
A : Nhâm Quý gồm thân nơi thận
Di : giữ bền ba báu linh tinh khí thần
Đà : ấy sắc vàng bao trùm khắp cả
Phật : hay thanh tịnh ở nơi mình

Hiểu được nguyên lý kể trên và thường xuyên niệm Phật thì sẽ tự giải được nghiệp tâm. Khi giải được nghiệp tâm, thì luồng thanh điển trong cơ tạng sẽ được hội tụ trên Hà Đào Thành trung tâm bộ đầu, gọi là điển tâm, vượt khỏi phàm tâm, sân si và buồn tủi sẽ tiêu tan, rất dễ nhập định. Ngược lại nói nhiều và niệm Phật ít thì bộ đầu không phát triển và cảm thấy mình bơ vơ, không giải nổi chuyện của chính mình, hướng ngoại phần hồn khó tiến.

Thấy được chấm sáng tại trung tim chơn mày là Pháp Soi Hồn đã có hiệu lực, đó là ngũ sắc ngũ quang, từ ngũ tạng đã hội tụ, nhờ Soi Hồn và làm PLTC hình thành. Khi niệm Phật thấy trung tim bộ đầu và trung tâm chơn mày quay vòng tròn, chứng minh nhờ hai pháp Soi Hồn và PLTC đã bắt đầu có hiệu lực, do đó sẽ tạo niềm tin trong khả năng hành pháp có thể tự đạt đến tiến triển vô cùng, cứ siêng năng thực hành đứng đắn, sẽ có cơ hội rời khỏi thể xác trong lúc nhập định. Không nên so sánh chuyện của người khác, cứ hướng về thanh tịnh mà hành pháp môn trong trật tự, đó là nhiệm vụ dấn thân tu thiền của chính con, sẽ tạo được một tập quán tốt khai triển cho phần hồn được tiến hóa ở tương lai. Không nên vọng động và mong muốn bất cứ một việc gì mà chính ta chưa với được. Mỗi người một nghiệp lực khác nhau, chỉ có thực hành nhiên hậu mới giải được. Tu cho đến lúc hết lo hết buồn, thì phần hồn sẽ được hồi sinh tốt đẹp, dứt khoát chủ kiến mà tiến thân, vui trong khổ và sẽ không còn khổ nữa, thì mới thật là người tu theo PLVVKHHBPP.

Muốn tự tu tự tiến thì trì chí thực hành pháp môn liên tục và tin nơi khả năng của chính mình thì mới đạt được mục đích thanh nhẹ và tốt đẹp cho phần hồn ở tương lai. Ông Tư và thầy đã từng khuyên các con thực hành tức là thầm tu thầm tiến. Khi con đã có pháp lực thì không sợ sống chung và vui hợp trong xây dựng, thức hòa đồng khai triển tận độ quần sanh,

đó là nhiệm vụ thiêng liêng, càng dấn thân càng tiến. Nếu Thầy không chịu dấn thân và khai mở thức hòa đồng thì thầy sẽ không được như ngày hôm nay, đang ôm ấp và thỏ thẻ cùng các con trong kinh nghiệm thực hành.

Âu Á Tương Hội là càng ngày con chịu tu thì sẽ rút ngắn sự nhớ nhung con đã gặp được nhiều người từ Âu sang Á thăm con, nếu phần hồn càng ngày càng tiến hóa tốt thì sự tương ngộ ở cõi thanh nhẹ sẽ không còn sự khó khăn. Chúc con vui tiến, dấn thân tu thiền và sáng suốt.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
Sông Tiền, ngày 3/11/1997

Kính Bạch Đức Thầy,

Con vừa hồi sức sau cơn bệnh tinh thần và thể lực chưa bình phục. Con cung kính đảnh lễ Đức Thầy cùng quý hiền huynh tỷ khắp muôn nơi.

Bạch Thầy, con sinh ra trong một gia đình nghèo đông con, nên ít được học hành, hiểu biết rất nông cạn. Mẹ con là con một, sinh được 6 đứa con. Mẹ con cực khổ vất vả lắm, chỉ lo nổi cho con học hết cấp tiểu học ở làng, rồi bị bệnh, đột ngột qua đời, bỏ chúng con bơ vơ. Sau khi mẹ mất, con hụt hẫng chới với, rồi chiến sự lan tràn, con vừa chạy loạn, vừa chu toàn phận sự với gia đình. Thời gian đó con khốn khổ cùng cực, ai giúp con có được sở làm là con mừng lắm và xem đó như ân nhân. Do quá tin tưởng nên con phạm 1 lỗi lầm với Phật Trời với chính con, mà suốt đời con cũng chưa gội rửa sạch được !

Đến năm 1974, chiến tranh lan rộng, con có một đứa bạn đưa vội vàng cho con quyển sách "Tôi tầm đạo", rồi chia tay. Từ đó con ngộ PLVVKHHBPP. Con âm thầm hành pháp một mình. Đến năm 1975, cuộc sống càng ngày càng khó khăn khổ sở, con hoang mang giao động tột cùng, con kêu lên : "Trời Đất ơi! Con khổ quá !". Con không biết lúc đó Thầy ở đâu, Thầy có nghe tiếng kêu cứu của con không?

Đến năm 1980, con được chị bạn làm chung dẫn lên Sài gòn gặp bác S L., con được bác Sáu hỏi thăm, ân cần chỉ dạy việc đạo cũng như việc đời, lời lẽ dịu dàng, đầm ấm giống như mẹ con vậy. Từ đó, con bớt khổ và công phu rất tinh tấn. Sau đó nhiều việc xảy đến con không hòa tan trong khổ nên bị động loạn luôn và bản thân đau ốm liên miên. Có lần gặp B6 con khóc và nói (con thành kính xin lỗi Đức Thầy) :

"Thầy nói tu là bớt khổ, mà con tu hoài khổ hoài, thôi con không tu nữa". Bác S. nghiêm mặt rầy : " Con đừng nói dại, tại con chưa biết, trên đời này đâu ai sung sướng. Con đã biết qua cái khổ, bác còn khổ hơn con, bác sanh 10 đứa con, bác lo và khổ dữ lắm mà bác đâu có than... Thầy còn khổ hơn gấp trăm ngàn lần bác cháu mình ... để bác cho con 1 số băng Thầy giảng con nghe ..., vi diệu lắm đó con, đừng tin và nghe ai cả, kẻo lạc đường ... hãy dũng cảm

hành thiền, cố gắng công phu tinh tấn đều đặn mới hóa giải được". Con có ngờ đâu đó là những lời nói cuối cùng Bác S khuyên con.

Bây giờ con có gia đình, sinh được 1 bé gái (10 tuổi), rất ngoan, nhận nuôi dưỡng 1 đứa con trai (21 tuổi) không ngoan... Mấy lúc sau này con đau ốm liên miên, công phu bê trễ. Con bị đau hoài, nhức khắp người, dọc theo xương sống ..., có khi con ngồi công phu nó giựt 1 cái, đi khám bệnh, bác sĩ bảo con bị cảm thường thôi. Con muốn biết "Nhục thân và báo thân" có khác nhau không?", xin Đức Thầy chỉ dạy.

Con mong hành thiền để có sức khỏe để sửa đổi tánh xấu, mà con sửa hoài cũng còn nhiều tật xấu, con ghét thân con quá, nó bệnh hoài. Rồi lúc hết bệnh, con công phu được, con thương nó vô cùng, nhất là quả tim của con, nó đập liên tục không ngừng nghỉ trong suốt 51 năm qua .. .. Năm 1990, con được Đức Thầy gởi thơ chỉ dạy con cách ăn uống, quý vị huynh tỷ quanh con, ai cũng vui vẻ, khỏe mạnh tinh tấn. Con chỉ xin được có sức khỏe hành thiền trong lòng thanh thản, bình yên, giải thoát khỏi vướng mắc ưu phiền ... Con có mấy điều không hiểu xin Đức Thầy từ bi chỉ dạy cho con :

- Tại sao con bệnh hoài ?

- Con công phu mà sao nghịch cảnh xảy đến hoài ?

Kính Đức Thầy, con buồn quá, chỉ có tu mới làm con hết buồn, mà đường tu học, Thầy một nơi trò một ngã, nhiều lúc con thắc mắc muốn hỏi Thầy cũng không biết làm sao. Có những vấn đề cỡ 1 năm con mới hiểu được. Càng tu con càng tối dạ, con không phân được giả thật, rồi làm sao ? Tại vì bệnh quá, nên đầu óc con bị ảo tưởng khùng điên, hay điều gì khủng khiếp xảy đến.

Con xin Thầy từ bi chỉ dạy và cứu vớt linh hồn con. Xin đảnh lễ Đức Thầy.

Con,
NTC

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Monaco, ngày 24/1/1998

C. con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 3/11/97 được biết con đang bị tâm bệnh, nghiệp lực triền miên, giày xéo tâm thân của chính con không lối thoát. Con đã biết niệm Phật, còn dịp may để tự cứu. Giai đoạn này con phải ý thức rõ toàn thân của con đều là điện năng của Trời Đất hình thành. Con thành tâm hướng đến Đấng A Di Đà mà niệm, vô biệt niệm, bớt nghĩ chuyện đời lẫn đau thương của tâm lẫn thân, thì mới có cơ hội tự cứu. Con thuộc về bệnh yếu tim và thần kinh bấn loạn vô cùng. Chỉ có trì tâm niệm Phật thì mới tự đạt tới sự thanh tịnh của Trời Phật mà tu. Chỉ có niệm Phật khai mở huyền bí của nội tâm, thì mới hiểu được nguyên lý của Trời Phật mà tu. Đời đã dạy dỗ con không ít, từ chiến tranh cho đến cơ hội xây dựng. Tình thâm đạo mầu, con còn có cơ hội xây dựng được PLVVKHHBPP mà tu trong thực hành.

Trên đời này chỉ có 1 đạo : " Tình thương và đạo đức " mà thôi. Con biết tu thiền là con biết thân xác của con, tự thực hành niệm Phật giải nghiệp tâm. Bệnh có rất nhiều lý do từ tiền kiếp cho đến ngày hôm nay, nằm trong định luật nhân quả mà hành sự . Nếu biết được tu sẽ

có cơ hội giải nghiệp tâm, nhiên hậu mới thức giác tu tiến. Toàn thân là điện năng của Trời Phật, nhớ tới Trời Phật mà tu sửa tâm thân thì mới kịp kỳ tiến hóa; ngược lại thì chỉ bị đau, bệnh hoạn triền miên, tánh tình nóng nảy, không lối thoát. Con đã có cơ hội biết được chú S, là người đã bị nghiệp vợ con giày xéo, thức tâm lo tu sửa, nhưng phần hồn chưa thoát, tiếp tục tự tu tự giải nghiệp duyên của người, học tu độ người cùng tu.

Con nhìn kỹ gương lành đó con phải dũng mãnh tu tâm sửa tánh, nói một là một, hai là hai, dứt khoát hành pháp tu tâm, cứu rỗi tình trạng tâm linh đã thoát nhiều kiếp. Nay dày công tu, từ từ sẽ khôi phục, có xác không hồn cũng như xe không có tài xế, vá víu lung tung, rốt cuộc cũng phải tiêu tan, tương lai sẽ biết bao nhiêu người khổ đau trở lại vui tươi trong thực hành. Vậy con nên cố gắng dày công tự cứu. Suốt cuộc đời của Thầy hành pháp và nói lại cho người kế tiếp tự hành mà thôi. Tiền tình danh vọng đối với Thầy mọi việc đều về không, làm vua một cõi cũng mắc nạn như con ! Thế gian đều là khổ, bởi vì nghiệp duyên mà thành tựu.

Con nhớ thương Thầy, hành như Thầy thì con sẽ được cứu trong thực hành, nhịn nhục lo tu thì sẽ có kết quả. Mỗi sáng con nên uống nửa trái chanh pha nước với một chút tiêu và muối trước khi ăn sáng khoảng 30 phút, thì bộ tiêu hóa của con sẽ được tốt.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ

Houston, ngày 26 tháng 7 năm 1998

Hội Ái Hữu Vô Vi Thiền Đường Tứ Thông Houston, Texas

Kính gởi: Đức Thầy Tám

Trích Yếu về việc kính mời Đức Thầy đến viếng thăm Thiền Đường Tứ Thông

Kính thưa Thầy, thời gian thấm thoát thoi đưa, chúng con nhớ lại những ngày Thầy thăng lâm đến Thiền Đường Tứ Thông chúng con vào tháng 10 năm 96 để cắt băng khánh thành Cốc Năm Sao của Đức Thầy đến nay gần 2 năm tròn.

Trong thời gian qua về mặt tâm linh chúng con luôn cảm nhận thanh quang điển lành của Đức Thầy ban rải cho chúng con. Nhưng về phần thể xác chúng con vắng bóng một Thân Phụ của đại gia đình Vô Vi cho nên chúng con mong ước gặp lại Thầy một lần, để chúng con được hưởng nụ cười vui tươi dịu hiền, âm thanh uyên bác và truyền cảm của Thầy đã gieo rắc vào trong tâm thức của chúng con trên con đường tu học.

Để đáp ứng những nguyện vọng bạn đạo nêu trên và đệ tứ chu niên Thiền Đường Tứ Thông con xin đại diện toàn thể bạn đạo trân trọng kính mời Thầy quang lâm đến chủ toạ buổi lễ, cũng như để bạn đạo chúng con được đón mừng Thầy trong bầu không khí tưng bừng vui vẻ.

Đồng thời, chúng con cũng xin phép Thầy cho mở khóa sống chung 4 ngày, đây cũng là duyên lành Trời Phật đưa Hồn chúng con tiến hóa, kỷ nhân hành pháp đắc thăng hoa, rất hữu ích cho bạn đạo chúng con. Nếu cơ may Thầy cho phép chúng con tiến hành công việc ở trên xin Thầy thông báo cho chúng con hầu việc tổ chức được chu đáo.

Nay kính bái,

Hội Trưởng Nguyễn Cư

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 30 tháng 7 năm 1998

Kính gởi: bác Nguyễn Cư

Hội Trưởng Hội Ái Hữu Vô Vi Houston

Thời gian trôi qua đã được hai năm tròn. Xác xa nhưng tâm không xa, âm thinh của tôi vẫn truyền cảm và phục vụ bạn đạo hằng tuần qua LED Weekly và qua những CD phát hành trong năm, đã khêu dậy tình thương của các bạn đạo trong thực hành. Tôi không đủ thời gian để đến viếng thăm khắp các nơi, vì sức khỏe và tuổi tác có hạn, nên từ nay tôi sẽ thu ngắn việc làm của tôi kể từ năm 1999 như sau:

Đại Hội và Thiền Ca sẽ được tổ chức vào chung một thời gian để phục vụ bạn đạo và bạn đời, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau.

Về đại hội, thời gian và địa điểm thì sẽ có Ủy Ban cứu xét và phân định rõ rệt, còn Thiền Ca sẽ do VMP đảm trách phát tâm phục vụ. Duyên may vẫn đến với chúng ta luôn luôn trong hành trình phục vụ.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của bác và các bạn.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

Kính gởi Đức Thầy cùng quý đạo hữu quý mến,

Con là L. xin trình lên Đức Thầy cùng quý đạo hữu về PLTC.

Cách nay hơn 1 năm cuốn PLTC ra đời, đối với con nó rất quan trọng, có thể nói PLTC là chìa khóa của PL Vô Vi nếu Anh Chị Em thực hành đúng theo lời dạy của Đức Tổ Sư và Đức Thầy.

Dưới đây con có ghi được một vài điều mà quý đạo hữu đã thực hành.

Theo lời dạy của Đức Tổ Sư về cách thở " Mũi từ từ hít nhẹ hơi vào cho đầy bụng, tới ngực, lên đến bộ đầu, cho đến nghẹt thở, tức hơi khó chịu mới bắt đầu thở ra, bụng thóp vào cho hơi ra thật hết ."

Tiếp theo là sự hướng dẫn của Đức Thầy. Trong cuốn "Ông Tám Giảng Pháp" trang 191 năm 1973, thiếu tá Tấn có hỏi: " Cái pháp môn tu theo Pháp Lý cái chuyện quan trọng nhất là cái điểm Pháp Luân Thường Chuyển. Xin ông Tám giảng..."

Ông Tám đáp:" trong lúc mới làm thì các bạn hít nhè nhẹ nói: Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Hít cho nó ngộp, hít hết được, rồi các bạn thở ra, thở cho xẹp hết, trở lại liên tục làm như vậy đó. Lúc hít răng kề răng co lưỡi."

Hay câu " Làm PLTC đến tắt thở một nấc là bước tiến lên một bước rất rõ rệt"

Quý đạo hữu theo lời dạy như trên mà thực hành một thời gian hơi thở sẽ dài lần lần và sau một thời gian nhẹ lần và không còn bị ngộp nữa. Lúc ấy muốn hít vô bao nhiêu tùy thích, để giải trược lưu thanh.

Cách nay khoảng 5 tháng có một đạo hữu 66 tuổi nói là đã tu PLVV được 3 năm mà lúc nào hành pháp cũng bị động: nhớ việc vợ con, việc làm ăn và rất khó nhập định. Ông bạn lập luận nếu tu thiền mà không nhập định được thì rất buồn và không bước vào ngưỡng cửa của Đạo, làm sao thấy được Đạo.

Sau khi nhận được cuốn nghiên cứu PL về thực hành trong vòng 1 tháng thì 1 hơi hít vô thêm được trên 2 phút và cứ trồi sụt chớ không tăng. Bạn này mới nghĩ có lẽ do mình lo nghĩ và làm việc quá nhiều nên sau đó ông bạn này bắt đầu nghỉ làm việc và chỉ chú trọng tập luyện hơi thở. Sau 20 ngày nghỉ xả hơi thì hơi bắt đầu tăng lên được 3 phút, ba bốn ngày sau tăng 5 phút rồi 10 phút cuối tháng được 20 phút. Sau khi 1 hơi qua khỏi 30 phút thì hơi thở bắt đầu rất nhẹ. Sau đó khoảng 1 tháng nữa thì mạch nhâm đốc bắt đầu mở, trong khi thiền định ngồi ngay ngắn nhẹ nhàng và không nhúc nhích mà muốn cử động cũng không được và nhịp đập của con tim bắt đầu nhịp trên bộ đầu. Trước nhà ông bạn này có cái nắp cống bằng sắt. Mọi khi thiền định hễ mỗi lần xe chạy ngang qua nắp cống, nắp cống nhịp nghe rầm rầm ông hay giựt mình. Nay thì không còn nữa chứng tỏ luồng điển trong cơ tạng đã dời lên bộ đầu phần nào. Bạn này từ nay quá đỗi sung sướng, khi thiền vào định rất dễ dàng nhẹ nhàng, từ nay chỉ lo hướng nội thực hành, khứ trược lưu thanh, không còn chạy chỗ này chỗ nọ, mặc dầu mới bắt đầu thở không ngộp khoảng 4 tháng.

Trường hợp bác N.: Bác cho tôi hay là quý bạn nói Đức Thầy chỉ thở có 1 phút rưỡi. Tôi xin hỏi lại bác trường hợp của bác rất dễ cảm thông vì bác N lúc đó thở không còn ngộp nữa, được khoảng 4 tháng. Xin phép hỏi bác: Vậy kinh nghiệm của bác đã hành thiền trên 20 năm có lúc nào mà bác vô thiền định dễ dàng sung sướng như hiện nay không. Những bà con không gặp bác lối 2 hay 3 tháng đều nói thần sắc bác đổi khác ngày càng đẹp lão.

Bác cho tôi hay là lúc này mỗi đêm, bác định được 3 tiếng. Bác N. chỉ cố gắng thở trong vòng 1 tuần là hơi thở không còn ngộp nữa.

Hiện tại nếu quý đạo hữu có dịp nên gặp bác N và đạo hữu N để trao đổi về PLTC vì 2 vị này thở không còn ngộp nữa.

Hơi thở hít vào bị ngộp trong mấy mươi giây. Cố gắng vượt quá 5 phút là hơi thở tăng nhanh và có thể hít 1 hơi trên 30 phút. Mỗi đêm hành đều thì không bị ngộp lại và sau đó muốn hít vô bao nhiêu cũng được. Các bạn hít vô nhẹ nhẹ như vậy đồng thời liên tục trì niệm lục tự. Ý niệm cho hơi vô nhẹ lần nhẹ lần để vào định. Lúc đó các bạn mới dễ lấy nguyên khí thanh nhẹ của trời đất để hóa giải trược điển và độc tố của cơ thể để mau đi đến khai thông tiểu thiên địa. Lúc đó điện năng của cơ tạng xung lên bộ đầu, mở bộ đầu và hòa nhịp với điện năng thanh tịnh của vũ-trụ, sẽ đi đến ngũ uẩn giai không - khi đó, Đức Thầy có giảng là, mình gõ lên đầu mới thấy cái đầu, còn không gõ thì mình thấy cả bầu trời thế giới. Lúc hơi thở thanh nhẹ nó sẽ không cảm thấy thở nữa là điện năng của ngũ tạng sẽ đời lên bộ đầu. Lúc đó ngũ tạng sẽ bớt bị động chuyện ở thế gian và bộ đầu sẽ có cảm giác lâng lâng thanh nhẹ, hành giả sẽ dễ thiền 24/24. Lúc trước con nghe ĐứcThầy thường nói thiền 24/24 trong khi trược điển của ngũ tạng thâu chuyện đời vô hoài, rất dễ bị động, làm sao mà thiền 24/24 được. Lúc ngũ tạng và cơ thể nhờ PLTC thanh nhẹ, lấy dương điển hóa giải âm điển của ngũ tạng thì hành giả niệm lục tự di đà mới mau có hiệu lực. Đức Thầy có dạy là phải đạt tới 1 giờ niệm Phật mà không bị tạp niệm chen vào mới có hiệu quả.

Có 1 số đạo hữu sau khi thở thông một thời gian khi huệ tâm, huệ phế, huệ tỳ, huệ thận, huệ can bắt đầu mở thì có hiện tượng như buồn, dục nhiều, ăn nhiều, sợ ma...nhưng một thời gian ngắn sẽ hết. Còn qua vấn đề định tâm thì có nhiều lúc vô niệm, rồi soi hồn nhập định luôn. Song có lúc pháp luân 15 phút, nửa tiếng, 1 tiếng mới vào định được vì trong ngày mình thâu thập chuyện đời nhiều hay ít. Con thường nghe Đức Thầy kêu gọi nên làm PLTC nhiều, nguyên do là cơ thể con người dẫy đầy trược khí, độc tố, nhiều tầng nhiều lớp, cần phải khai thông năm này qua tháng nọ nó mới thật thông. Con có nghe được là Đức Thầy thường khuyên lúc công phu ban đêm sau khi nguyện, soi hồn, pháp luân, thiền định nếu có cần làm thêm pháp luân thì nên làm pháp luân thường chuyển hơn là pháp luân chiếu minh.
Cách nay lối 4 tháng, 2 bạn ở tỉnh Vĩnh Long có gặp con cho biết là cách đây độ 5 năm, ở đó có khoảng trên 40 đạo hữu, nay chỉ còn mười mấy người, con nghe xót trong lòng và buồn thương, tại sao anh chị em có duyên gặp chánh pháp mà lại bỏ, có lẽ vì thiếu phương tiện, sách vở để nghiên cứu, một khi hơi thở đã thông mà không còn ngộp nữa thì khó bỏ pháp và rốt ráo hơn.
Sau khi cuốn nghiên cứu pháp luân được 1 tuổi thì con được biết khoảng 10 đạo hữu tuổi từ 60 - 76 thở mà không ngộp. Có cụ thở trong vòng 1 tuần, có cụ thở trong vòng 1, 2 hay 3 tháng....Còn những đạo hữu trẻ tuổi cũng được vài mươi người hầu hết sức khỏe tăng, bịnh giảm, mập lên, dễ thấy tánh và dễ nhập định, hướng về nội tâm nhiều hơn. Vững tâm nhận định được đường lối tiến tới và thực hành nhiều hơn.
Có một điều là những anh chị em không thực hành theo pháp lý, sau khi đọc được cuốn Nghiên Cứu Pháp Luân thực hành có kết quả.
Có điều con rất mừng là từ đó đến nay chưa nghe có ai bị tai nạn do làm PLTC mà chỉ nghe những lời tâm tình cởi mở, chỗ này bị nghẹt được thông. Điều khó tin là chỉ trong vòng vài tháng là bịnh tình và tật xấu hết hồi nào không hay.
Điều con mong ước là anh chị em thực hành pháp lý chịu khó đọc và để tâm nghiên cứu cuốn nghiên cứu pháp luân, chú ý những lời của ĐứcThày đã giảng trong băng cassette về PLTC.

Theo Đức Thầy: PLTC nếu thực hành đúng, căn nặng cũng thành căn nhẹ, giải tỏa những nghiệp quả từ tiền kiếp đến bây giờ, khai thông ngũ tạng, giải tỏa trược khí và độc tố trong cơ thể, khai thông mạch nhâm đốc và bộ đầu để hòa hợp với càn khôn vũ-trụ, đi đến chỗ quy nhứt. Xin quý đạo hữu khi hơi thở đã thông nên bình tĩnh mà tiến bước, cũng như Đức Thầy xuống đây là để truyền pháp đã phải dũng chí kiên nhẫn, cắt đứt mọi chuyện thế gian trong 10 năm. Kính thưa Đức Thầy và các anh chị em đạo hữu những điều con viết trên đây là do con ghi nhận được. Có gì sai, kính xin Đức Thầy cùng quý đạo hữu giúp cho.
Một lần nữa, kính xin quý đạo hữu chịu khó để tâm đến PLTC, hít thở cho không còn ngộp nữa, lúc đó mới cảm nhận sự siêu diệu của PLTC và kết hợp với 10 điều tâm đạo mà Đức Thầy đã ban cho, lúc đó quý đạo hữu sẽ dễ nhận định pháp mình đang hành sẽ đi đến tận cùng và anh chị em đạo hữu chúng mình rất may mắn và phước đức đã gặp được Đức Thầy rất siêu.
Con xin được phép ôm hôn đức Thầy và kính chúc quý đạo hữu thăng tiến trên đường hành pháp.

Kính,
Con L.

TB: Quý đạo hữu cần trao đổi về PLTC xin liên lạc với :
Cô NTL

Gởi cậu N.,

Bệnh đau ruột của bác Tư đã hết, không biết có tái phát không?
Hiện tại nhà nước đang cấm phổ biến pháp lý nhưng được phép tu cá nhân. Giấy phép của ông Vũ Thế Khanh cấp không hiệu lực.

Con là người đánh máy thơ này và gởi dùm, nhân tiện xin kính thăm ông 8 và hỏi ông 8 một điều có liên quan tới bức E-mail gởi dùm này:

Ông L. có ý tốt muốn phổ biến cuốn nghiên cứu pháp luân cho bạn đạo và cả những người chưa hành pháp để giúp mọi người chữa bệnh và thiền định đạt hiệu quả cao. Điều đó theo thiển ý của con là không sai và đáng hoan nghênh. Có điều bản thân ông Luận khi con hỏi là ông truyền bá cuốn sách cho người khác hành nhưng BẢN THÂN ông có hành và đã đạt được gì nhờ cuốn nghiên cứu pháp luân đó chưa thì ông bảo CHƯA - nhưng người ta NGHE tôi, người ta NHỜ đọc cuốn đó mà hành hết bịnh nhiều lắm, 5 - 7 chục người lận. Còn tôi vì lo chạy tới chạy lui phát sách cho người ta nên còn động lắm chưa đạt được!!!!
Con cười ngất và nói với ông rằng BẢN THÂN BẤT ĐỘ HÀ THÂN ĐỘ, ông chưa đạt được gì làm sao biết chắc mà đi truyền bá lung tung, mà còn hễ ai tỏ ý nghi ngờ như ông Em thì nổi sân cự um sùm.
Con nói có gì sai, ông 8 uốn nắn dùm. Con chúc ông 8 mãi mãi vô vi!

NT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

N.T. con,

Những gì con hành có kết quả là đúng. Hiệp khí cùng Trời Đất thì mới đạt tới thuận chiều khai triển tâm linh. Học hiểu, hành đúng là cần thiết. Thực hành PLVVKHHBPP là thuận chiều tiến hoá. Niệm Phật cộng với PLTC khai mở huyền bí nội tâm hiệp khí cùng Trời Đất tỏa sáng khi nhắm mắt phàm, huệ nhãn sẽ thông. Càng thấy sự trật tự ở Thiên Giới lại càng thông minh và sửa tâm sửa tánh, dũng mãnh hành pháp sẵn có trong nội tâm và nội lực thanh tịnh và sáng suốt. Chỉ sửa mình trong chu trình tiến hoá, xây dựng chứ không phá hoại. Hành đúng sẽ khôi phục bản chất tự nhiên và hồn nhiên thì lúc nào cũng an vui và tận độ. Tự động dẹp bỏ sự mê tín dị đoan, trí sáng tâm minh hành trình sáng lạn, không vị nể bất cứ một ai tại thế, nhưng chỉ thực hành để cống hiến sự thật cho mọi nơi mọi giới. Cộng đồng hợp nhứt thanh khí tràn ngập, thật sự cứu khổ ban vui trong nội tâm của hành giả Vô Vi, không tốn tiền mà đạt pháp. Âm thinh điều hòa trí tuệ cao siêu, theo kịp đà tiến điện năng của càn khôn vũ-trụ. Đêm đêm có học có hành, chỉ có tiến vào thanh tịnh giới bớt động thì sẽ sáng suốt. Chúc con vui tiến trong thực hành.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ ÚC
Sydney, ngày 12/5/1998

Kính gửi Đức Thầy,

Thật vô cùng bối rối, khi con phải viết những dòng chữ này gửi đến Đức Thầy. Trên con đường tìm về quê, đại ân phước, con đã được Thầy thâu nhận, dạy dỗ. Thầy đã ban cho con một pháp báu vi diệu, khai mở Thiên Tâm. Ân nghĩa chưa trả được một vi tế nào, đã làm buồn lòng Thầy. Tu thiền là lập lại trật tự bản thân để đi vào điển giới. Bài học sơ đẳng. Vậy mà con đã phạm phải. Chứng tỏ con còn ngu muội, nặng trược. Con đã không kiểm chứng tin tức đứng đắn. Viết theo những lời phiến diện của kẻ bàng quang. Một lời không đúng, ba cõi : Thiên, Địa Nhân trách móc. Thầy ơi, nếu con hiểu được nguyên căn, con đã không sai phạm. Con chỉ phạm phải một lỗi đã quá nể vì muốn làm vui tất cả.

Cầm được cây viết, phần nào con cũng hiểu được, ăn cắp văn thơ là một tội phạm hình luật. Xã hội khinh bỉ những kẻ đạo văn, sửa thơ của người làm thơ của mình. Huống gì con là một người tu, lại là đệ tử của Thầy. Trăm ngàn lần con cũng không dám sửa thơ của Thầy. Chỉ tội là con đã đọc thơ Thầy nhiều quá. Thầy là nguồn an lạc đã thẩm thấu tim óc con. Nên khi phát tiết, lời văn điệu thơ mang dáng vẻ của Thầy. Nhưng ý thì không bao giờ siêu diệu, thanh thoát, hóa độ được như Thầy. Xin Thầy hãy thương mà xét lại cho con.

Sự việc xảy ra. Con buồn vì chuyện làm sơ sót một phần, đau khổ vì phụ lòng dạy dỗ của Thầy hai phần. Thầy ơi, con vẫn như người đi trong đêm tối, nương nhờ ánh sáng từ bi của Thầy chiếu rọi. Tội nghiệp biết bao nhiêu nếu con đường mất đi ánh sáng. Xin Thầy thương nhận nơi đây lời thương, sự kính của con để tha thứ cho con, dù con đã làm buồn lòng Thầy đến đâu. Dù con có sai phạm đến thế nào cũng xin Thầy thương cứu linh hồn con như Thầy vẫn hằng cứu bao nhiêu tội hồn vương vất ở thế gian.

Ngàn lần, vạn lần khấu đầu tạ lỗi.

Con,
Ngọc Sương kính tạ.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Cairns, ngày 19/5/98

Ngọc Sương,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 12/5/98 được biết con đang tự hiểu con đã làm sai một việc không ngờ trước được. Người học giả luôn luôn thơ mộng về văn chương, đi lạc hồi nào mà không hay. Con muốn xây dựng hạnh đức cho chính con, tức là bằng lòng thành tâm phục vụ bạn đạo, muốn đem lời hay lẽ phải, cống hiến cho mọi người, nhưng rất tiếc tập quán hướng ngoại của chính con chưa dứt khoát, vẫn lưu luyến trong văn hay ý đẹp đã thâu thập từ thuở bé đến bây giờ. Tâm tình bộc lộ trong giây phút cao hứng tạo thành thi thơ, gom gọn lời hay ý đẹp cống hiến cho chung chưa đúng lúc. Thầy không có học văn chương nhiều như con đã học. Thầy chỉ khổ công lo tu học, ngày đêm sửa mình trong chu trình tiến hóa trở về với tự nhiên và hồn nhiên, để giải sự mê muội sai lầm từ nhiều kiếp, đã từng ăn năn sám hối giải khổ cho chính mình. Ngày nay Thầy đã dày công xây dựng tâm linh cho chính bản thân, tự cảm thức điều hay lẽ phải, tự dấn thân phục vụ quần sanh, theo đường hướng tận độ của Đại Bi, dùng điển khí tác văn, chứ không phải mượn văn chương vá víu tạo thành thơ. Cho nên khi con cao hứng viết thành thơ sửa lời thơ "Cô Gái Phù Sinh", thì nó không ăn khớp với nhau. Bạn đạo thực hành đọc qua không thoải mái, cảm nhận con đã làm sai. Tiền mua không được điển, lúc nào cũng sáng suốt và linh động. Ở góc trời nào cũng dìu tiến tâm linh và tận độ. Cho nên người có cơ hội tham dự thiền ca, tự cảm thấy hay hay và lâng lâng, đó là hấp thụ được điển khí tự nhiên và hồn nhiên. Từ hồi nào đến giờ Thầy không biết hát biết ca, nhưng Thầy đã phân giải bằng triết lý sống động, như con đã cảm thức được trong buổi thiền ca vừa rồi tại Sydney. Cho nên Thầy thường nhắc nhở mọi người phải thành thật với chính mình, sai một li đi một dặm, luồng điển đi lên mới có cơ hội hội tụ, ngược lại thì sẽ tạo ra sự tham dục hại tâm lẫn thân. Cuối cùng sẽ khổ thêm mà thôi! Không có lối thoát. Hiểu được sự sai lầm của chính mình đã tạo, bằng lòng ăn năn sám hối là đại phước cho phần hồn. Thật thà thức tỉnh dễ tu hơn. Bằng lòng lạy kiếng Vô Vi trong giây phút ăn năn sẽ tự dẹp được tự ái và si mê. Thầy không có quyền buồn bất cứ một ai, vì Thầy đã tiến tới ánh sáng vô cùng, không còn cơ hội để ôm lấy bóng tối chấp mê nữa. Con nên lo niệm Phật, tu sửa tâm thân của chính con là cần thiết, cho cuộc tiến hóa của phần hồn con là cần thiết. Lúc đó con sẽ thấy những gì Thầy đã và đang

làm là đúng, bằng lòng chung tiến với Thầy và thành tâm phục vụ quần sanh cho tới hơi thở cuối cùng. Chúc con vui tiến trong thực hành hướng về thanh tịnh mà tu.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ
San Jose, ngày 14/6/1998

Kính thưa Thầy,

Con có vấn đề này muốn hỏi Thầy. Gia đình con sao đau khổ và bị bệnh tật nhiều quá Thầy ơi. Cha con bệnh tiểu đường đã chết từ năm 93 ở VN. Mẹ con đau gan, bao tử, chân bị phong thấp, răng thì rụng hết. Tội hơn hết là em con tuổi 21 đã bị tâm thần la hét tối ngày, lâu lâu lại đánh đập mẹ con, đuổi rượt con phải chạy qua nhà hàng xóm trốn, còn con thì bị đau hoài, nhức đầu, bị bướu và đau gan, bao tử. Xin Thầy có cách gì để giúp gia đình con tránh khỏi nỗi đau khổ về tinh thần và thể xác.

À, còn đứa em trai kế con thì về VN lấy vợ, bị vợ qua Mỹ rồi bỏ. Con vợ của hắn chỉ lợi dụng hắn để qua Mỹ thôi, bây giờ hắn đau khổ lắm Thầy ơi. Con vợ hắn còn lường gạt hắn 20,000 đô nữa.

Nhiều đêm ngủ con tự suy nghĩ : gia đình con sống rất hiền hậu đạo đức mà không hiểu tại sao lại bị khốn khổ như vậy. Con kính xin Thầy hãy cứu giúp giùm gia đình con hay Thầy có cách gì chỉ dạy con với. Con xin đội ơn Thầy.

Con,
S

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Montreal, ngày 16/6/98

S con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 4/6/98 được biết con đang sống trong hoàn cảnh bất ổn. Hậu quả của gia đình càng ngày càng lụn bại, nhưng không biết cách cứu chữa.

Hiện tại con đang sống trong xã hội tốt nhưng con chưa thấu triệt được sự cứu sinh của xã hội này, cho nên con rất hoang mang. Về bệnh tình của cha mẹ con, sống mà không hiểu về y học, nên ăn uống không kỹ lưỡng, hậu quả của nó là bệnh hoạn. Em của con cũng vậy, từng sống trong sự mất trật tự, cho nên tinh thần xáo trộn. Điều quan trọng của con hiện nay là nên đưa em con đi xem bác sĩ thần kinh, và nhờ bác sĩ tận tình cứu chữa. Em trai của con không biết tu sửa tâm thân, hướng dục si mê đau khổ vì tình tiền duyên nghiệp, cũng sẽ mang bệnh khùng. Về phần con cũng vậy, cần tu thực hành theo PLVVKHHBPP, may ra giải được phần

nghiệp thất đức của gia đình qua cách trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thay đổi từ trường tốt, phục vụ gia đình trong tinh thần tâm đạo xây dựng cho nhau. Đó là trật tự cuộc sống hiện tại cần phải có.

Con nói gia đình sống hiền hậu và đạo đức là sai, vì gia đình của con chưa ai biết tự cứu là tu sửa cả, cho nên gọi là thất đức chứ không phải có đức. Nếu có đạo đức là phải biết tự cứu và giúp người kế tiếp cùng tiến, thoát vòng luân lý trần trược. Vậy con nên đọc kỹ lá thơ này, mà ăn năn sám hối lo tu, tự cứu con và gia đình.

Chúc con và gia đình may mắn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ
Oklahoma, ngày 30/4/1998

Kính gởi Thầy Tám,

Con tên là VMK, con cuối đầu đảnh lễ Thầy 3 lạy. Con biết Thầy đã lâu, từ bên VN, lúc Thầy thiền ở thiền viện Hồ văn Em. Con ở Cần Thơ và hay đi chung với chị A và mấy bạn đạo ở Ô-Môn. Lúc đó con thiền một khoảng thời gian, rồi bỏ thiền vì lòng tin con không đủ, hay nằm thấy bóng phá con.

Sau khi qua Mỹ, vì tình cảnh xung quanh không có thiền đường và bạn đạo, và vì căn duyên con non kém, nên con không thiền. Gần đây bốn năm, con mới bắt đầu thiền trở lại và có qua Dallas gặp Thầy bên đó, và thỉnh thoảng nghe được tiếng Thầy đọc kinh hay giảng đạo gì đó trong khi con nằm thở. Và chẳng bao lâu con xuất ra (xuất vía).

Chồng con không thiền, nhưng hay khuyên con đúng giờ ngồi thiền. Thằng con trai, 10 tuổi, hay nghe băng Thầy giảng mỗi tối trước khi nó đi ngủ (gần 2 năm nay). Con vẫn ao ước ngày nào đó vợ chồng và hai con của con cùng thiền và sống cuộc đời bình dị của người cư sĩ. Nhưng không may, hai hôm trước con nhận được tin là con bị ung thư vú (có bứu bên phải) đã được lấy ra. Trong lúc này lòng con bối rối, không biết làm gì, bỏ lại hai con dại. Xin Thầy chỉ đường dẫn lối cho con.

Con không biết con có thở Pháp Luân sai hay không? Hay là nghiệp chướng của con quá nặng, phải trả trước thời thượng ngươn Thánh Đức.

Kính mong Thầy hồi âm cho con, chỉ dẫn đường đi nước bước cho con. Có bạn đạo bên Dallas chỉ cho con uống nước lá đu đủ, như vậy có đúng không Thầy ?

Kính bái,
VMK

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Cairns, ngày 19 tháng 5 năm 1998

MK,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 6/3/98 được biết con đang bối rối về nghiệp thân ung thư vú, sợ chết để lại con thơ. Người tu Vô Vi dốc lòng tu sửa thì dịp may sẽ có. Con có dịp đến thiền đường Dallas, con nên bàn bạc với bạn đạo và xin giúp đỡ súc ruột để đem bớt độc tố từ trong ruột ra ngoài thì sự tích tụ vi khuẩn ung thư sẽ giảm bớt. Còn uống nước lá đu đủ, thì Thầy cũng có nghe từ Việt Nam, chứ chưa có thực nghiệm, không biết ra sao.

Người tu Vô Vi dốc lòng tu sửa tâm thân trì niệm lục tự, khai mở huyền bí nội tâm, thì sẽ giảm bớt sự lo âu bất chánh. Làm người, hồn ôm xác phàm thì phải chịu nghiệp lực triền miên trong cuộc sống, tự tu tự giải thì mới tự cứu. Mỗi buổi sáng trước khi ăn sáng, con nhớ uống nửa trái chanh pha với nước lạnh cho vào một chút tiêu và một chút muối. Uống xong khoảng 30 phút sau mới ăn sáng, sẽ giúp được một phần cho bộ tiêu hóa tốt. Con có thể hỏi mua OMX uống xem có giúp đỡ được phần nào về ung thư không? Con nên liên lạc thiền đường Dallas hỏi số điện thoại của anh Vương Thanh Sơn hay anh Phú ở Vancouver mua dùm OMX. Con cần xúc ruột, chữa trị về thuốc thiên nhiên tốt hơn. Bình tĩnh con sẽ cứu được mình, trì tâm niệm Phật lo cho phần hồn ở tương lai. Không nên bối rối trước bất cứ việc gì xảy đến. Có đến có đi là luật tự nhiên, không còn lo quá và tự hại mà thôi.

Chúc con vui tiến, rủi có bỏ xác phần hồn sẽ tiến hóa ở nơi khác. Nơi nào cũng có sự sắp đặt tốt của Trời Phật. An tâm trì niệm Phật và tự tu tự tiến là cần thiết cho phần hồn ở kỳ tới.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY

M, ngày 02/11/1997

Thưa Đức Thầy kính yêu,

Con kính xin Thầy cho con một lời khuyên, vì lúc này mỗi đêm công phu có nhiều sự kiện mới, lạ, làm con hơi sợ không biết phải ứng xử ra sao. Ví dụ như mỗi buổi tối công phu xong, con nằm xuống thở chiếu minh, vừa mới hít vô thì ở huyệt Ấn Đường xoáy tròn, con nhìn vào thì cảm thấy chung quanh mình rất mát, lúc ấy mới hay là đã xuất ra trên mây, nhưng trời tối nên con sợ, tự nghĩ "xuất rồi" à! Về thôi", thế là hồi về.

Vài hôm sau cũng vậy, sau hai thời công phu đêm, con nằm thở chiếu minh mới hít vô thì huyệt Ấn Đường một vòng sáng xét ra dài hai gang tay, con cảm nhận luồng điển của mình đã bay ra - vì không thấy hình dáng như lúc xuất vía nhiều năm về trước - con gặp các cô gái rủ con thi đua phi thân và con đã thắng, các cô rủ thi tiếp, con sợ hết điển nên liên hệ về cái xác, thấy điển rần rần toàn thân và thấy chồng con cũng nằm thở C.M., đang nắm ngón tay con (vì lúc con hơi nhát, nên anh ấy trấn an con), thấy điển còn mạnh, con bằng lòng thi tiếp, lúc ấy

chợt nghĩ ra "bày đặt thi thố tài năng, không được, phải về!". Lúc về thấy chồng con đã buông tay con ra, con hồi vô.

- Nó lại muốn xuất đi nữa, nhưng con không cho - hỏi lại chồng con nhận là có nắm ngón tay con. Vài hôm sau muốn xuất nữa thì con tránh, không cho xuất, vì mấy năm trước, con xuất vía rất nhiều lần, di chơi đây đó hoài, nên con không muốn xuất nữa.

Thưa Thầy, như vậy là xuất bên trong hay bên ngoài bản thể, có giống như xuất vía những năm trước không? Và con có nên tránh không cho xuất nữa không?

Có lúc công phu gặp những trạng thái lạ như có cơn lốc xoáy tròn từ trong tim gan lên đến trên đầu và rút con lên, phải nhón lưng thật thẳng và cổ như muốn dài ra, con sợ không biết có gì sai không? Con có cầu Thầy hỗ trợ và kiểm tra giùm con, và con cảm nhận được Thầy ứng nghiệm liền, con cũng yên tâm, và rất đội ơn Thầy, vì dù là ở gần bên Thầy hay ở xa xôi như con đây, nghĩ đến Thầy là Thầy ở cạnh bên.

Con biết là đối với tất cả những đứa con Vô Vi, Thầy đều luôn ở cạnh bên, thương yêu và giúp đỡ. Con rất mong thơ Thầy và cảm ơn Thầy.

Kính thơ,
TT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Monaco, ngày 20/1/1998

TT con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 2/11/97 được biết con thực hành PLVVKHHBPP, được khai mở huyền bí của nội tâm, tự cảm thấy vía hồn xuất ra, là điều may của phần hồn con, cảm thức được cơ Trời đã và đang khai mở trong con. Duyên lành đến, dũng mãnh tu tiến, rút ngắn quả địa cầu, sau khi thông suốt, tâm thức sẽ trở về tự nhiên và hồn nhiên, tự giải được nghiệp tâm và bớt lo âu. Nhớ Trời Phật mà hành triển. Mỗi mỗi đều có sự sắp đặt của Trời Đất, xuất nhập dễ dãi, thì con mới ý thức được tu bằng trí, bằng ý là sao? Chỉ có trí ý mới xuất khỏi được tiểu thiên địa, tức là xác phàm, mà học đạo liên hệ, cùng Trời Đất - con sẽ tự cảm thấy Trời. Đời này chỉ có một đạo mà thôi, tức là đạo Tình Thương và Đạo Đức. Mỗi người phải dày công tu, tự khai sáng chính mình là cần thiết, xét rõ sự hiện diện ở ngày nay do tiền kiếp đã gây nên, bằng lòng trong nhịn nhục để thực hành. Càng tu càng được khai triển trực giác của chính mình, hiểu mình hiểu họ mới là người tu, mà không hiểu mình và không hiểu họ là người ngu.

Con không nên sợ, sự hiện diện của con do Trời Đất hình thành, dũng mãnh tu tiến. Trời Phật sẽ chứng tâm cho con, sẽ không còn tội phước nữa, vui hành trong thanh tịnh. Chuyện ngoài tai, bỏ ngoài tai, không nên đem vào lòng, mà tạo thành thị phi bất chính. Một kiếp người rất đơn giản, có đến có đi rõ rệt, tùy duyên tu sửa và tiến hóa mà thôi. Ai ai cùng có gốc gác từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế học hỏi nhịn nhục và tiến hóa tới vô cùng, tức là về Thiên Giới, thì mới cảm nhận chính phần hồn là con của Đấng Toàn Năng, cảm nhận được nhiều điều sẽ đến với con, dễ tha thứ và thương yêu trong tinh thần xây dựng chung, cùng tu cùng tiến thì sự tương ứng rất nhanh. Ý tưởng là đã đến nơi, những gì con thấy là Chư Tiên

đang dẫn dắt hồn con tu tiến. Con nên vui và thực hành tốt. Sự phát triển đi lên cần khai thông tam giới : thiên địa nhơn. Tương lai sẽ có cơ hội nói sự thật cho mọi người nghe, tức là mách bảo tin lành cho mọi người cùng tu tiến. Chúc con hướng tâm về cõi thanh tịnh mà tu. Điển hòa hợp với thiên giới chỉ có rút đi lên chứ không còn chèn ép và u uất nữa. Toàn thân của chúng ta đều la điện năng của Trời Đất đã hình thành. Con càng đọc thơ Thầy con sẽ càng thấy nhẹ hơn xưa.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY
TP, ngày 28/11/1997

Thầy kính mến,

Đầu thư con xin chúc sức khỏe Thầy và bà Tám luôn được mạnh khỏe. Thưa Thầy, con đã nhận được thư hồi âm của Thầy, còn phù hiệu thì con chưa thấy, con rất cám ơn Thầy.

Kính thưa Thầy, từ lúc con hành pháp cho đến nay, con làm pháp luân thì con phải bắt ấn tam muội. Còn nếu con không bắt ấn, thì con thở không được. Thưa Thầy như vậy có sao không? Con nghe bạn đạo nói, nếu bắt ấn thì làm cho vía nó nặng, xin Thầy thương chỉ rõ cho con, em và anh con. Tu sao không thấy tiến bộ; về pháp thì con hiểu, nhưng mà sao con hành không tới, như vậy là sao ? Xin Thầy giúp con giải rõ cho con hiểu. Thưa Thầy, con rất thương và nhớ Thầy nhiều nhiều, rất nhiều.

Hiện tại con đang thất nghiệp, mà chị con thì thiếu nợ ngân hàng, nếu không trả họ sẽ lấy nhà. Chị con rất tội, chồng chỉ chết sớm bỏ lại ba đứa con còn nhỏ. Chỉ vừa lo gia đình, vừa lo cho ba đứa con. Con thì không giúp được gì nên con rất buồn, con kính xin Thầy ban hồng ân điển cho con và gia đình chị con lời giảng quý báu của Thầy thật nhiều.

Con cám ơn Thầy, con xin dừng bút. Con và anh con rất nhớ Thầy.
Con, TBK
Anh con : T
Chị con : TS

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Monaco, ngày 13/1/1998

BK con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 28/11/97 được biết con vẫn bình an tu tiến về hành pháp. Bắt ấn tam muội thở được là tốt, cần nguyên khí của Trời Đất khai sáng tâm thức chính mình. Tu lâu cảm thấy không phát triển là vì duyên nghiệp từ tiền kiếp đến bây giờ phủ đầy tâm thức. Cần niệm Phật để giải nghiệp tâm. Thành kính hướng tâm về Đấng A Di Đà Phật mà tu sửa thì dịp may sẽ được tái hồi. Vía nhẹ mới bắt ấn và hít thở được. Cần sự thành tâm thực hành chơn pháp thì mới giải được nghiệp duyên từ nhiều kiếp. Kiếp trước là nhân, kiếp

này là quả. Kiếp trước không thành thật với chính mình, kiếp này phải mang lấy một tâm trạng bơ vơ và không giải quyết được. Cần gia trì tu tiến thì mới khôi phục được trận đồ tâm linh của chính con. Chồng con đều là nghiệp lực, bằng lòng nhịn nhục tối đa thì mọi việc ở tương lai sẽ được tốt.

Thầy vẫn khỏe mạnh, đang trên đường phục vụ bạn đạo khi cần sự giải thích của Thầy. Con nên tự hiểu kiếp này con rất may mắn được xác thân vi diệu của Trời Đất ân ban. Toàn thân sống trong sự hình thành điển quang của Trời Đất, nguyên điển của Trời Đất đều là tự động, nhờ nguyên khí của Trời Đất mà sống, hướng theo đường tu tiến của Chư Phật mà hành. Phật là con người nặng trược, hành tới thanh nhẹ, phát triển tâm từ bi mà thành đạo. Hiện tại con đang sống với Trời Đất và Đạo, sẽ có cơ hội tái lập sự quân bình của chính con.

Chị con có nghiệp lực của chị con, chỉ có tu thì mới giải được nghiệp tâm, bằng không thì sẽ bị lôi cuốn tham lam của tình đời, mà mang lấy một tâm sự nan giải mà sanh bệnh từ trong gốc tham lam mà ra. Con nhớ Thầy thì con phải noi gương Thầy mà hành pháp. Thầy ra đây một thân một mình, quyết tâm thực hành chơn pháp để tự cứu. Ngày hôm nay con vẫn được tin vui của Thầy, đã có một số người đồng hành với Thầy ở khắp năm châu, sống trong định luật có có không không của tình đời đen bạc, mà dũng hành vẫn qua.

Tu là phải sửa tánh hư tật xấu, tham dâm, chứ không phải tu ỷ lại sự phù hộ của Trời Phật. Sửa thì mới thật sự tiến. Ỷ lại thì chỉ tạo nặng cho chính mình mà thôi. Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY
TK, ngày 5/12/1997

Kính thưa Đức Thầy,

Con tên là N, sanh năm 1964. Từ nhỏ đã chịu nhiều nghiệp quả, nhiều lúc con muốn chết, thấy cuộc đời là một giấc mơ, đều là giả. Năm 1975 con mới có duyên gặp được pháp công phu tu thiền, từ đó con hành pháp.

Vì nghiệp lực quá nặng nên pháp lực không giải được, bị nghiệp lực lôi kéo, nên bỏ nhiều cơ hội để thiền. Con cũng cố gắng hành pháp, một ngày nào đó sẽ giải hết nghiệp lực, thì pháp lực sẽ lôi kéo mọi người ảnh hưởng. Những lời Thầy giảng con không có gì hỏi hết, nên con thực hành pháp lý, tự cứu con, không ỷ lại hết. Những bài học đến con đều chấp nhận cả, tại vì tu là phải học hoài, học mãi, học làm con, làm anh, làm chồng, học mọi việc ở đời, mỗi ngày đều là bài học của con.

Lần đầu con viết thư đến Thầy, con mong Thầy cho con những lời giáo huấn vì con quá ngu muội; những chỗ dơ bẩn con cũng đến mà học. Con nghĩ ở đời để mà học, để tiến hóa, giải khỏi căn bệnh của tâm linh đã nhiều kiếp của phần hồn mang tội, nên kiếp này phải tu mới sửa được. Về phần xác không gặp Thầy, về phần hồn Thầy ở trong con.

Cuối thư con chúc Thầy học nhiều để chỉ lại cho con trở về nguồn cội từ thuở nào. Con mong lần đầu tiên Thầy chỉ dạy cho con.

Con của Thầy,
N

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Monaco, ngày 18/1/1998

N con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 5/12/97 được biết con thực hành PLVVKHHBPP để tự cứu phần hồn trong lúc bơ vơ. Trước hết phải xem đời là ân nhân, lấy oán làm ân thì mới tiến hóa nhanh. Học để tiến chứ không phải nhận mà khổ! Càng tu sửa để hiểu mình, chứ không cần học pháp mà không hành, thì nghiệp lực lại càng gia tăng, tạo sự rắc rối cho chính mình mà thôi. Ở núi này nhìn núi nọ, tự tạo thị phi khó tiến, cần sửa chữa sự sai lầm của chính mình, nhiên hậu mới thấy giá trị của phần hồn là thanh tịnh và sáng suốt, hiểu rõ chính mình sai chẳng có ai sai, lo hành pháp và lo sửa tâm thân là thượng sách, niệm Nam Mô A Di Đà Phật để tự khai triển huyền bí của nội tâm, nhiên hậu mới giải được nghiệp tâm. Vạn sự trên đời đều từ nhứt không. Trong không mà có là vậy! Quên đi lúc sơ sanh, nằm trong nôi rất yên ổn, nay tìm đường tu lại động sao ?

Chứng minh từ nhỏ đến lớn đều học hơn thua và mưu lợi, không khác gì bị sóng nhồi giữa biển khơi, gặp pháp chăm chú thực hành, sẽ giải tỏa sự phiền muộn sái quấy của nội tâm, xây dựng chơn thức thay vì hướng ngoại tạo động hơn thua, tạo khổ cho tâm thân, hướng thượng giải tỏa uất khí của nội tâm, nội tạng, bằng hành pháp chơn chánh tự cứu, nhiên hậu mới độ tha cùng tu tiến.

Làm người chỉ có hai luồng điển trược và thanh : thanh thì mặt tươi mắt sáng, trược thì mắt lu mặt buồn lo âu những chuyện không cần thiết cho tâm, gây họa cho chính mình. Xác phàm đang sống trong sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, chuyển chiều tham dục tạo tội cho chính mình, cần thực hiện những gì cần thiết cho tâm thân, không cần chạy theo điều tham dục phá hoại cho tâm thân, hướng về mọi sự thanh cao của Trời Phật để cải sửa tâm thân - ngày ngày khó qua mà ngày ngày vẫn qua, càng hiểu mình càng dũng mãnh thực hành chất phác tiến hóa tới vô cùng tận.

Thực hành đều như vậy, sẽ thấy rõ chơn lý mà tu sửa tâm thân. Con đã phát nguyện sửa tâm thân, giải nghiệp thoát nạn mờ ảo của tình đời đen bạc. Vậy con phải thực hành đứng đắn thì mới khôi phục được tâm linh.
Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ ÚC

Sydney, ngày 4/1/1998

Thầy kính thương,

Đầu thư con kính chúc Thầy luôn được khỏe mạnh, thân tâm an lạc và luôn luôn trường thọ.

Nhận được tin Thầy gặp nạn trên đường đến Pháp, chúng con lo lắng, nhưng cũng mừng vì Thầy được ơn Trên dìu dắt Thầy đến nơi bình yên. Thật là một điều mầu nhiệm và hơn nữa những người đi cùng chuyến bay với Thầy cũng được cứu luôn.

Thầy biết không vừa rồi về VN gặp bão LINDA ngay lúc vợ chồng con cùng thật nhiều bạn đạo Võ Vi đi cứu trợ đồng bào nghèo. Bão, mưa, gió ầm ầm vậy mà những nơi chúng con đến, đúng giờ phát quà cho dân thì trời không mưa, lại nắng lên. Khi ngừng phát thì trời lại mưa, và khi chúng con đi phát điểm khác thì trời lại nắng, cứ như thế chúng con đi phát 3 điểm đều thuận lợi hết. Và khi trở về trên đường trời lại mưa bão tiếp, thật là một điều mầu nhiệm, chúng con linh cảm có Thầy và các chư vị thiêng liêng hỗ trợ chúng con đi làm việc thiện. Thầy ơi, về VN thấy dân mình khổ sở nghèo đói, thiên tai thật đau lòng.

Bên gia đình con, Ba con hiện giờ nằm chờ chết, tội cho Ba con quá. Hồi còn trẻ, Ba con tạo nhiều nghiệp: 2 vợ, 2 dòng con, không biết tu. Bây giờ muốn chết, chết không được, muốn sống, sống không yên. Con luôn cầu nguyện ơn Trên dìu dắt Ba con sớm được ra đi nhẹ nhàng hơn là sống mà không còn biết gì hết, chỉ làm tội cho bao nhiêu người chung quanh, và làm khổ cho cái xác mà thôi. Ba chồng con cũng vậy, không biết còn sống được bao lâu, người nào cũng già yếu hết. Con cũng ý thức được sanh lão bệnh tử, con cũng buồn, nhưng con biết tu và hiểu được rằng người ra đi là cởi bỏ lớp áo này, và sang một lớp khác học hỏi để tiến hóa đi lên, nên con không khổ sở lắm, chỉ cố gắng niệm Phật, ráng tu sửa và cầu nguyện cho người được nhẹ nhàng ra đi. Đó cũng là do con nghe băng và học hỏi những lời giáo huấn của Thầy, thật là quý báu. Hai con nguyện luôn nhớ ơn Thầy cùng cố gắng tu để không phụ lòng thương yêu của Thầy.

Còn việc của ông T nay đã được Mỹ chấp nhận cho phát minh của ông là tốt cho nhân loại. Một nhóm giáo sư trường đại học ở Louisiana cũng đồng ý phát minh hay, và hứa sẽ bảo trợ cho ông khi nào ông ấy ra quốc hội thuyết trình về phát minh này. Mỹ cũng đặt cho phát minh của ông ấy một tên mới là :"GREENHOUSE GAS TECHNOLOGY". Sau này nếu Thầy xem TV hoặc báo thấy tên này là của ông T đó! Bây giờ ông ấy đang chờ tiền tài trợ chuyển vào trương mục, ông ấy sẽ bay sang Mỹ ngay để hoàn tất, hy vọng tương lai thành công.

Chúng con có chút đỉnh tiền an tâm ở nhà lo tu và dùng vào nhiều việc thiện. Đó là tâm nguyện của hai con. Còn một tâm nguyện nữa là có tiền đi đủ Đại Hội Võ Vi khắp nơi, vì chúng con nghe nói tương lai không biết còn bao nhiêu Đại Hội nữa, mà sức khỏe của Thầy ngày một già, mà con cái thì còn mê muội quá, nghĩ đến đây lòng con buồn và thương Thầy vô hạn.

Cuối thư chúng con luôn luôn cầu nguyện ơn Trên gia hộ cho Thầy luôn được khỏe mạnh để dìu dắt đàn con khờ ngu muội của Thầy cùng nhau trở về nguồn cội. Hai con gởi lời thăm chị B cùng tất cả bạn đạo, chúc tất cả an vui, thân tâm an lạc, tu hành tinh tấn.

Con của Thầy,

QK

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Monaco, ngày 30/1/1998

QK,

Thầy vui nhận được thơ của hai con đề ngày 4/1/98 được biết hai con thăm VN đã được bình an trở về Sydney. Hai con đã có dịp nhìn trước mắt luật nhân quả đã và đang quy định của Trời Đất, không sao tháo gỡ được ngoài sự tu sửa tâm thân, bão bùng nguy hiểm, cũng là nhiệm vụ nhắc nhở nhơn sanh bớt sự hung ác và hướng thiện để mà tu sửa. Trời lúc nào cũng độ cho thiện nhơn. Thầy cũng vậy, từ bao nhiêu năm chăm lo tu sửa, mãi cho đến nay vẫn có duyên lành đọc thư của hai con cảm thức được tình đời là tạm. Nếu không chịu tu sửa thì uổng cho một kiếp làm người, quên dấn thân tu sửa, thì phải thọ nghiệp tâm lẫn thân. Chẳng ai giúp mình bằng mình tự giúp. Hai con đã nhìn giờ phút đau khổ của người thân; họ đã thực hiện tham dâm tạo tội cho chính mình, sống chết bất minh, hậu quả vô cùng thê thảm nơi bị hành hạ.

Khổ! Khổ! Khổ! Rồi cũng phải thức tâm. Càng thấy Thượng Đế đã phục vụ quần sanh quá nhiều, mấy ai hiểu được chơn tình của Ngài đã và đang ân độ dìu tiến bất cứ ở trạng thái nào. Ngài tạo dựng cho nhơn sanh một lối tu để tự thoát, nhưng chẳng mấy ai chịu nghe và hành đúng. Hai con nhìn thấy Thầy vẫn lân la cho đến ngày hôm nay, chỉ vì đại nguyện của Thầy là tử vì đạo mà thôi. Thiên cơ bất khả lậu, có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nhưng người tu thực hành vẫn cứu được về phần hồn, thanh tịnh mà chấp nhận sự vinh nhục của Thượng Đế đã ân ban. Dũng mãnh tin như vậy, sẽ vượt qua khổ nạn, mà tiếp tục phục vụ quần sanh.

Người tu thiền phải luôn luôn nhớ 10 điều tâm niệm của Thầy đề ra là con đường tự thoát.

Đại Hội là do bạn đạo đóng góp hình thành. Thầy lúc nào cũng sẵn sàng tham gia khi có đại hội. Còn việc ông T thành công, ông cũng phải tu thì mới đúng theo nguyện vọng của ông. Chúc vợ chồng con và cháu vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
S, ngày 12/12/1997

Bố kính nhớ,

Con tên là T T T., 20 tuổi, có cơ may gặp người Vô Vi vào ngày 4.4.96 âm lịch, và từ đó đến nay con thực hành, thấy rất có kết quả. Trước đây con bệnh đến mức không thích sống nữa, giờ đây thì rất mạnh khỏe.

Bố ơi, gia đình con có rất nhiều chuyện không may: Cha con thì rượu chè suốt cả ngày, Chị con thì mất trí. Mẹ con và con thì ráng công phu và cầu nguyện cho cả hai. Con xin kể cho Bố nghe nhé :

Cách đây 4 năm, chị con là một người rất giỏi về buôn bán, kể cả công phu. Tánh tình hòa đồng nên mọi người đều yêu mến (lúc đó mẹ và con không thích công phu). Nhà con bán thức ăn chay. Chị con phải vất vả : sáng tinh mơ thì phải vào chợ rồi và đến 2 giờ trưa mới về đến nhà. Cha con thì lúc nào cũng có tiệc nhậu trong nhà, (nhà thì trước sau, chỗ ngủ đều là một chỗ, nhà thấp nóc bằng thiết, nóng nực vô cùng), rượu vào thì không thể nào tả nổi. Mỗi ngày như vậy, chị con buồn lắm vì uất ức, không có ai bài giải, cuối cùng phải lâm vào cảnh mất trí. Hiện giờ vì gia đình không chịu đựng nổi, nên đã gởi đến bệnh viện tâm thần Biên Hòa. Từ đó con thấy chán đời. Mọi người đều bảo là CHỊ vì công phu nên mới bệnh như thế. Con không tin nên cố gắng hành thử đúng cách và thường xuyên, trao đổi với bạn đạo, thấy kết quả vô cùng.

Kể từ ngày đó đến nay không ngày nào thiếu được. Ngày đầu thì chỉ làm chơi thôi, không tin, nghĩ rằng cứ ngồi một cục, nằm thở phì phò, thì làm được gì. Giờ đây thì đã biết KHHBPP là như thế. Cuối cùng Mẹ con cũng hành theo đến nay hơn một năm rồi, tuy nhiên cũng còn trì trệ. Mẹ và Con rất mong gặp được Đức Thầy tại VN. Vậy Bố có hứa gì với con không?

Thơ cũng đã dài, con xin dừng bút. Cầu chúc Bố phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn. Trong khi chờ đợi, gia đình con thành thật cám ơn Bố đã dành thời giờ quý báu cùng với gia đình, san sẻ mọi thắc mắc âu lo.

Rất mong gặp lại Bố.
Con, TT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Monaco, ngày 18/1/1998

TT con,

Bố vui nhận được thơ con đề ngày 12/12/97 được biết con đang thực hành tu tiến để tự giải nghiệp tâm.

Con ơi! Mang xác làm người thì phải thọ nghiệp duyên bất trắc xảy đến bất cứ lúc nào. Con có duyên lành ngộ được pháp tu tiến trong thực hành, con lại có cơ hội am tường mọi sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, đã đem lại sự bất ổn của tâm lẫn thân, mất cả tâm linh trong chu trình tiến hóa, tạo khổ cho chính mình mà không hay. Nghiệp theo dõi từ tiền kiếp, chỉ có tu thì mới tự cứu được. Ngược lại thì chỉ hủy hoại tâm thân, sẽ gặp phải bệnh nan y thì phần hồn mới thức giác. Tâm người đã xác nhận có cảnh thiên đàng và âm phủ - hai cõi cũng đều hỗ trợ và giáo dục cho phần hồn tiến hóa, mà cảm thức định luật của Trời Đất là nhân và quả. Kiếp này có tu thì mới thấu triệt kiếp trước đã làm gì? Kiếp này phải gánh khổ triền miên, hiểu được điều này thì phải lo tu tâm, thì mới giải được nghiệp tâm. Hướng về Trời Phật mà tu thì mới thấy được sự thanh cao và từ bi là gì?

Cần tu sửa tâm thân thì mới có cơ hội tiến tới thanh tịnh và vô cùng tận thâm sâu của đạo mầu. Nhậu nhẹt là tự sát, dùng rượu cắt đứt sự liên hệ giữa gan và tim. Óc không minh, trí

không sáng. Sống trong mờ mờ ảo ảo vô minh, chơn tình vắng mất tâm linh, không sao xây dựng được gia cang tốt đẹp của Trời ban, tự tạo khổ cho gia cang, thì chỉ có đi tới chỗ tự diệt mà thôi. Trời Phật có thấy được cũng phải bó tay mà nhìn đó thôi. Chẳng biết làm gì hơn trong lúc người đời không chấp nhận sự thật để cải sửa tâm thân. Con và mẹ con tu, cần niệm Nam Mô A Di Đà Phật theo băng giảng của Bố mà hành, thì thanh tịnh sẽ cứu giúp cho gia cang con được yên ổn, hướng về cõi vô sanh bất diệt mà tu.

Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

Kính thưa Ông 8,
Con xin trình Thầy một việc:

Má con và thằng em con trước kia hành theo pháp Vô Vi một thời gian dài (chính nhờ má con mà con đọc được Tôi Tầm Đạo của ông Em rồi thực hành pháp Vô Vi và hết bệnh và khỏe mạnh như hiện nay) nhưng đã ngã sang pháp Quán Âm do sư cô Thanh Hải truyền cũng hơn 1 năm nay, cho rằng pháp Vô Vi là thấp giống như lớp Mẫu Giáo, còn Quán Âm mới là siêu pháp đem đến giải thoát.

Gần đây bên Quán Âm phái có lưu hành quyển PHÁ MÊ HỒN TRẬN trong đó có đoạn nói về Vô Vi pháp như sau:

PL Vô Vi chỉ là phương tiện nhỏ tạm thời dùng để thanh lọc thể xác, thể vía, thể trí trong thời kỳ quá độ mà các pháp tu hữu vi (như cầu nguyện, tụng niệm...) không đáp ứng được. Nó chỉ nhằm thanh lọc bản thể (nói đúng ra là ba hạ thể), khai mở luân xa, chứ không khai ngộ, không giúp linh hồn tiến hóa. Nếu xét trên quan điểm giải thoát, Thượng Đế ban bố pháp môn này nhằm giúp những chúng sanh muốn tiến hóa có phương tiện tốt để thanh lọc Thân -Khẩu-Ý chuẩn bị thọ nhận 1 phương tiện tân kỳ hơn để có thể bước vào một cơ tiến hóa cao hơn, vượt khỏi phạm trù nhân loại - thiên nhân diễn ra vào thời kỳ cuối thế kỷ 20, tức màn chót của kỳ Hạ Ngươn mạt thế. Để thúc đẩy cơ tiến hóa siêu việt này, Thượng Đế ban bố pháp môn Quán Âm, một phương tiện siêu đẳng tối tân, một pháp môn tối thượng bao gồm vạn pháp. Trong cơ tiến hóa này PLVV trở nên lỗi thời, lạc hậu, chỉ có thể dành cho hạng thấp căn tu cấp nhân đạo.

Sau khi thanh lọc bản thể rồi quý vị phải tu pháp môn Quán Âm hay các pháp thiền mật tông gì đó. Ngày xưa các minh sư thường dạy đệ tử tu các pháp phương tiện gần như PLVV để tịnh hóa Thân -Khẩu -Ý trước khi truyền tâm ấn. Ngày nay, tiếc thay nhiều người không hiểu ý chỉ của Thượng Đế, cứ bám chặt lấy phương tiện rồi phân biệt kỳ thị nọ kia. Đó là một thứ ngã chấp tệ hại. Những học trò cứ học mãi một bài, một lớp là học trò kém, lưu ban kinh niên. Một linh căn trung bình chỉ cần vài tháng học PLVV là đủ thanh lọc bản thể, tiến lên học bài khác, dùng phương tiện khác đi xa hơn, tức sẵn sàng thọ nhận tâm ấn để minh Tâm kiến Tánh, để tri kiến Phật.

Hiện nay PLVV của ông Tám đang tìm cách bành trướng, xin nhà nước công khai mở đạo tràng, nhưng đã mất đi ý nghĩa tích cực ban đầu, trở thành pháp hữu vi, thậm chí đang bị "duy vật hóa", thành một thứ tà giáo. Tôi thật sự kinh ngạc khi nghe ai nói rằng họ đã tu PLVV - đến hàng chục năm và vẫn bám chặt cho đến khi chết!

Khi quý vị muốn đi máy bay, sẽ có xe ô tô đưa quý vị đến phi trường. Khi đến phi trường rồi, liệu quý vị có ngồi lì trên ô tô, bám lấy nó mà không chịu lên máy bay ? Nếu có người nào hành động như thế, tôi tin rằng kẻ này bị tâm thần quên mất mục đích của mình hoặc là kẻ vờ vịt trá hình.

CÓ NGHĨA RẰNG PHÁP MÔN QUÁN ÂM VÍ NHƯ MÁY BAY ?

Trong ví dụ trên thì PMQA là máy bay. Thật ra tôi còn muốn ví nó như con tàu vũ trụ vì nó giúp ta vượt thoát khỏi lực hút của tam giới, du hành các siêu thế giới cho đến tận cái nơi gọi là siêu thế giới.

Thầy nghĩ sao về việc này. Vô Vi pháp từng được cho là độc nhất vô nhị ở thế gian này để giúp con người thoát khỏi lực hút của hồng trần. Quán Âm pháp cũng nói y như vậy. Bản thân con thì chỉ có Vô Vi pháp nhưng 1 số người đã từng theo VV pháp bây giờ ngả sang pháp Quán Âm một số rất cuồng tín và nói về Vô Vi bằng giọng điệu như trên.

Tất cả con đều bỏ ngoài tai. Chỉ muốn nghe ý kiến Thầy.

Kính thư,
T.N.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Trả lời của Quán Âm Pháp:

T. N. con,

Tất cả pháp môn ở thế gian đều cần sự thực hành liên tục thì mới đạt tới pháp giới, mới phân minh rõ rệt được chánh hay tà. Cuối cùng, chúng ta cũng phải nhịn nhục tối đa thì mới dứt khoát trần tâm, tiến theo cơ tiến hóa trong thực hành, chứ không phải lý thuyết. Chưa hiệp khí cùng Trời Đất, làm sao thấu triệt được Quán Âm mà hành sự? Ấn Tam Muội trong Pháp Lý Vô Vi chính là phù hiệu của ấn Quán Âm, ứng dụng để giải sự mê chấp và thấu triệt nguyên lý Trời Đất. Một khi bắt Ấn Tam Muội là Ấn Quán Âm, chúng ta tập trung tinh khí thần, co lưỡi răng kề răng là "đóng cửa thế gian, mở cửa thiên đàng", chúng ta sẽ tự minh giải được nhiều điều phải trái bất cứ từ đâu đến. Thực hành đứng đắn, trụ tâm liên tục, sẽ thấu triệt giá trị của ánh sáng vô cùng tận.

Nơi đó là siêu thế giới. Chỉ có hành mới đến được. Nếu ngược lại, nói hay mà không hành đúng thì chả bao giờ đạt được kết quả tốt.

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

B, ngày 26/2/98

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con chúc Thầy được nhiều sức khỏe, và sau đây là vài câu hỏi của con :
1) Thưa Thầy, tại sao tổ tiên ta ngày xưa tính theo luật tuần hoàn của ngũ hành lại lấy 12 con giáp, từ con chuột đến con heo, và tại sao người ta tính con trâu mà không tính con bò ? Tính con gà không tính con vịt ? Tính con khỉ không tính con vượn ? Tính con rắn không tính con lươn ? ...
2) Thưa Thầy, tại sao trong 1 năm có 12 tháng mà tiền nhân không tính tháng giêng là tháng tý, tháng chạp là tháng hợi cho dễ tính ? Mà lại tính tháng giêng là tháng dần ?
3) Thưa Thầy, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ là như thế nào ?
4) Thưa Thầy, mà con cũng nghe Thầy giảng là "Thập Phương Nam lửa Bính Đinh", thập phương có phải là 10 phương không? Phương Nam chỉ có một sao gọi là 10 phương? Lửa thì con hiểu rồi; còn Bính Đinh là gì, xin Thầy minh giải.
5) Thưa Thầy, con có nghe giảng trong băng là : "những người tu mà đã có vợ có chồng thì không cần phải xuất hồn mà chỉ cố gắng giữ được thanh tịnh. Khi các bạn giữ được thanh tịnh rồi sẽ đi đại định. Lúc đó đến đại định rồi thì các bạn sẽ phân thân mà làm việc, rồi lúc đó các bạn sẽ bị Bề Trên thử thách". Thưa Thầy nếu không có xuất hồn thì làm sao mà phân thân ? Và làm việc ở cõi nào ?
6) Thưa Thầy, con nghe Thầy giảng là : "Người sợ ma là thần kinh yếu". Con sợ ma lắm khi ngồi thiền một mình. Con không gặp ma bao giờ mà con lại sợ, má con thường gặp ma mà sao má con không sợ ma ? Vậy hai trạng thái khác nhau ở chỗ nào ? Vậy phải thần kinh con yếu không ?
7) Thưa Thầy, con người sống chết đều có số. Vậy sao có người kêu là chết oan ? Hiện nay ở VN có những hung thần đua xe gắn máy lạng lách rồi bị té chết, hoặc đụng người khác chết. Vậy những người này chết đúng số hay là chết oan ?
8) Thưa Thầy, người giàu hay nghèo cũng có số. Vậy sao lại có những người đang giàu rồi họ chơi đánh bài, chơi đánh đề, đi uống bia ôm, rồi họ bị nghèo, và họ làm khổ lây những người trong gia đình. Vậy có phải tại số họ bị nghèo, và những người khổ chung trong gia đình cũng phải tại số họ khổ không ?

Con kính xin Thầy minh giải, con cảm tạ ơn Thầy.

Con, KS kính bái

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Cairns, ngày 14/5/98

KS,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 26/2/98 được biết con và gia đình vẫn vui khỏe. Con càng thiền lại càng thắc mắc vì chính con chưa thấu triệt vì thiếu thanh tịnh.

1) Khi con nói đến tổ tiên thì phải có trật tự có đầu có đuôi, có sanh có khắc trong vòng trật tự của Trời Đất, cấu thành kim mộc thủy hỏa thổ. Xác con người do tứ giả hợp thành như : nước, lửa, gió đất, gọi là cõi phù sanh. Cơ tạng của con người mong manh nay còn mai mất. Phần hồn là chánh, phải chịu luật nhân quả, tâm làm thân chịu.

Thiên địa hữu tình nhơn loại hóa
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà.

Cho nên xác con người thích ăn thịt thú. Hành động hơn thua không khác gì thú trong rừng tham dâm như nhau, chỉ có phần hồn là khác biệt mà thôi. Phần hồn chịu tu thì mới thấy rõ trách nhiệm của chính mình, trong đó có thể xác và lục căn lục trần, bò bay máy cựa ở trong tiểu thiên địa này. Cần tu thiền thanh tịnh thì mới giải quyết được. Xác thú cấu trúc có trật tự chuyển theo chiều hướng nóng lạnh và sanh khắc cũng có trật tự phân loại rõ rệt.

TÝ là con chuột lanh lẹ và mánh lới, dụng trí hành sự
SỬU là con trâu, như bò có sức kéo cày
DẦN là con cọp tham dục, lúc nào cũng muốn hơn
THÌN là con rồng thích bay bướm
TỴ là con rắn tính chất độc hại
NGỌ là ngựa thích đùa giỡn ở rừng hoang
MÙI là con dê thường hay thích dục
THÂN là con khỉ thích tự do trong rừng hoang
DẬU là con gà thích dục, chạy chơi vô trách nhiệm
TUẤT là con chó trung thành thích sủa
HỢI là con heo hưởng thụ và lười biếng

Một năm có 12 tháng, một ngày có 12 giờ luân lưu xoay chuyển thành trật tự chuyển chạy theo điện năng của cả càn khôn vũ trụ, từ tối tới sáng, từ không tới có. Cuối cùng cũng phải về không thì mới đúng luật trời.

Sự sanh khắc để cho nhơn gian thấy rõ mà tự tránh, biến thể của nó là thành thầy tử vi tướng số kiếm ăn tạm sống. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tương sanh và tương khắc . Kim khắc mộc: dao chặt cây. Kim Thủy tương sanh rất dễ hòa. Mộc khắc thổ: cây đào đất. Mộc sanh hỏa, cây đốt thành lửa. Thủy khắc hỏa: nước dập tắt lửa. Thổ tương sanh hỏa. Hỏa khắc mộc: lửa cháy rừng. Hỏa sanh thổ, vạn vật đất cháy thành tro bụi, mưa kết hợp thành đất. Thổ khắc Kim, đất nước hút vàng. Thổ sanh kim loại trở thành vật trang trí.

Những gì con muốn biết từ từ thành tâm tu luyện sẽ khai mở trực giác của chính con, con sẽ thông suốt và giải tỏa thắc mắc. Đi đúng đường của Vô Vi là tự trở về với ánh sáng của nội tâm, vượt khỏi sanh khắc của ngũ hành thì sẽ không còn động.

Năm tháng mà con muốn biết cũng là trật tự của bốn mùa xuân hạ thu đông. Mỗi mùa có bốn tháng. Càng tu sẽ càng thấy rõ trật tự trong con. Nhân nào quả nấy, làm phước sẽ được phước. Tham dục cờ bạc lại mất phước. Thua tại vì tham chưa dứt khoát, tội tình nghiệp lực lôi cuốn bất cứ lúc nào. Không khác gì sóng nhồi, thuyền phải đắm chìm, lưới trời nhìn thấy rất thưa, nhưng luật lệ rất có trật tự gọi là nhân quả. Nhân tốt quả tốt, nhân xấu quả xấu, cũng là hình hài cha mẹ đẻ con, mỗi đứa khác nhau. Người tu phải căn cứ theo nhân quả mà hành sự, không làm điều ác thì sẽ không gặp nạn. Làm phước là học từ bi và thực hiện từ bi, thật sự giải nghiệp tâm, căn cứ theo luật nhân quả nhiều kiếp thì không có chết oan. Rủi có chết oan cũng phải học hỏi nơi Oan Uổng Thành ở địa ngục thì mới được tiến thân.

Người tu còn sợ ma là niệm Phật chưa đủ. Niệm Phật khai triển về không, thì chẳng còn biết sợ là gì. Về không tâm mới sáng, trí mới minh. Yếu tim không thấy ma cũng sợ. Cần đi bộ mỗi ngày một tiếng. Sống ở đời còn bị thử thách, sống trên trời thiếu thanh nhẹ sẽ bị hạ từng công tác, tức là đọa lạc địa ngục.

Thật phương Nam, tức là trung tim chơn mày có hai luồng điển từ trái và phải chuyển chạm phát sáng do Phép Soi Hồn kết tụ phát sáng. Sáng với sáng hòa hợp, chỉ có hướng Nam, mới dẫn tiến được phần hồn tiến tới vô cùng xán lạn. Mười phương Phật là đông, tây, nam, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, cộng với trời và đất là mười phương Phật. Nơi nào cũng có Phật chứng tâm. Bính Đinh là hai luồng điển từ bên mặt và bên trái chuyển chạm, như Thầy đã phân giải ở bên trên qua Pháp Soi Hồn thành tựu.

Con muốn biết về quẻ bói thì mua sách bói toán xem qua thì con sẽ rõ. Thơ này Thầy phúc đáp bằng điển khí, dẫn tiến tâm linh khai minh tâm đạo, không nên áp dụng làm bói toán và phổ biến cho người chưa chịu tu. Chúc con vui tiến.

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

B, ngày 29/2/98

Kính thưa Thầy,

Con xem sách và nghe băng Thầy giảng là "ở đời phải có trược có thanh mới là chân lý; nếu có thanh mà không có trược thì chân lý sẽ bị sụp đổ, nếu có trược mà không có thanh thì chân lý cũng bị sụp đổ và vũ trụ này không còn tồn tại nữa". Thưa Thầy, theo trình độ hiểu thấp kém của con, chơn ngôn là lời nói thật, chơn nhơn là người thật, còn chơn lý là gì? Con không hiểu. Con kính xin Thầy minh giải giùm con. Theo ý tưởng và mơ ước của con, ở trên đời này chỉ tồn tại cái thanh thôi, bởi vì con thấy những người thanh cao thì họ đem lại cho xã hội, cho mọi nhà những niềm vui, những tiếng cười, những cái đẹp, ấm no và hạnh phúc, không gây chiến, không có giết hại, kể cả con thú họ cũng giúp đỡ cho nó trong khi nó lâm nạn. Còn cái trược thì sát hại, giết chóc, gây chiến tranh và giành ranh lấn đất, làm mất trật tự trong xã hội; những người trược thì chỉ có đem cho mọi nhà những tiếng oán than, những giọt nước mắt, những cơn sợ hãi hùng và mất mát thương đau. Dạ thưa Thầy, con thấy cái

trược nó ghê tởm như vậy, có trái ngược lại chơn lý không? Con biết rằng trong bản thể của con cũng có trược lẫn thanh, con cũng có lúc ác lúc thiện. Con cũng biết lúc thiện thì con nhẹ nhàng vui vẻ, ai cũng mến yêu; còn lúc con ác là sân, nổi nóng thì ai cũng thấy con xấu và ghét giận con. Cho nên con cố gắng khứ trược lưu thanh, và con nghĩ là con phải làm sao trong con chỉ có cái thanh không có cái trược nữa, ý con nghĩ như vậy thì chân lý có bị sụp đổ không?

Thưa Thầy, ở trong 1 cái xã hội thôi người tu và người thiện quá ít, còn người không tu và người ác quá nhiều, cũng có những người tu rồi mà chưa có hoàn thiện hoàn hảo. Tóm lại trược quá nhiều còn thanh thì quá ít, như vậy làm sao khối thanh hút nổi khối trược hả Thầy ?

Thưa Thầy, nếu có trược có thanh như vậy mới là chân lý, thì thanh trược lộn xộn như vậy hoài thì làm sao có hòa bình trên mặt đất. Trước hết chúng ta phải hòa bình ở nội tâm, nhưng mà người hòa bình ở nội tâm chỉ có 1, còn người lộn xộn thì đến hàng trăm hàng ngàn người. Cũng như Thầy là một vị Phật ở tại thế vậy mà chỉ ảnh hưởng một số người tu thôi, còn lại biết bao nhiêu người chưa tu. Vậy biết bao giờ thật sự có hòa bình và con người biết yêu thật là yêu và thương thật là thương như bài hát "Kỷ Nguyên Di Lạc" hả thầy ? Con mơ ước mọi người đều sống trọn trong bài hát "KNDL", trong đó có con. Biết bao giờ sự ước mơ của con trở thành sự thật hả Thầy ?

Dạ thưa Thầy, con không có trình độ văn hóa và đặt câu hỏi lộn xộn, kính xin Thầy hoan hỉ và minh giải giùm con. Con xin cảm tạ ơn Thầy.

LTKS.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Cairns, ngày 20/5/98

KS con,

Thầy đã phúc đáp thư của con đề ngày 26/2/98, lại nhận tiếp thư thứ nhì của con, muốn biết chân lý là gì? Chân lý là không thay đổi, càn khôn vũ trụ có trược thì phải có thanh. Thanh là văn, trược là võ, hai chiều đều giáo dục tâm linh tiến hóa, trược tức là đụng chạm để thức tâm. Thanh là văn, tiến hóa tới vô cùng, không giới hạn, tức là thức tâm không ôm trược và tạo đường mê chấp nữa.

Cho nên làm người phải có tuổi tác, cứ mỗi 10 năm sẽ thay đổi. Người tu Vô Vi tiến nhanh trong nội thức, khai triển và quân bình luồng điển của nội tâm, phát triển thực chất của tâm linh, giúp đỡ thú vật trong tinh thần từ bi bác ái, do những phần hồn tự thức giá trị của Thượng Đế ân ban, không nỡ sát sanh hại vật, tạo duyên tu hành trong chu trình tiến hóa của phần hồn, dứt khoát tình đời đen bạc, trường chay diệt dục, tu tâm dưỡng tánh, thực hành đến đích, tự do phát triển cõi Đại La, không gây chiến tranh và cũng chẳng hận thù. Chỉ có thật tâm tu thì mới tự cứu và ảnh hưởng người kế tiếp.

Nhờ thiền theo PLVV, con cảm thức được điều lành, lần lần sẽ tiêu diệt tất cả ác ý, tái tạo tình thương và đạo đức của Trời Phật mà tận độ quần sanh ở tương lai. Khi con hiểu sự hiếm hoi quý báu này thì con sẽ dốc lòng tu hơn, tự vượt qua mọi khổ cảnh khảo đảo ở trần gian,

qua nghiệp lực chồng con giày xéo từ giây phút khắc, tạo ra sự lo âu bất chánh và tham dục hủy hoại thân xác mà không hay, tưởng lầm là khoái lạc trong giây phút thần tiên. Phạm rồi tái phạm liên tục như vậy, toàn thân sẽ suy yếu, thì dũng chí cải sửa vì tập quán xấu đã xâm chiếm tâm thân, quên đi phận sự làm cha làm mẹ trong gia đình. Cha thì mê sắc tham tiền, mẹ thì bực bội sân si, gia đình không ổn, làm một người thì phải thực thi đạo đức, không cờ bạc, rượu chè và dâm ô thì gia đình mới được yên vui. Làm mẹ thì phải nhịn nhục, dìu dắt con mình theo gương bác ái và từ bi, thì mới thật là yêu thương trong tinh thần xây dựng gia đình và hạnh phúc. Đời đạo là tùy duyên tiến hóa của mỗi người trong hạnh ngộ mà tu sửa, cho nên ở mặt đất này đã có nhiều tôn giáo lớn đã và đang ảnh hưởng quần sanh tu tiến. Nhìn thấy mọi chiều hướng khác nhau, chung quy cũng một đạo từ gốc tình thương và đạo đức mà ra.

Người tu thiền PLVVKHHBPP là biết thương mình, tự sửa tự tiến hướng về nguyên lý thanh tịnh của Trời Phật mà tu, thì mọi việc sẽ được ổn định ở tương lai. Kỷ Nguyên Di Lạc chỉ có thực hành nhiên hậu mới đem lại sự hòa bình cho tâm lẫn thân, hòa cùng các giới, nhịn nhục thăng hoa thì mới thấy rõ đại cuộc từ trược tới thanh, thực hành là chánh. Còn về phần con thì phải làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều thì trí tuệ mới được khai thông, dũng mãnh tu tiến, tu sửa quân bình nội tâm là cần thiết. Niệm Phật thường xuyên sẽ giảm bớt sự lo âu của tình đời đen bạc. Điển hóa văn, khi con tu đạt tới sự quân bình trong nội thức thì điển khí sẽ dồi dào. Văn chương sẽ lưu loát, bố thí chơn ngôn, nhơn quần cộng hưởng. Như Thầy đang viết thơ cho con, trước kia Thầy không làm được, bây giờ làm được và vui dẫn tiến con cùng hành. Đọc thư này, con sẽ thấy sự bình đẳng phục vụ giữa Thầy và con.

Chúc con vui tiến trong thực hành. Thanh tịnh ảnh hưởng người kế tiếp.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
T, ngày 23/1/98

Kính thưa Đức Thầy,
Con là thằng T. ở Thiền Viện TÂM LINH TỰ CỨU trân trọng kính trình lên Đức Thầy sự việc diễn tiến như sau :
Chúng con xin thay mặt một số bạn đạo ở L. T. Đ. N. cám ơn Thầy đã cho phép chúng con mở thiền viện và Thầy đã cho chúng con cái mỹ danh là Thiền Viện TÂM LINH TỰ CỨU, chúng con rất phấn khởi và tin tưởng nơi Đức Thầy.
Chúng con hợp lực bỏ ra hàng trăm ngày công để phát hoang dọn dẹp khu đất, chỉnh trang lại những gì có thể được. Chúng con làm việc trong tinh thần đoàn kết, xây dựng và thương yêu. Nhưng công việc quá nhiều chúng con không thể lấy sức người làm được, nên vừa qua con đã thuê xe ủi, nhờ lực lượng cơ giới mà mảnh đất nay hình thành : đường đi xung quanh thiền viện, đường đi xung quanh đất, làm thành mặt bằng ở đỉnh dốc cao nhất để chuẩn bị cho xây thiền viện ở tương lai, sau khi mua thêm một khoảng đất. Đồng thời con cũng chiết ra một số tiền để hỗ trợ một số bạn đạo vượt qua những lúc khó khăn.

Đức Thầy giao việc con quyết chí hoàn thành, dứt khoát không nghe những tư tưởng xấu vì xung quanh con không thiếu những người dèm pha, chỉ trích và sẵn sàng phá hoại.
Những khi gặp khảo đảo con thường hướng về Đức Thầy, lấy Thầy làm hình ảnh mẫu mực để con cố gắng vượt qua, nhất là sau khi con đọc Led Weekly số 134, người ta biên thơ nói nặng nhẹ Thầy, Thầy vẫn cho đăng thơ và cám ơn người viết. Con vô cùng xúc động và kính phục Thầy, sức làm việc của Thầy thật phi thường. Chúng con cũng đang tập tễnh làm việc, nhưng còn yếu kém và nghèo nàn quá về mặt điển quang.

Xin ơn Trên Thầy Tổ chứng tâm cho tấm lòng trung chính dốc tâm xây dựng cho Vô Vi Đạo Pháp.
Nhân tiện Anh VTS về con kính gởi thơ này đến Đức Thầy với tấm lòng quý trọng và kính mến của chúng con. Chúc sức khỏe Thầy, và chúng con tự tin rằng mình sẽ làm một điều gì đó, dù nhỏ, nhưng sẽ làm Thầy vui.

Kính hôn Thầy,
VCT.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Cairns, ngày 7/5/98

T con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 23/1/98 được biết con ước mong được phục vụ tốt trong tinh thần xây dựng; một kỳ công phục vụ người kế tiếp, nuôi dưỡng một tinh thần cao quý, bất chấp sự pha dèm và chấp nhứt của tình đời đen bạc mưu đồ phá rối đại sự chung.

Chúng ta đã tin nơi khả năng sẵn có của mọi người. Ước nguyện được phục vụ chung, Trời Phật sẽ chứng tâm, từ trong không mà sẽ hình thành tốt đẹp ở tương lai, bằng một ý lực vô cùng tốt đẹp. Sự có có không không sẽ được chứng minh và xuất hiện liên tục trên mặt đất hiền lành của Trời ban. Làm bất cứ việc gì cũng cần trật tự từ giai đoạn một, thì sẽ được hình thành một cách dễ dãi.

Người không dấn thân luôn luôn đặt điều, pha dèm và bóp méo sự thật, không lợi cho chính họ và chẳng phá được ai. Luật là luật của Trời Đất đã có sẵn, chỉ trừng trị theo luật nhân quả mà thôi. Sự thật là sự thật, mọi người sẽ thán phục. Chúng con trì chí thực hành pháp môn, tức là xây dựng cơ đồ tâm linh của Thượng Đế.

Việc làm cao quý trong không mà có, quy hội tình người chung tiến, hội nhập với thanh quang của Thượng Đế, ban chiếu ánh sáng phục vụ quần sanh, xây dựng tâm linh tiến hóa, hội tụ thanh quang rực rỡ của Trời Phật hằng ban chiếu. Hành giả Vô Vi đều vui và thành tâm phục vụ, ánh sáng phát triển thì bóng tối sẽ tiêu tan. Làm mà không làm, hành mà không hành. Mọi việc đều quy không sáng tỏ dẫn tiến tâm linh, hội nhập Thiên Giới, phát triển đến vô cùng tốt đẹp, không động chạm bất cứ ai. Giữ niềm tin trong xây dựng, bước đường của Thầy đã và đang đi, các con sẽ đi. Trước mắt các con đã thấy Thầy đã và đang vượt qua từ giai đoạn một. Chỉ có phát triển tâm linh thì mới sống sót đến ngày hôm nay.

Các con nên vui hành trong thanh tịnh, sẽ khôi phục tất cả ở tương lai.

Đất nước và tâm linh đều từ gốc thanh tịnh mà ra. Chúng ta quy về thanh tịnh là đúng đường, càng nhịn nhục càng thăng hoa. Tiếng nói không lời, hiện hình cao quý lúc nào cũng tồn tại. Phê phán và phá hoại tự nó sẽ tan rã theo luật nhân quả của Trời Đất. Chúc các con thành tâm hành triển trong thanh tịnh, hiệp khí cùng Trời Đất, kiến tạo cơ đồ tâm linh của Thượng Đế sáng tạo và phục vụ quần sanh.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

Vấn Đạo

Thực Hành Tự Cứu I

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, con là Nguyễn Huy Đức, ở Bỉ, xin có một số câu hỏi về triết lý tâm linh, nhờ Thầy giải đáp: người ta chết rồi sẽ đi về đâu? Những người không tu thì sẽ như thế nào?*

Đức Thầy: Cho nên có Luật Nhân Quả đàng hoàng! Chúng ta làm người, chúng ta có nhân từ, có từ ái, bác ái từ bi, xây dựng cho chung, thì tương lai, khi chết, là phần hồn chúng ta sẽ nương cái luồng điển thanh nhẹ, có người đưa rước và có người giúp đỡ. Cho nên nhiều người nó không có tu Pháp Lý Vô Vi mà tâm nó tốt, tâm bác ái tràn đầy, muốn mọi người hướng về trật tự và xây dựng cho chung. Cái tinh thần đó ở thế gian gọi là "chánh nghĩa", tốt lắm! Những người đó chết cũng thành Thần vậy! Mà Thần, họ sẽ có cơ hội dự những cuộc thuyết pháp của chư Phật, họ cũng tu tiến trở về cõi Phật được.

Bạn đạo: *Kính thưa Thiền sư, kính thưa quý vị, để mở đầu những câu hỏi mà tôi thắc mắc cùng có nhiều người bạn khác cũng thắc mắc như tôi, tôi xin đặt câu hỏi ra đây để kính nhờ Thiền sư giải đáp: đời đang vui quá, tại sao phải tu thiền?*

Đức Thầy: Đời đang vui, do đâu có sự vui? Do sự quân bình của cơ thể, mới kêu bằng vui; mà nếu chúng ta là người bệnh hoạn, không có vui! Vậy, tu cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí này là để lập lại trật tự của chính mình, càng quân bình hơn, càng khỏe mạnh hơn, thì niềm vui chúng ta sẽ gia tăng, thật sự vui hơn!

Bạn đạo: *Muốn tu thiền nhưng còn nhiều chuyện phải lo, như: gia đình bị chia cắt mỗi người một nơi, chuyện làm ăn, và rất nhiều chuyện khác phải lo, làm sao yên tâm mà ngồi tu thiền được? Xin Thiền sư giải đáp, xin cảm ơn.*

Đức Thầy: Lo là lo chuyện ở bên ngoài, còn cái lo chánh thức là cái tâm của chúng ta! Lúc nào chúng ta sống với cái tâm mà chúng ta có cơ hội lập lại trật tự cho chơn tâm của chúng ta, thì chúng ta cái điều đáng lo phải lo trước; cho nên nhiên hậu mọi việc chúng ta giải quyết rất dễ dãi trong trật tự thanh tịnh.

Bạn đạo: *Tu thiền có gì trở ngại cho gia đình, vợ con, hay cha mẹ không?*

Đức Thầy: Tu thiền là lập lại trật tự cho chính mình và đem lại sự an vui cho gia đình, cái thứ nhứt là không có bệnh hoạn. Không có lệ thuộc ngoại cảnh và không có bệnh hoạn, đó là niềm vui cho gia đình. Vì ở đời này có nhiều cái pháp đã làm cho gia đình người ta bất ổn cho nên phải bàn bạc trước khi hành cái Pháp Lý Vô Vi này. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí, chớ không phải là tu không phát triển! Tu cái này là phát triển trở lại quân bình, thanh tịnh và sáng suốt thêm. Ngay trong gia cang của chúng ta, có vợ có chồng, có anh em bà con vui họp trong thanh tịnh, tràn đầy thương yêu và nhịn nhục.

Bạn đạo: *Xin Thiền Sư cho chúng tôi biết: có phải Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp cũng xuất phát từ giáo lý từ bi bác ái của Đức Phật không?*

Đức Thầy: Pháp Lý Vô Vi là của gốc đi về Phật, thực hành như Phật; chớ không phải là "gốc gác của Phật" rồi mượn cái "Phật" đó mà nói, nói hoài mà không đi tới được! Cái này là thực hành, lập lại trật tự cho chính mình, phát triển sự quân bình, trở về với thanh tịnh mới nói chuyện "Phật". Còn chưa hiểu cái gì, nói chuyện "Phật", rồi xưng danh "Phật tử" cũng mất công mà thôi, không tiến! Cái này chúng ta hành trước, nói sau: hai cái khác!

Bạn đạo: *Xin thưa Thiền sư, Thiền sư cho rằng chúng tôi, cũng như Thiền sư, đến đây đã là có cái duyên. Trong cái duyên đó, cũng như ở trong cái căn tu, thì là nó đến với hồn nhiên và thiên nhiên. Thì cái câu gọi là: "Tại sao ta phải tu?" (đây là một cái câu hỏi tại sao), thì cái câu hỏi, nếu mà giải thích cho nó rõ ràng, thì nó cũng khá mâu thuẫn! Chẳng hạn như, không ai đặt một câu hỏi cho ông một tỷ phú là "Tại sao ông phải giàu?"; hoặc giả, người ta không có ai hỏi một câu hỏi là "Tại sao ông phải nghèo?" Cái câu hỏi tại sao, người ta chỉ hỏi là "Tại sao, hay là ông (hay là bà), tại sao phải thiếu tiền mà không trả?" Nó, cái nghĩa nó là như vậy. Thì cái câu hỏi "Tại sao ta phải tu?" có phải là một cái câu hỏi chất vấn hay không? Xin thưa Thiền sư.*

Đức Thầy: "Tại sao ta phải tu?", như hồi nãy tôi đã giải thích: đời là kích động và phản động, chúng ta lập lại trật tự cho chính mình. Tu theo Pháp Lý Vô Vi không phải là tu một cách tủi thân đi tu: tu là nghiên cứu cái phương pháp quân bình để chính mình, và để đối phó với ngoại cảnh trong thanh tịnh.

Bạn đạo: *Thiền mà không làm phước, như vậy thiền có kết quả không?*

Đức Thầy: Thiền tức là làm phước: mình thiền là mình lo cho lục căn lục trần đâu đó nó có trật tự, và mình là người thật sự báo hiếu. Khi mà người con biết tu thiền, khỏe mạnh, tâm thức đầy đủ, hồn vía đầy đủ, cha mẹ an vui: báo hiếu! Đó là người "được phước", chớ không cần "làm phước".

Bạn đạo: *"Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí" có nghĩa là gì?*

Đức Thầy: "Pháp Lý" là phải nói rành rẽ cái sự việc đó từ đâu đến và cuối cùng nó sẽ đi đến đâu. "Vô Vi" là nó trở về Không, thanh nhẹ sáng suốt ở bề trên. "Khoa Học" là tiến triển tới vô cùng. "Huyền Bí" là mắt phàm không thấy. "Phật Pháp" là thanh nhẹ.

Bạn đạo: *Xin Thầy dạy con rõ: con vẫn biết "đời là vô thường", nhưng sao tâm con vẫn phiền não hoài?*

Đức Thầy: Phiền não là mình quên tự chủ. Nếu mà tự chủ được, đâu có còn phiền não nữa? Tự chủ được, hiểu được nguyên lý liên hệ giữa Trời, Đất và Người, đâu có cái gì phiền não? Như ngày hôm nay mà mọi người ngồi đây hiểu được Trời, Đất, Người: chúng ta là đại diện Trời đất làm người đàng hoàng tốt đẹp thì chúng ta đồng an vui, có cái gì mà phải khổ lo?

Bạn đạo: *Chúng tôi xin đọc câu hỏi của một vị khác: "Tôi là người Thiên Chúa Giáo, nếu hành thiền Vô Vi có gì hại không?"*

Đức Thầy: Người Thiên Chúa Giáo, không hại! Lập lại trật tự mới thấy cái quyền uy của Chúa vô cùng tận đã ban chiếu cho nhơn sanh ở thế gian không lúc nào than phiền; mà nếu mọi người biết tu về Pháp Lý Vô Vi càng kính yêu Chúa nhiều hơn, lúc nào cũng ban chiếu trong tâm thức tiến hóa của tâm linh.

Bạn đạo: *Như Thầy vừa nói: "Trời có trước, Phật có sau"; như vậy Trời là gì, là ai?*

Đức Thầy: Trời là trong tự nhiên và hồn nhiên; nhưng mà chưa có trình độ thanh cao, đâu có gặp được Thượng Đế mà nói chuyện? Nhưng mà mình lấy cái tâm phàm mà xét: tất cả trong tự nhiên và hồn nhiên đã có trước Phật có; nguyên lý của Trời đất có trước Phật có.

Bạn đạo: *Kính thưa Thiền sư, theo Thiền sư giảng: con người có phần hồn thì phải chịu định luật Sanh, Tử, Luân Hồi. Như vậy, khi con người bỏ xác, thì phải bị theo cái định luật đó, nghĩa là làm ác phải chịu nghiệp quả, làm thiện, hưởng phước; và phải tùy theo luật Nhân Quả để đầu thai lại, hoặc làm người hay làm thú chẳng hạn. Mới vừa rồi, Thiền sư có giảng rằng: "Kỳ này là kỳ chót, cái xác này là cái xác chót!" có nghĩa là sao?*

Đức Thầy: Là cuối cùng, khi chúng ta bây giờ nhìn thấy vật chất đang giúp cho chúng ta rất nhiều, tiến hóa nào là: tivi, cassette, … phát triển ào ào, mà tâm thức chúng ta không phát triển. Chúng ta thấy vật chất còn tiến, tại sao chúng ta có một khả năng siêu nhiên, có một khối óc tinh vi của Trời đất hình thành cho chúng ta, và chúng ta không tự thanh tịnh mà mở trói cho chính mình, thì mình thấy rất hổ thẹn! Luật Trời có trước luật đời. Luật Trời là luật gì? Luật Nhân Quả. Người tu lấy nguyên khí của Trời đất khai thông tâm thức của chính mình thì mình bằng lòng sống trong luật Nhân Quả, "không làm khổ bất cứ ai là không có khổ mình", tự nhiên phát triển trở về trong tự nhiên và hồn nhiên, sống hạnh phúc, có Trời, có đất, có người, vui vẻ, tươi đẹp; lúc chết, ra đi cũng bình an và tinh tấn chớ không có mê muội như xưa nữa.

Bạn đạo: *Như vậy nghĩa là không còn đầu thai lại để chịu nghiệp quả nữa hay sao?*

Đức Thầy: Tùy theo luật Nhân Quả! Luật của Trời là luật Nhân Quả: nếu chúng ta làm điều ác, sát sanh hại vật, kiếp sau chúng ta phải luân hồi về cảnh đó để chịu một trận bị người khác giết chóc chúng ta. Cho nên, "luân hồi, luân hồi; quả báo, quả báo" còn hoài!

Bạn đạo: *Làm thế nào mới gọi là "thật sự tu", thưa Thầy?*

Đức Thầy: Mỗi ngày, cái pháp người đi trước đề ra như thế nào, chúng ta cứ giữ đúng kỷ luật như vậy, làm. Nghiêm luật: "Mỗi ngày làm bây nhiêu công chuyện cho chính tôi: một ngày 23 tiếng đồng hồ làm cho xã hội, một tiếng đồng hồ làm cho tôi. Tôi phải dành lại được sự êm lặng đó làm cho khối óc thần kinh tôi được êm ả và thông suốt". Cương quyết như vậy, và dứt khoát như vậy, sẽ có kết quả tốt ở tương lai!

Bạn đạo: *Thưa Thầy, tại sao gọi là "tu tâm"?*

Đức Thầy: Tu tâm, là ở đời họ nói: "Tu tâm là tâm tôi không làm bậy" là tu tâm. Cái gì mới "không làm bậy"? Nội ăn cũng đủ bậy rồi: từ nhỏ tới lớn là ăn thịt không cũng đủ bậy rồi! Làm sao mới biết cái vị trí của cái tâm? Người tu Vô Vi nhờ Soi Hồn, niệm Phật, Pháp Luân Thường Chuyển, trung tim bộ đầu khai triển, hòa hợp với Thanh Quang ở bên trên, thì việc gì rắc rối, chúng ta hướng tâm về đó là giải quyết được liền. Đó là tâm thật của người tu Vô Vi, tâm thật của phần hồn để tiến hóa. Chớ người đời không biết tâm, tưởng là con tim này. Trật rồi! Cái tâm này nó mới là đúng: "điển tâm" mới là thật sự "tâm".

Bạn đạo: *Chúng tôi xin đọc thêm một phần của câu hỏi trên: "Tại sao khi con đọc Kinh Sám Hối mà con lại buồn ngủ; mà khi đọc xong bài kinh này, con không buồn ngủ nữa? Cứ mỗi lần đọc là phải bị như vậy. Như vậy có phải là nghiệp nặng không?"*

Đức Thầy: Sám hối ăn năn là phải sửa, chớ không phải đọc kinh là sửa được! Đọc là cũng như ỷ lại mà thôi! Sửa: nguồn gốc do đâu mà chúng ta có ác ý nói xấu người khác? Nguồn gốc do đâu? Tâm ta thiếu thanh tịnh! Pháp Lý Vô Vi có phương pháp tu để giải trược, và đem lại con người trở nên thanh tịnh; thì tự nhiên nó mạnh mẽ, và nó không có nghĩ chuyện sai lầm của người khác mà để tạo cho tâm thân nó bất ổn. Còn khi mà đọc Kinh Sám Hối mà tâm mình không sửa, đọc thôi, đọc ở bề ngoài thôi, thì nó phải buồn ngủ, hay là nó mệt, nó thay đổi bất thường. Còn cái này sửa; tự nhiên nó vui, nó khỏe! Lúc đó nó thấy nguyên khí của Trời đất "thanh khí điển hóa sanh vạn vật", nó chung sống với thanh khí điển thay vì sống với sự tranh chấp của trường đời ô trược.

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, con là một người theo đạo Công Giáo, nhiều khi đến nhà thờ không đọc kinh Công Giáo lại niệm Phật Di Đà nhiều hơn; vậy khi chết sẽ đi về đâu?*

Đức Thầy: Niệm Phật là sửa mình, còn đọc kinh mà không sửa mình thì cũng như không! Lời Chúa nhắc nhở từ ly từ tí mà mình không có sửa đúng Kinh Thánh cũng tới nhà thờ vô ích! Mà niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" và sửa tâm sửa trí mà vô trong cái nhà thờ chúng ta mới

thấy trược thanh nó ra thế nào, người có thực chất hành và người không hành nó thế nào. Càng niệm Phật càng thấy được gần Chúa hơn. Niệm Phật để trở về Không, mới học từ bi và thực hiện từ bi được!

Bạn đạo: *"Quân bình" là gì? Một người đời, sống bình thường, không có đủ quân bình hay sao?*

Đức Thầy: Một người thường, sống ở ngoài đời, không có đủ quân bình vì mắt, mũi, tai, miệng lôi cuốn theo tình đời mà thôi; trong nội thức bỏ quên! Còn người tu, quân bình tâm thức, nhận định hậu quả của sự việc, thích sống trong luật Nhân Quả hơn là hỗn ẩu.

Bạn đạo: *Lúc đầu, con có nghe Thầy giảng là: "Chúng ta nên dẹp tất cả những vật chất hoặc những cái đua đòi ở bề ngoài để hướng tâm, tịnh, để tìm ra được chân lý của phương pháp Vô Vi. Không nên chạy theo đồng tiền, không nên lo làm để kiếm tiền nhiều!" Nhưng theo con nghĩ: nếu mà mình cứ lo tu tâm, mà cha già hoặc là những người thân đang cần tiền ở Việt Nam, mà bên đây không chạy theo đồng tiền để kiếm được ra tiền để giúp gia đình thì tâm cũng không tịnh. Thì con cũng không biết là phải làm như thế nào?*

Đức Thầy: Phương pháp của Pháp Lý Vô Vi là hỗ trợ cho người có hiếu đối với gia đình có sức khỏe. Nếu mà con chịu thiền, chịu nghiên cứu, và có hiếu thảo đối với gia đình thì dễ thiền được và có sức khỏe. Trước hết, chúng ta có sức khỏe chúng ta mới kiếm tiền cho gia đình. Kiếm tiền rồi mà về bệnh hoạn, gia đình cũng không có tiền xài! Sức khỏe trên hết! Cho nên cái Pháp Lý Vô Vi giúp cho mình có sức khỏe thêm, thì mình có dũng mãnh dấn thân để cứu độ gia cang, cũng như cứu độ đồng loại.

Bạn đạo: *Như Thầy là Thầy nói thì con cũng thấy có cái lý. Nhưng mà theo quan niệm của con nghĩ thì, vừa tu như Thầy dạy, và cũng vừa nên chú trọng cố gắng siêng năng để làm việc, và lúc nào cũng phải nghĩ: làm để có tiền để nuôi cha nếu cha mẹ mình còn sống, anh chị em mình hạnh phúc, thì chính tâm con nghĩ rằng chính con cũng được hạnh phúc và khỏe mạnh. Thành ra con nghĩ như là Thầy dạy: "Không nên chạy theo đồng tiền!" đối với con thì chắc không có dễ, vì lúc nào con cũng quan niệm con cần phải làm có tiền để lo cho gia đình những lúc gia đình cần.*

Đức Thầy: Phải kiếm tiền thì chạy cách nào? Cũng như: "Tôi muốn chiếm đoạt tiền người ta, tôi muốn giành giật của của người ta cho tôi mau giầu". Không! "Cái đó tôi thành thật, tôi là người có hiếu, đem thể xác lao động của tôi tìm một đồng tiền giúp đỡ gia cang", đó là tôi thực hiện chữ "hiếu", tôi là làm phước, là đi trong đường đạo, chứ đi ngoài đạo đâu?

Bạn đạo: *Thì con cũng nghĩ như vậy, là mình làm với cái sự cố gắng của tạo ra, chứ không phải cướp giựt hay là gạt gẫm người khác để kiếm tiền; nhưng mà con không thể bỏ được ngoài cái ý định đó, thành ra con sẽ cố gắng.*

Đức Thầy: Hết sức làm! Vẫn tiếp tục! Mà thiền Vô Vi nó sẽ tăng gia sức lực, sáng suốt hơn. Mà nó dày công phục vụ, như nó làm cơ sở nào nó tận tâm cơ sở đó; thì đồng lương nó sẽ khá, đồng tiền nó có nhiều, nhiều người quý mến nó; thành thấy nó an vui, nó thật sự giúp đỡ gia đình trong tình thương và đạo đức.

Bạn đạo: *Dạ. Với lại con cũng có một cái chuyện là: (khóc) cách đây một năm, con đã mất một đứa con! Nhiều người bạn khuyên con là không nên sanh nữa, với cái tuổi của con hiện giờ. Nhưng con cũng không biết rằng con có nên sanh như những người bạn khuyên. Có một số người bảo rằng, nếu con không sanh thêm đứa nữa, thì sau này về già sẽ rất là cô đơn. (khóc) Nhưng theo con nghĩ thì, cô đơn con không sợ, con chỉ sợ không làm tròn bổn phận một người mẹ đối với con. Theo ý Thầy, xin Thầy cho biết, con có nên ...?*

Đức Thầy: Sanh con, không phải muốn sanh là sanh! Thiếu gì người có tiền, nhà giàu, muốn có đứa con, không có! Cái duyên nó đến, cái nợ nó đến: tiền kiếp con có thiếu nợ người ta, kiếp này không chạy chối nào, phải trả nợ! Không chạy chối được, thế nào nó đến! Chớ còn muốn "cố có một đứa con, để rồi tôi hưởng về già"! Hỏi chớ: cái cảnh này là cảnh tạm, làm sao tính chuyện già được? Nhiều người hiểu lầm, tưởng là cảnh này là cảnh vĩnh cửu. Không phải vĩnh cửu đâu! Vạn sự ở trên đời là không! Xác chúng ta rốt cuộc rồi cũng phải quy không! Cho nên đừng nghĩ cái chuyện mà chúng ta không có thể bàn tính được, chuyện đó là định luật của Càn Khôn Vũ Trụ đã sắp sẵn: khi mà duyên đến với chúng ta, ta thọ lãnh, và ta thực hành. Thực hành tình mẹ phải có một cái tình từ mẫu đối với con: ngày hôm nay làm vợ, phải làm sao trở nên một vị hiền thê, gia cang mới yên ổn; làm mẹ phải làm một từ mẫu, con nó mới tiến hóa được.

Bạn đạo: *Thưa Thầy, "tu hành" là gì?*

Đức Thầy: Tu là phải hành: hành là hành Pháp, khai tâm mở trí. Tu mà không hành thì tâm không mở, trí không khai; là chỉ nói láo thôi! Lập lại chuyện Tiên, Phật, Thánh, là nói láo, thị phi, chớ đâu có tiến hóa được! Trực giác mới là đúng! Lập lại những lời của Phật nhưng mà chưa bao giờ nó hành được một ly, một tí nào. Nó lập đi, lập lại hoài, không bao giờ tiến được! Âm thinh của nó không có hòa tan với các giới được. Chính nó không có thực hành, nó ôm lý thuyết rồi cuối cùng nó không thoát được, nó bị kẹt!

(Nhạc & một đoạn bài ca...)

Hà Ha, Ha Ha, Há Ha,
Hà Há, Há Ha, Ha, Hà!

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, con, Huyền Châu, từ Houston, tiểu bang Texas, Hoa Kỳ, sẽ đặt một số câu hỏi về cách ngồi thiền và thời gian thiền, xin Thầy giải đáp. Khi vô hành thiền, tại sao hành giả phải "răng kề răng, co lưỡi"?*

Đức Thầy: Khi chúng ta co lưỡi, răng kề răng, là chúng ta đang thực thi: "co lưỡi, răng kề răng, nó mới tập trung Tinh, Khí, Thần", cũng như cái ấn của Quan Âm đã có từ lâu. Như thế này: hai tay chúng ta chắp lại, làm vầy là ấn của Quan Âm đây. Tinh, Khí, Thần trụ; co lưỡi, răng kề răng, thì nó mới trụ và thăng hoa đi lên được.

Bạn đạo: *Có nên niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" bằng tiếng Phạn hay không?*

Đức Thầy: "Nam Mô A Di Đà Phật", tiếng Phạn, tiếng Tầu, tiếng Tây gì đọc ra, cái chấn động mà nó tương đồng hòa hợp với chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ là được.

Bạn đạo: *Tại sao phải niệm "Nam Mô A Di Đà Phật"?*

Đức Thầy: Niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" là giải tỏa tất cả những sự trược ô trong nội tâm và hướng tâm thẳng đi lên.

Bạn đạo: *Thế nào là niệm "Nam Mô A Di Đà Phật"?*

Đức Thầy: Niệm "Nam Mô A Di Đà Phật", co lưỡi, răng kề răng, miệng ngậm, mắt nhắm. Dùng ý thầm niệm:

NAM: khi ý thầm niệm chữ "Nam...", chú ý tập trung ngay trung tâm giữa hai chân mày.

MÔ: khi ý thầm niệm chữ "Mô...", chú ý tập trung ngay trung tâm bộ đầu.

A: khi ý thầm niệm chữ "A...", chú ý tập trung ngay trung tâm hai trái thận.

DI: khi ý thầm niệm chữ "Di...", chú ý tập trung ngay trung tâm giữa ngực.

ĐÀ: khi ý thầm niệm chữ "Đà...", là ánh sáng xung quanh tất cả lỗ chân lông phát quang trong thanh tịnh.

PHẬT: khi ý thầm niệm chữ "Phật...", chú ý tập trung ngay về nơi rún.

Niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" là để cho chấn động lực chuyển chạy toàn thân giúp khai thông Ngũ Tạng, Ngũ Kinh, và giúp khai mở phần Điển Tâm trên bộ đầu. Tập lúc nào cũng được.

Bạn đạo: *Tại sao ngồi thiền xoay về hướng Nam?*

Đức Thầy: Hướng Nam: trung tim chân mày, chúng ta lấy tay đánh vô, nó xẹt, tá hỏa tam tinh ra. Cái luồng điển Âm Dương nằm từ bên trái qua trên mặt hợp nhất để xuất phát đi lên, nó hòa hợp với hướng Nam. Thiên Đàng chỉ có lửa chớ không có cửa chận đường. Mà luồng điển của chúng ta mà hòa hợp với luồng điển ở bên trên thì chỉ có rút đi lên thôi, không có đi xuống nữa.

Bạn đạo: *Thế nào là "niệm"?*

Đức Thầy: "Niệm" là ý niệm: cái ý mình tưởng, niệm trong cái sự thanh nhẹ chớ không phải là la lô cho người ta nghe. Cái đó là "khẩu khai thần khí tán", không bao giờ phát triển trong tâm thức con được. Xuất phát ra là tịnh, thanh tịnh.

Bạn đạo: *Có người không cần niệm Lục Tự Di Đà mà chỉ hành thiền (Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định), có mở sáu luân xa hay không?*

Đức Thầy: Cái đó cũng như là thể tháo, nó khác! Còn cái này, cái ý niệm về phần hồn nó phải có một cái chỗ thanh nhẹ và mục đích tiến tới vô cùng tận, nó khác! Còn cái kia tập thể tháo, nó khác!

Bạn đạo: *Tại sao phải niệm "A Di Đà Phật", và niệm Phật có gì tốt cho người thiền?*

Đức Thầy: Ở đây chúng tôi có cái băng niệm Phật và giải thích rõ ràng: niệm Phật để tìm lại chấn động quân bình của tâm thức, khối thần kinh sẽ ổn định và điện năng sẽ dồi dào. Cách niệm Phật của Vô Vi khác, nó rất khoa học! Khi niệm Phật, nước miếng tuôn chảy là chứng minh máu huyết chúng ta đương lưu thông trong cơ tạng tốt đẹp. Càng niệm càng khỏe! Có một người ở San Diego họ bị thụt lưỡi, không nói được; mà họ chỉ nghe băng tôi và niệm Phật. Khi tôi đến, họ đi xe lăn tới thăm tôi. Tôi hỏi chứ: "Ai trị? Có phải nhân điện không?" Nói: "Không phải! Nhờ tôi nghe băng không à, tự nhiên tôi nói chuyện được!" Là cái chấn động trong cơ tạng: nếu mà họ nghe được, và họ hướng tâm về chấn động của Vũ Trụ Quang (Vũ Trụ Quang đang hỗ trợ và cứu giúp chúng ta hằng ngày, hằng giờ, hằng phút); nếu chúng ta hướng về đó, thì cái luồng điển chúng ta nó chỉ đi lên và giải mở sự trần trược trong nội tạng, và nó sẽ khai thông trí tuệ cho chính mình.

(Nhạc và ngâm thơ...)

Tại sao lại phải tu Thiền?
Ích chi lại phải nhủ khuyên người đời?
Thưa, vì trật tự ở đời
Tu là tu bổ lập đời an khang.

Bạn đạo: *Tại sao phải "Soi Hồn"?*

Đức Thầy: Soi Hồn là làm chấn chỉnh khối óc của chúng ta lại: hai luồng điển, hai sợi thần kinh ở đây nó thông suốt vô trung ương, phát sáng!

Bạn đạo: *Tại sao phải "Pháp Luân"?*

Đức Thầy: Pháp Luân Thường Chuyển là lấy nguyên khí của Trời đất để khai mở cơ tạng của chúng ta. Trong cơ tạng của chúng ta là cấu trúc bởi nguyên khí của Trời đất. Nguyên khí của Trời đất ban chiếu, hạt gạo mới thành, thì chúng ta mới có cơm ăn; ăn vô rồi biến sanh Thủy; Thủy biến sanh Khí; Khí biến sanh Sắc (bụng đói, mặt xanh; ăn no, mặt hồng): đó là Điển. Tất cả chúng ta là điển. Phải lấy cái Pháp Luân Thường Chuyển khai mở ra, điển hòa hợp với điển, tâm con người mới ổn định. Khi mà hiệp nhứt cùng Trời đất thì huệ tâm mới sáng.

Bạn đạo: *Tại sao phải "Thiền Định"?*

Đức Thầy: Lúc luồng điển đang làm Pháp Luân Thường Chuyển mà nó thông Nhâm, Đốc mạch rồi, nó chỉ có một hướng đi lên hiệp khí cùng Trời đất. Lúc đó chúng ta mới Thiền Định. Nó hòa hợp làm một, thì bên trên chỉ có rút chúng ta đi lên thôi. Nhập định, quên tất cả những thế sự, đi theo ánh sáng vô cùng tận mà tiến hóa.

Bạn đạo: *Xin Thầy cho biết sự hữu ích của "Soi Hồn"?*

Đức Thầy: "Soi Hồn" là chấn chỉnh tất cả những chấn động trên khối óc. Đâu đó có trật tự, nhìn khác. Bộ đầu càng ngày càng phát triển thì cơ tạng càng ngày càng phát triển theo: bên trên mà đàng hoàng thì bên dưới sẽ tiến hóa chung một đường lối và không vọng động nữa. Cho nên những người Soi Hồn một thời gian, rồi bây giờ giận ai, rồi "tôi muốn trả thù người đó!" hay là "ghét người đó!", vừa Soi Hồn, nó ra cả một chương trình từ đầu chí cuối, là: "Hậu quả mình lãnh đủ! Thôi, không có làm chuyện trả thù nữa!" Nó là một cơ quan quan trọng, và nó sẽ giúp đỡ cho con người khai tâm mở trí và sửa tâm sửa tánh, thay đổi tất cả ở bên trong, sự uất hận của bộ gan.

Bạn đạo: *Khi Soi Hồn, hai cánh tay bị mỏi thì phải làm sao, thưa Thầy?*

Đức Thầy: Hai cánh tay bị mỏi, thì có cái phương pháp Xả Thiền là làm cho máu nó chạy đều đó. Bóp bên này, bóp bên kia, thì nó chạy đều; rồi mình Soi Hồn lại, đâu có sao đâu?

Bạn đạo: *Làm sao biết được là Soi Hồn có kết quả đúng?*

Đức Thầy: Khi mà có kết quả đúng á, là mình tâm tánh được thay đổi: hồi nào giờ thích nói láo, bây giờ hết rồi! Lần lần nó sửa tâm sửa tánh, nó không có nói bậy nữa. Đâu đó nó đàng hoàng, nghiêm chỉnh. Cặp mắt nó được thay đổi tốt, cái nhìn nó khác.

Bạn đạo: *Để ngón tay trỏ chận ở trán để làm gì?*

Đức Thầy: Những ngón tay của ta là kết hợp từ trong cơ tạng: tim, gan, tỳ, phế, thận là Ngũ Hành. Hai bên hợp lại, luồng điển Âm, Dương, vừa để như thế này là điển nó chạy rồi, và ý chúng ta tập trung ngay trung tim chân mày là điển nó tụ lần lần ngay chỗ đó. Lâu ngày nhắm mắt, vừa để tay lên vầy là nó thấy sáng rồi!

Bạn đạo: *Nguyên tắc của Soi Hồn là: "Nhìn thẳng ngay trung tim chân mày, lắng nghe điển chạy trung tim bộ đầu", có phải vậy không, thưa Thầy?*

Đức Thầy: Thì những người ban đầu hay lo chuyện đời, bịt vô lỗ tai nghe "ồ, ồ". Chúng ta cứ theo cái tiếng "ồ, ồ" đó nghe, lần lần nó sẽ giải. Cái tiếng nó sẽ đi ra khỏi, không còn ở trong lỗ tai chúng ta nữa, thì chúng ta bắt đầu tập trung được rồi.

Bạn đạo: *Soi Hồn cần bao nhiêu phút mới được?*

Đức Thầy: Ít nhứt là năm phút, tới mười lăm phút là nhiều nhứt.

Bạn đạo: *Có cần làm hơn số quy định đó hay không? Và có hại gì không, nếu mình làm thêm?*

Đức Thầy: Không cần làm hơn! Cái gì quá cũng là hư; cái nào vừa là đúng.

Bạn đạo: *Nếu bị tàn tật ở mấy ngón tay, nếu muốn Thiền thì phải Soi Hồn bằng cách nào?*

Đức Thầy: Tàn tật ở tay thì phải lấy bông gòn bịt lỗ tai lại trong giờ đó.

Bạn đạo: *Trong lúc Soi Hồn, tâm ý của mình như thế nào?*

Đức Thầy: Tâm ý lúc Soi Hồn mà nếu mà nó vọng động hướng chuyện ngoài nhiều quá, chúng ta phải dùng ý niệm: "Nam Mô A Di Đà Phật". Ý niệm, chớ không phải là miệng môi. Ý niệm để cái điển nó chạy đều một vòng hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ nó mới mở được.

Bạn đạo: *Khi Soi Hồn mà bị nhức đầu thì Soi Hồn có hết được hay không?*

Đức Thầy: Những người nhức đầu kinh niên dày công Soi Hồn thì bệnh đó tự động nó sẽ đi mất. Nhiều người đã thành công rồi!

(Nhạc...)

Bạn đạo: *Thưa Thầy, tại sao thở Chiếu Minh phải đếm từ 1 đến 12, rồi từ 1 đến 11, v.v... cho tới số không?*

Đức Thầy: Bởi vì tất cả 1 tới 12 là một giáp. Từ một giáp mà giải được một giáp trở về không mới là đúng toán Trời. Nó hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Chúng ta sống đây cũng hai mươi bốn trên hai mươi bốn, mà nó giải được tất cả trở về Không mới là đúng. Về Không là thanh nhẹ, không còn nghiệp duyên nữa. Trong thực hành mà hiểu được Đạo mới là đúng. Đạo vốn quân bình, là Không!

Bạn đạo: *Chúng con xin Đức Thầy kể lại lúc đầu hành trình của Đức Thầy gặp khó khăn khi làm Pháp Luân Thường Chuyển, và nguyên nhân nào phát sinh ra Thở Chiếu Minh?*

Đức Thầy: Thì lúc mà ban đầu tôi làm Pháp Luân Thường Chuyển, tôi làm cũng không có được; vô ngồi thiền, tôi thiền cũng không có được. Tôi tính tôi cũng bỏ cái pháp này, không làm được! Ngồi năm phút, ngồi cũng không yên. Làm Pháp Luân Thường Chuyển, hít cũng không vô; bởi vì mình là học võ, tập thể tháo, đâu có hít vô bụng được? Nhưng mà từ lúc đó, tôi nằm, tôi nói: "Nếu có Quan Âm thì giúp tôi. Tôi muốn tu lắm, tôi muốn hành cái pháp này!" Thì tôi vừa nằm, ở đường hẻm này, Việt Nam nằm ghế bố đó, thì tự nhiên cái bụng tôi cứ hít vô, thở ra; hít vô, thở ra, mà tôi muốn ngưng, ngưng không được! Tôi thấy sao lạ vậy? Cứ hít vô, thở ra, hít vô, thở ra: một tới mười hai, rồi một tới mười, một tới chín, một tới tám, một tới bảy, một tới sáu, năm, ba, hai, một; rồi ngưng. Tôi muốn hít, hít lại không được! Rồi một hồi rồi tôi mới tự động làm, cũng bấy nhiêu công chuyện đó. Làm, tôi thấy khỏe quá! Tôi làm hai, ba lần một đêm vậy đó! Rồi cái thì tôi thấy khỏe, sáng, tôi đi xuống thăm Ông Tư, Ông nhìn mặt Ông nói: "Hít được rồi!" Thì mình cũng nói: "Ông này thiệt là tinh đó! Mình chưa có nói mà Ông nói "Hít được rồi!" Mà tôi cũng không có khen Ông hay vì tôi sợ Ông gạt thôi! Tôi nghĩ: "Thôi! Mình ngồi đó dạ, dạ, ngồi vậy thôi". Nhiều cái Ông nói trúng mình mà tôi không bao giờ khen. Khen, sợ Ông làm bậy á! Thành ra, sợ người ta gạt, tôi không có bao giờ mà khen bậy đâu. Thành ra Ông nói: "Thằng cha này khó chịu nhất thế giới này! Thử tôi đủ chuyện hết!" Ông nói tôi vậy đó. Cho nên mình muốn học cái gì, phải nghe, phải xét cho kỹ, rồi hành cho đúng, thì mới đạt được kết quả! Nghe mà không xét, cứ đâm đầu làm lung tung hết á, rồi làm loạn cho chính mình! Phải xét cho kỹ và hành cho đúng, mới có kết quả.

(Bài ca)

Trời đất sinh ra chúng sinh muôn loài
Đời sống hóa ra bao điều không an
Nhiều kiếp trôi qua nhớ về Cha Trời
Thực hành tâm thức tiến vào Cõi Không
Vô Vi khai sáng thân tâm hòa vui
Toàn thân tiến về Thanh
Người Thiền tự thức tiến vô
Bình tâm thầm tu thức giác Nhất Nguyên
Phiền ưu không còn
Tình thương không ngừng đổi trao
Cùng vui cùng tiến cùng tu
Từ nay có Đạo có Đời an vui
Một điểm linh quang sáng tại địa cầu
Trời đất phóng thâu tâm lành chỉnh tu
Dũng khí tâm linh xóa tan ưu phiền
Thực hành tâm thức tiến vào Cõi Không
Vô Vi khai sáng thân tâm hòa vui
Toàn thân tiến về Thanh
Người Thiền tự thức tiến vô
Bình tâm thầm tu thức giác Nhất Nguyên

Phiền ưu không còn
Tình thương không ngừng đổi trao
Cùng vui cùng tiến cùng tu
Từ nay có Đạo có Đời an vui
Một điểm linh quang sáng tại địa cầu
Trời đất phóng thâu tâm lành chỉnh tu
Dũng khí tâm linh xóa tan ưu phiền
Thực hành tâm thức tiến vào Cõi Không
Vô Vi! Vô Vi! Vô Vi!

(Bài đồng ca)

Phương pháp tu thân nào đi tắt
Quyết chí tu sao đạt quân bình
Tu pháp sao thanh lọc trược ô
Pháp định thần, đời đạo song tu.

Thực hành nhanh Vô Vi trung đạo
Thực hành cho tâm thần tự cứu
Thực hành cho tấm lòng thanh tịnh
Tự mình tu cho đạo đời an khang.

Đường vạn nan dũng hành không lùi
Người thành tu tâm cần trong sáng
Lòng thành tu trí hồn xinh đẹp
Niệm thường xuyên danh Phật A Di Đà.

Này dập dồn nhịp sống thăng trầm vọng tâm
Trí tuệ mờ lu vía hồn thờ ơ
Bởi vậy cần tu pháp thực hành mau
Quy Không vô cùng.

Nhờ Lục Tự mà tiến tìm về thực chân
Hướng về cõi Thiên thoát vòng nghiệp lao
Trí tuệ hồi sinh lý đạo đào sâu
Quy Không vô cùng.

Người tu thiền luyện hồn
cho sáng ngời hằng ngày hằng giờ
Kiên trì vượt bờ mê sắc màu
Đời vô thường, nguyện hành tu
không cầu đạo đời, đạo đời
Nhớ là giữ lòng trung mới thành.

Người thiền tu tâm đạt an lành
Diệt lòng tham tị hiềm dâm tánh
Lòng từ bi quyết tạo nhân lành
Dồi mài cho phúc điền càng thêm tươi
Phúc điền càng thêm tươi
Càng thêm tươi mát, tươi mát.

Hãy nhớ cho tu là tu sửa
Chánh pháp tu tâm đạt quân bình
Hãy phá tan mê mù dị đoan
Chánh đạo là về cội Hồn Nhiên

(Bắt đầu Track #2)

(Nhạc...)

Bạn đạo: *Xin Thầy cho biết "Thiền" là gì?*

Đức Thầy: "Thiền" là làm cho ổn định để khai mở tâm thức bất khả luận bàn; tự khai mở tâm thức mà bất khả luận bàn; càng nói, càng động. Thiền là êm ả, thanh tịnh để khai mở tâm thức mà thôi.

Bạn đạo: *Và Thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp sẽ gặt được kết quả gì?*

Đức Thầy: "Pháp Lý" là mọi việc phải nói rành rẽ. "Khoa học" phải tiến hóa vô cùng: hướng thượng thì tiến hóa hướng thượng, hướng hạ thì tiến hóa theo chiều hướng hạ; khoa học là tiến hóa như vậy đó. "Pháp Lý Vô Vi": từ Không trở về Không nữa nó mới nhẹ. Là phải giải nó mới Không; không giải không Không; tu để giải, mở. "Pháp Lý Vô Vi Khoa Học" là tiến triển đi lên. Hướng thượng là tiến triển đi lên, từ lớp này tiến hóa tới lớp kia. "Huyền Bí" là mình thấy, người khác không thấy. Chuyện Trời Phật thấy và mình thấy là người thanh nhẹ với thanh nhẹ mới thông cảm với nhau. "Phật Pháp" là thanh nhẹ.

Bạn đạo: *Dạ, còn "Tu" là gì?*

Đức Thầy: "Tu" là quy hội trở về nơi nhẹ thay vì hướng về chỗ nặng. Tu sửa mới quy hội về chỗ thanh nhẹ thay vì hướng về chỗ nặng trược, không giải quyết được.

Bạn đạo: *Thưa Thầy, "Tu tắt" là tu làm sao?*

Đức Thầy: "Tu tắt" là đi thẳng. Như chúng ta đi Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là: "Pháp Lý" là phải rành rẽ, "Vô Vi" phải trở về Không, "Khoa Học" là phải tiến triển

đi lên, "Huyền Bí" là tâm thức chúng ta khai mở để thấy, hiểu những cái khoa học huyền bí trong nội tâm như cả vũ trụ, "Phật Pháp" là thanh nhẹ.

Bạn đạo: *Tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí cần có căn duyên hay không?*

Đức Thầy: Tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì mọi người đều có căn duyên. Làm người là có trí sáng; có trí sáng tức là có căn duyên; mà chịu tìm là sẽ tiến. Trí mà không tìm, không học trật tự của đường lối chúng ta sẽ hành, thì chúng ta chỉ lùi bước mà thôi!

Bạn đạo: *Tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp có khó không, và có cần phải điều kiện lễ nghi gì không?*

Đức Thầy: Mỗi, mỗi học cái gì ở thế gian, phải chú tâm và tìm hiểu. Đi đúng đường, thì tự nhiên phát triển. Thế gian, kỹ thuật đọc, hiểu, và phải làm được, thì mọi việc nó sẽ ra những cái hình ảnh tốt. Như những người quay phim mà không hiểu đầu đuôi, phải mở chỗ nào, đóng chỗ nào, và xoay chuyển chỗ nào, làm sao mà chụp được cái hình tốt được? Vấn đề kỹ thuật phải rành rẽ! Cho nên những người tu Pháp Lý Vô Vi, muốn tu Pháp Lý Vô Vi, phải hỏi, phải học, phải rành rẽ cái việc mình sẽ làm và đang làm bằng cách nào, thì tự nhiên nó sẽ tiến.

Bạn đạo: *Tại sao ông Tám không thâu nhận đệ tử và không nhận làm thầy?*

Đức Thầy: Bởi vì mỗi người có một khối óc tương đương với nhau, có sự hóa hóa sanh sanh, và có sự chứng tâm của Trời đất, làm sao ông Tám dám làm sư phụ của người khác? Ông Tám chỉ thực hành cái pháp môn của ông Tám hành, và nói ra cho mọi người nghe và mọi người tự hành, tự tiến, tự giải lấy thôi; chớ ông Tám đâu có quyền mà thâu đệ tử để mà thâu nguyệt liễm hàng tháng? Không có vụ đó! Ông Tám là một người do Trời đất phục vụ hình thành, cho nên ông Tám có hình thành được cũng phải phục vụ người kế tiếp mà thôi!

Bạn đạo: *Phải làm thế nào khi cuộc sống nghề nghiệp thu hút hết thời giờ và năng lực của hành giả?*

Đức Thầy: Thì hành giả phải soạn cái giờ cho chính mình! Một ngày hai mươi bốn giờ, chúng ta phải giữ một tiếng đồng hồ cho chính mình để khai triển tâm thức và làm việc cho chính mình cũng là đủ cứu mình rồi. Sau giờ làm việc của thế gian, rồi bê tha chuyện đời, ăn nhậu, nói dóc, cũng mất mấy tiếng đồng hồ trong một ngày! Tại sao chúng ta không tiết kiệm cái thời gian đó để lo tu tâm sửa tánh để cho chúng ta được mạnh khỏe hơn?

Bạn đạo: *Sự khác biệt giữa người có tu và người không tu như thế nào?*

Đức Thầy: Người không tu họ sống trong tự nhiên, hoàn cảnh của họ xoay chuyển tới đâu họ đi theo tới đó. Người tu sửa mình, tạo một ý lực tiến hóa rõ rệt, xây dựng cho hồn và vía trong cái Tiểu Thiên Địa này được cơ hội, hội ngộ với nhau chung hành, chung tiến; lúc đó mới có nhiệm vụ "độ đời".

Bạn đạo: *Pháp Thiền có nhiều, nhưng làm sao biết được pháp nào chánh và hiệu nghiệm?*

Đức Thầy: Pháp nào thực hành có kết quả thì pháp đó chánh. Càng hiểu sự sai lầm của chính mình thì càng thấy cái pháp đó chánh để sửa và tránh những tai nạn ở về sau.

(Bài ca)

Vô Vi huyền diệu khai triển tâm linh
Vô Vi huyền diệu triết lý khai minh.

Bạn đạo: *Có người nói: "Tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí là sẽ làm chủ bản thể" là làm sao?*

Đức Thầy: Sự sáng suốt của mình phải phục vụ bản thể rõ ràng. Cho nên khi mà dốc lòng thiền rồi, Âm Dương hiệp nhất di nhơn rồi, thì lúc đó có hồn, có vía, có sự bàn bạc. Như bây giờ tôi muốn đi đâu, tôi có thể bình tĩnh tôi hỏi vía: bây giờ tôi muốn đi tới chỗ đó, có bình an hay là xảy ra việc gì? Trong đó cái vía cũng báo cáo trước, mình có thể cho biết trước rồi: tôi tới đó, ông đó sẽ vui với tôi, hay là sẽ buồn tôi bằng cách nào? Cho nên cái vía là thuộc về xã giao, nó phục vụ cho phần hồn: khi mà lệnh của phần hồn đưa ra là cái vía phải tìm tòi cho được và phúc đáp, báo cáo đầy đủ. Cho nên những người tu Vô Vi hồn vía thông cảm rồi, mình từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ học làm thầy tướng mà ngồi một bên người nào cũng có thể nói chuyện của họ, và để cho họ ngạc nhiên: "Tại sao anh hiểu tôi nhiều như vậy?" Cái vía nó là tìm tòi và nó báo cáo cho phần hồn biết, rất có trật tự: cũng có tổng thống, cũng có quốc hội, cũng có đủ chuyện; cũng có hiến pháp, cũng có lập hiến ở bên trong cũng như một quốc gia, không có thiếu thốn cái gì hết!

Bạn đạo: *Có cách nào gia tăng công sức hành thiền trong giai đoạn ngắn hay không?*

Đức Thầy: Siêng năng trong thanh tịnh hành thiền là mới tới đích. Cố công, là tức là làm loạn. "Cố" là "tôi muốn": tham! Chúng ta tu để giải tham, mà tăng tham là chỉ chậm mà thôi! Không có tăng cái sức tham của chúng ta. Bình tĩnh thanh tịnh giải tiến nó mới đúng.

Bạn đạo: *Đang ngủ ngon giữa đêm khuya mà phải thức giấc dậy hành thiền, như vậy có hại cho sức khỏe hay không?*

Đức Thầy: Cho nên khoa học đã chứng minh: những người ngủ ngồi khỏe hơn ngủ nằm. Những người làm việc nhiều mà ngủ ngồi được năm phút là nó sung sướng, nó đầy đủ rồi. Người đời ham ngủ, mê mết, lê lết trên cái giường đó. Cho nên những người khoa học mà biết được cái luật Âm Dương rồi, họ sợ mình ngủ nhiều giờ lắm. Ngủ nhiều giờ, chết, đi luôn! Mà ngủ có giờ giấc, theo chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ (là ta lấy giờ Tý là theo chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ), giờ Trời đất thông khai, cho mình thiền, giải trược khí và khai triển thanh điển, phát sáng đi lên; thì giờ đó, giờ hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ.

Bạn đạo: *Tại sao Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp không có quán tưởng như các pháp khác?*

Đức Thầy: Quán tưởng là chuyện mơ hồ. Vô Vi, trực giác để thấy; còn hơn quán tưởng mơ hồ!

Bạn đạo: *Nếu mà pháp Vô Vi là một pháp, chánh pháp, một chánh pháp có thể độ được nhiều người, làm cách nào để phổ biến để cho mọi người đồng hưởng?*

Đức Thầy: Thì mọi người bằng lòng dấn thân tận độ! Như ngày nay chúng ta đến đây, chúng ta chung sống, thấy vui, thấy tâm thức thay đổi, thì chúng ta phải dấn thân muốn làm sao làm lớn rộng cho mọi người, thì trước hết chúng ta phải tu! Tu để ảnh hưởng người kế tiếp: trước kia chúng ta nói chuyện khác, bây giờ chúng ta nói chuyện khác, tới lần lần kia mới ảnh hưởng. Chuyện của Thượng Đế làm cũng vậy: từ từ, chớ không có giải quyết trong ý muốn của con người muốn làm là làm! Không có thể có cái chuyện đó. Phải từ từ nó hình hành.

Bạn đạo: *Tu cao, nhưng vẫn đi lạc trên Thiên Giới?*

Đức Thầy: Cái gì kêu bằng "tu cao"? Tu là sửa tiến tới vô cùng; không có "cao" và không có "thấp". Càng tu càng mở thức hòa đồng bình đẳng, không có "cao". Những người tu cao, xưng mình "tu cao", là người đó là đi sai đường! Giữ thức bình đẳng, người đó đi đúng đường.

Bạn đạo: *Bấy lâu nay nghe nói có nhiều người tu thiền, tại sao rất ít người đắc quả?*

Đức Thầy: Người tu thiền đắc quả không bao giờ nói cho người ta biết! Người đời tham, hay lợi dụng! Như tôi đắc quả Phật rồi, nó lợi dụng! Lợi dụng cho kỳ được á; bất cứ giá nào nó cũng mua! Cho nên người tu chơn không nói mình "đắc quả". Người tu chơn phải hạ mình và phục vụ là đủ rồi, không nên nói mình "đắc quả Phật"!

(Bài ca)

Phật Pháp vô biên quán thông Đời Đạo
Vượt gió theo mây về quê Nguồn Cội

Bạn đạo: *Con sẽ trình bày với đức Thầy lá cờ Vô Vi và xin Thầy cho vài lời giải thích.*

Đức Thầy: Lá cờ Vô Vi, bên trên, là phải Trời không? Luồng điển dịu thanh bao la lớn rộng! "Địa" là mặt đất, "Nhân" là gánh chịu: chúng ta có cái xác này là mặt đất. Thiên, Địa, Nhân: gánh chịu. Lá cờ Thiên, Địa, Nhân của tất cả nhơn loại; ai cũng phải biết nguyên lý của Thiên, Địa, Nhân. Lá cờ này không phải dành cho một quốc gia mà dành cho một tâm thức biết phát triển lấy tâm thức mà đi lên tới vô cùng. Cái vốn sẵn của nhân loại có, mà không biết sử dụng mới sanh ra chiến tranh! Lá cờ này cũng là lá cờ hòa bình cho nhân loại, mỗi người đều có vị

trí trong đó hết! Chúng ta tu, mở tâm, khai trí, tiến tới sự hòa bình sẵn có của Trời đất, chớ không phải một nhóm làm chánh trị! Chúng ta không có làm chánh trị! Chúng ta thực thi khai triển tâm thức thượng, trung, hạ rõ rệt, là cống hiến cho nhân loại. Chính mọi người trên mặt đất đều phải có ba luồng điển này mới sống an yên được. Sống mà không biết Trời, không biết Đất, không biết mình, làm sao vui được? Có bạc tỷ cũng không có vui! Sống, biết Trời, biết Đất, biết mình, mới vui, mới tạo được nghìn năm hòa bình được! Cho nên Cơ Trời chuyển để cho nhân loại thấy rõ khả năng sẵn có mọi người có, tài sản mọi người có, trong xây dựng tiến hóa chớ không phải giới hạn, và không bị lệ thuộc.
Cho nên lá cờ này của nhân loại, của tất cả những người chịu tu, và ý thức rõ: giữ lấy nó làm kỷ niệm! Sự mầu nhiệm của Trời đất có, đang phục vụ chúng ta. Chúng ta không hòa tan với sự mầu nhiệm của Trời đất thì chúng ta mất tất cả, chỉ ôm lấy sự khổ buồn mà thôi! Nếu chúng ta đi đúng đường lối là chỉ xán lạn tâm hồn, và hãnh diện được làm con người! Không phải dễ làm được con người! Ngày nay tôi rất hãnh diện được làm con người, có Trời có đất hỗ trợ cho tôi, có vạn linh. Bây giờ cộng đồng nhân loại của chúng ta đã cho chúng ta có cái áo tốt bận, có món ăn ngon, có cái nhà ở tốt, thì chúng ta đâu có bị lẻ loi nữa, đâu có sợ ma nữa? Tất cả mọi người chung hợp hòa bình để xây dựng cho chúng ta tiến, mà chúng ta không chịu tiến là chúng ta là người thua lỗ mà thôi! Đã là con người là hãnh diện nhất, mà biết Trời, biết Phật; chúng ta biết Trời, biết Phật là luồng điển Đại Bi ở bên trên ban chiếu cho chúng ta bất cứ giờ phút nào cũng bình an, không có thiếu thốn đâu! Trên đó không bao giờ có người ích kỷ, không có người xấu! Ở thế gian có người xấu, còn ở trên đó không có người xấu. Ai ai cũng biết thương yêu và xây dựng, lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ, không có bỏ chúng ta đâu. Nếu chúng ta đến đó, chỉ mạch lạc từ li từ tí trong cuộc sống của chúng ta phải làm sao.

Bây giờ các bạn may mắn mới gặp được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, mà gặp được cái này là chỉ áp dụng lấy nguyên khí của Trời đất mới giải bày nội tâm nội thức của các bạn. Mà các bạn đạt tới thanh tịnh là biết bao nhiêu sự nhắn nhủ của Bề Trên đối với chính chúng ta, và ta phải cố gắng giải nữa mới tiến tới sự tốt đẹp ở tương lai. Cho nên người Vô Vi thực hành đứng đắn là cần sự rõ rệt, chớ không có lợi dụng được, mà không có giả ảo được; thực tế trong chu trình tiến hóa! Cuộc sống chúng ta được bao nhiêu thì hưởng bấy nhiêu, chớ không bị giới hạn, và không có bị lợi dụng đâu! Thượng Đế lúc nào cũng ban ơn tốt cho chúng ta, mà chúng ta không hành tốt là chúng ta tự hại mà thôi!

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, đã biết tu là có ba luồng điển Thiên, Địa, Nhân; nhưng tại sao ngày hôm nay Vô Vi lại đặt ra một lá cờ để làm gì?*

Đức Thầy: Lá cờ của Vô Vi để đánh thức mọi người, và từ cái thắc mắc đó mới có duyên độ người ta! "Tại sao tu mà có cờ? Làm quốc gia, chánh trị mới có cờ; tu lại có cờ?" Mà ngày hôm nay, hồi nãy giờ tôi giải thích là các bạn cần cái cờ là luồng điển của các bạn đi tới vô cùng. Chúng ta đều cộng hưởng luồng điển của Trời đất mới thấy sự bình đẳng trong nội tâm, thương yêu và xây dựng cho nhau. Từ hồi xa xưa tới bây giờ họ đặt một cái cờ cho họ, mà tới họ là không phải dễ tới! Còn cờ này là để nhắc các bạn thấy là các bạn đi về Trời bất cứ lúc nào, không phải qua Immigration khổ cực vậy đâu, qua cái tâm thanh tịnh là đi tới! Hành đi, rồi sẽ có passport đi rõ ràng! Không có thiếu đâu, không có sợ đâu! Trời Phật đâu có eo hẹp!

Mình eo hẹp, mình nghĩ Trời Phật eo hẹp, chớ Trời Phật không có eo hẹp! Càng hiểu lá cờ lại càng vui. "Thiên, Địa, Nhân": thì bây giờ mình là con người, là nhân lành, nhân tốt của Thượng Đế, mà mình không biết làm điều lành là tự hại. Mình là nhân lành của Thượng Đế!

Bạn đạo: *Mỗi Hội Ái Hữu Vô Vi cần có một lá cờ Thiên Địa Nhân hay không?*

Đức Thầy: Cái đó là phù hiệu nhắc nhở người tu phải đi hòa đồng Thiên, Địa, Nhân, chung tiến luồng điển để về Thiên Quốc rõ rệt; chớ chúng ta không có làm chánh trị! Luồng điển của Trời đất nó như vậy; đó là thực hiện trong tự nhiên và hồn nhiên như vậy.

Bạn đạo: *Hành giả Vô Vi niệm "Nam Mô A Di Đà Phật", lúc chết đi, có được khối Vô Vi hay đức Phật A Di Đà dẫn phần hồn để tiếp tục tu hành hay không?*

Đức Thầy: Niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" trở về Không cũng được liên hệ với điển của đấng Di Đà cứu giúp huống hồ gì chết mà không được cứu? Còn sống mà vẫn được hỗ trợ, chết tại sao lại không được cứu? Cho nên hành giả sẽ kiểm chứng lấy chính mình mà hành sự đi!

Bạn đạo: *Các người theo các tôn giáo như là Thiên Chúa Giáo hoặc là các đạo giáo khác khi thiền pháp Vô Vi có bắt buộc phải niệm hai câu nguyện hay không?*

Đức Thầy: Hai câu niệm đó là hướng luồng điển đi lên: Bắt buộc! Xây dựng luồng điển trong cơ tạng của họ chớ không phải là Thiên Chúa Giáo không muốn gặp Chúa. Thiên Chúa Giáo là người muốn gặp Chúa mà không có cách đi tới gặp Chúa nên dùng Pháp Lý Vô Vi để mở tâm, khai tâm mở trí, và diện kiến học hỏi nơi Chúa trực tiếp hơn.

Bạn đạo: *Trường hợp con làm việc trong nhà thương hay làm việc xã hội, phải hành như thế nào để được luôn thanh tịnh?*

Đức Thầy: Thì chúng ta phải biết niệm Phật! Khi mà chúng ta niệm Phật trung tim bộ đầu nó trụ rồi á, chúng ta nhìn việc gì chúng ta cũng giải được: nó cũng nằm trong nguyên lý đó mà thôi! Người bịnh, chúng ta nhìn ngay trung tim chân mày của họ là mình cũng ban rải cái từ trường tu học của mình giúp họ trên giường bịnh.

Bạn đạo: *Trong thời gian tu hành, con thấy giá trị của "Nam Mô A Di Đà Phật" là vô cùng; và chỉ có "Nam Mô A Di Đà Phật" mới có thể cứu rỗi được phần hồn của con thoát khỏi bể khổ. Đối với con, sáu chữ "Nam Mô A Di Đà Phật", ai có đổi một triệu đô, con cũng nghĩ là không có thể đổi.*

Đức Thầy: "Nam Mô A Di Đà Phật" có thể phát triển và thông cảm nguyên lý của Trời đất. Người niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" mà đạt tới thanh tịnh thì nhìn cái gì cũng nằm ở trong nguyên lý "Nam Mô A Di Đà Phật", rút ngắn lại, thấy nước, lửa, gió, đất rõ rệt, đang biến chuyển, khai mở! Chúng ta niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" thét rồi trở về với điển giới, mới thật sự về Không và sống trong Không luôn; thì con người nó không còn mê chấp nữa, thức

hòa đồng tự động mở và vui hòa với các giới. Phải giữ cái niềm tin niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" để mở!

Trước kia tôi cũng niệm "Nam Mô A Di Đà Phật", bị ông Tư dạy tôi niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" để liên lạc với ông. Thì tôi ngày đêm lo niệm! Bởi vì mình tuổi trẻ mà được liên lạc với người tu, hay là ông Tiên ông Phật, mừng lắm! Niệm suốt ngày: thì tôi đi đâu, ông Tư nhắn cái gì thì tôi biết, tôi đi thẳng tới xuống đó. Rồi ông hỏi: "Tại sao trễ vậy?" Tôi nói: "Tôi mới biết từ đường Phan Thanh Giản rồi tôi đi thẳng xuống đây thôi!" Đó; mừng, mình mừng! Nhưng mà trong lúc đó, niệm thét rồi thấy tin tưởng là cái niệm nó mở được. Ngồi đó tôi niệm, nhắm mắt niệm. Chơi, ở nhà không có ai chơi với tôi hết, tôi một mình tôi chơi thôi! Tôi niệm "Nam Mô A Di Đà Phật", thét tôi thấy bừng sáng ngay trước ngực tôi thôi. Tôi thấy xâu chuỗi đang chạy trước ngực tôi. Tôi thấy những hạt chuỗi lóng lánh đang chạy trước ngực tôi, và tôi thấy có chữ "Vạn" xuất hiện ngay trước ngực tôi! Tôi càng niệm Phật nhiều hơn bởi vì tôi thích xem cái đó! Mỗi 9 giờ sáng tôi ở Việt Nam là tôi ngồi một mình, chơi một mình, tôi niệm Phật. Thấy tôi qua tới bên Los Angeles, tôi thấy xe hơi nó chạy đèn nó chiếu sáng hết! Lần đầu tiên tôi đi du lịch, đi Mỹ, tôi tới Los Angeles, tôi không có cho người bạn tôi kêu taxi hay là nhờ ai hết. Tôi dẫn nó đi auto bus, mini bus, rồi cũng như người bổn địa: thạo đường vậy đó! Vì tôi đã đi qua rồi! Tôi tới đó tôi chơi, rồi tôi đi thăm những cái mộ chiến sĩ. Mà mình, lần đầu tiên tới, không nhờ ai, bạn nó cũng sợ mình đi lạc đường, nó cho điện thoại cho con em nó để mình liên lạc nó dẫn, nhưng mà tôi không chịu, bởi vì mình có khả năng đi thôi, cứ việc đi thôi! Đi chơi đủ ngày, đủ giờ, rồi lên máy bay đi về Đài Loan! Lần đầu tiên tôi đi Mỹ tôi không có cần ai giúp đỡ hết trọi á!

Bạn đạo: *Tu mà không được gần minh sư, rủi đi sai đường rồi ai chỉ dẫn?*

Đức Thầy: Lúc nào cũng gần minh sư! Cho nên Ông Trời Ông sai. Ông cho, nghĩa là: trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Vợ nó là minh sư đó, chồng nó là minh sư đó! Làm khó chịu để tìm cách giải quyết cho nhau: đó là minh sư đó! Hoàn cảnh là ân sư đó! Chớ không phải không có! Ông Trời không có ngu hơn chúng ta! Ông Trời sắp đặt đầy đủ hết, mà con người tăm tối, không hiểu, chạy Đông chạy Tây vậy chớ. Ngay trong gia đình chúng ta mà biết thương yêu nhau mới xây dựng được đạo đức rõ ràng, con em sẽ khôn ngoan ở kỳ tới.

Bạn đạo: *Vợ chồng ở kiếp này là trả nghiệp cho kiếp này hay là tạo nghiệp thêm?*

Đức Thầy: Vợ chồng là cái nghiệp duyên ấn định của Thượng Đế để cho có cơ hội sống để học hỏi lẫn nhau mà tiến hóa. Phải nhịn nhục mới hiểu được nhiệm vụ của chính mình đối với chồng thế nào? Chồng phải nhịn nhục mới hiểu được nhiệm vụ của mình đối với vợ thế nào? Thiếu nhịn nhục thì gia cang không bao giờ tốt được!

Bạn đạo: *Sự liên hệ giữa cha mẹ và con cái như thế nào?*

Đức Thầy: Sự liên hệ cha mẹ, con cái: có duyên mới có nghiệp! Có duyên từ tiền kiếp, có nợ nần từ tiền kiếp, cái luật vay trả bây giờ phải thực hiện những sự trả vay trước mắt.

Bạn đạo: Người tu Vô Vi làm như thế nào cho trọn vẹn nhiệm vụ của con người "đời đạo song tu"?

Đức Thầy: Muốn "đời đạo song tu" phải cố gắng tu, hướng về thanh tịnh tu, hiểu mình nhiều hơn, nhiên hậu sự đối đãi ở trong gia cang mới thay đổi được. Còn chính ta không hiểu chúng ta, không hiểu sự sai lầm của chính mình làm sao đối đãi với người khác được? Có học lễ cũng lễ của ông thánh nào chớ mình chưa biết cái đường lối lễ giáo cần thiết đối đãi với nhau.

Bạn đạo: *Làm cách nào tìm lại được sự tự tin và không nghi ngờ nơi khả năng của chính mình?*

Đức Thầy: Chỉ có giải rồi thấy! Cũng như trong nhà chúng ta rác nhiều quá mà lượm sạch sẽ, món nào hữu dụng và món nào không hữu dụng: hữu dụng chúng ta xài, không hữu dụng chúng ta liệng nó đi! Thì tâm thức của chúng ta cũng vậy: nhờ Pháp Luân Thường Chuyển thanh lọc từ khí trược tiến tới khí thanh, toàn thân hữu dụng.

Bạn đạo: *Thưa Thầy, phải làm sao để có một vị trí giữa một nhóm người và được người ta kính nể mình?*

Đức Thầy: Là mình phải hành, phải sửa! Trong gia đình có một người hút xìke, cờ bạc, mà bây giờ nó dẹp xìke, cờ bạc, là ai cũng thương nó hết đó! Tâm chúng ta trần trược, và bây giờ chúng ta tu, hòa hợp với nguyên khí của Trời đất, thì ai cũng vui, ai cũng thích, ai nhìn thấy cũng khỏe hết. Từ trường chúng ta tốt rồi, điển quang trong cơ tạng chúng ta đều tốt, dễ tha thứ và thương yêu hơn.

Bạn đạo: *Khẩu nghiệp, thân nghiệp, ý nghiệp: trong ba cái nghiệp này, nghiệp nào nặng nhất?*

Đức Thầy: Nghiệp nào cũng tạo tội cho chính mình! "Khẩu nghiệp" là khi không mình tưởng đâu mình hơn người khác, cứ đè đầu người ta, tạo thành một tập quán xấu, tự gây sự rắc rối trong nội tâm cho chính mình. "Ý nghiệp" là mình cứ "tôi nhất định tôi mới đoạt được cái đó, tôi muốn lấy cái đó; tôi nhất định phải yêu cô đó mới được; tôi nhất định phải lấy chàng đó mới được!", tức là tạo nghiệp cho chính mình. "Tôi trở về Không, tôi không có yêu ai, và tôi không có khống chế ai; tôi giúp đỡ mọi người": ý thiện lành, nó không có nghiệp. "Thân nghiệp" là tưởng mình mạnh. "Tôi đi đánh võ đi, tôi làm xếp sòng đi, tôi mang súng bắn người ta đi": tạo nghiệp cho chính tôi! Tưởng tôi mạnh, nhưng mà sức mạnh tôi có là do đấng Tạo Hóa cho tôi để xây dựng tiến hóa chớ không phải để đi giết người. Rồi tôi nắm dao, nắm súng, giết người, tạo cho thân nghiệp, rốt cuộc cũng bị tù tội. Ở thế gian không tù tội nhưng địa ngục cũng phải bỏ tù.

Bạn đạo: *Tại sao, trong các bài giảng, đức Chúa Jésus không có nói đến nghiệp và ăn chay?*

Đức Thầy: Jésus Christ là chuyện của Jésus Christ, Khổng Tử là chuyện của Khổng Tử, mà Lão Tử là chuyện của Lão Tử, còn Huỳnh Minh Bảo phải biết cái chuyện của Huỳnh Minh

Bảo mới mở ra! Thấy rõ ràng như vậy! Mỗi người có một vị trí cũng tương đồng với nhau mà hành hay là không? Hành mới mở, không hành không bao giờ mở! Cho nên chúng ta không có lầm tưởng về kinh kệ, hay là ông Phật này nói như vầy, ông Phật kia nói như vầy, ông Chúa kia nói như vầy. Cái vị trí của Ông ở trong cái trường hợp đó Ông phải phát triển như vậy; ngoài cái đó là Ông không có làm cái gì hơn được hết. Thì chúng ta ở nơi nào, phát triển nơi đó; rồi cuối cùng chúng ta cũng là ánh sáng. Ánh sáng với ánh sáng hội tụ mới là đóng góp cho tất cả mọi người ở tương lai.

Chớ đừng có: "Tôi tu Vô Vi, tôi thấy không có phát triển; mà tôi đọc sách Lão, tôi thấy tôi hay lắm; này kia, kia nọ. Rồi tôi đọc tới kinh Chúa, tôi thấy tôi hay lắm!" Nhưng mà không hiểu vị trí của Chúa là làm cái gì, Lão Tử là cái gì, và chúng ta là cái gì? Chúng ta cũng là một Lão Tử! Cái giống này từ xa xưa tới bây giờ vẫn còn mà không chịu khai thác thôi! Không chịu khai thác là nó chỉ ở trong cái tham dục. Có cái pháp khai thác nó, nó mới trở về Tam Thanh: Thượng, Trung, Hạ, nó mới thanh được! Chớ mình cứ ôm lý thuyết của ông Lão Tử, lời giảng của Jésus Christ; chúng ta làm không được, chỉ cầu xin độ thôi! Phải hành, mới thấy; không hành, đâu có thấy? Như tôi không có nói, các bạn đâu có thấy giá trị của các bạn đang làm chủ của một tiểu thiên địa, một quốc gia nho nhỏ không? Không thấy đâu! "Tui là con người nhỏ bé nhất ở trong sa mạc này, không có biết cái gì hết đó!" Nhưng mà hiểu được rồi, mình trở về thanh tịnh để làm chủ cái tiểu thiên địa này, mình mới dấn thân khai thác cái tiểu thiên địa này, rồi mình mới thấy cái giá trị của Càn Khôn Vũ Trụ liên hệ với tiểu thiên địa bằng cách nào, mình mới dũng mãnh tu tiến được. Đó là Kinh Vô Tự! Vô Tự Chơn Kinh nằm nơi đó, mà không biết, không hành, làm sao mở? Cho nên Vô Vi chỉ có hành, khai triển trực giác, thì nó mới biết được Vô Tự Chơn Kinh của chính nó. Mỗi người một vị trí đâu có đụng chạm nhau? Lấy lý thuyết này gắn vô, lấy đầu kia gắn vô cái đầu nọ là hư hết à! Điển à, điển đụng điển à, nó cháy máy luôn á! Không có tiến đâu!

Bạn đạo: *Tại sao có nhiều bạn đạo phải chịu nhiều khổ đau từ khi sơ sanh và trong nhiều năm tháng?*

Đức Thầy: Hồi nãy tôi đã nói về Luật Nhân Quả là như vậy: kiếp trước có không tốt, thì kiếp này phải thọ lãnh! Ra, cũng như người ta, nhưng mà đi đứng không có đàng hoàng. Nhiều người đui, nhiều người điếc, cũng là chuyện của tiền kiếp. Có hết! Bây giờ phải lãnh chịu. Gánh chịu mà lo tu, may ra phần hồn được cứu rỗi! Cho nên nhiều người mù tu Vô Vi mà tâm thức họ vẫn sáng suốt. Không thấy đường, nhưng mà tâm thức vẫn sáng suốt phục vụ người kế tiếp. Ở Việt Nam chúng ta cũng có bạn đạo mù mà những người sáng phải tới hỏi cách tu thế nào, thiền cách nào? Ở Sóc Trăng, anh Hợp đã không thấy đường mà giúp đỡ được nhiều người tu; rồi đi làm phước nữa!

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, làm sao "hòa tan trong khổ mà không cảm thấy khổ"?*

Đức Thầy: Nếu dấn thân trong trật tự đâu có khổ đâu? Bây giờ tôi đang nói đây, nhiều người nhìn thấy tôi khổ; rồi cái ông quay phim kia nói: thấy ông khổ quá! Ông thấy ông có trật tự ông vui, bởi vì ông yêu cái nghề ông, ông sống trong trật tự của ông và ông đem lại trật tự cho

mọi người. Ông cảm thấy vui, làm sao ông khổ mà người đời thấy ông khổ? Khổ là người ta thấy; mà chúng ta dấn thân trong khổ làm việc có trật tự không bao giờ khổ! Ở nhà lá mà biết thi thơ, biết được cái cảnh của chúng ta là một bài thơ, một bức tranh Trời, thì vui biết là bao nhiêu! Không biết lấy chính mình thì thấy khổ mà thôi; còn biết lấy chính mình đâu có khổ? Nhìn hình ảnh những người đau khổ ở Việt Nam: bơ vơ, ngày nắng, tối lạnh, không ai giúp đỡ. Những cái cảnh đó, chúng ta cho là khổ; nhưng mà họ vẫn sống, năm này tới năm kia! Còn ở đồng quê chúng ta, nhiều đứa bé dòm thấy ở trần truồng chạy chơi cả ngày mà nó khỏe mạnh. Quen hay là không! Sống hòa với cái giới đó là không. Cho nên phải nhịn nhục, chúng ta ở chỗ nào cũng sống được! Trên núi cũng sống được, dưới biển cũng sống được, mà thanh nhẹ lên Trời thì chúng ta cũng sống được. Chịu nhịn nhục, chịu học hỏi, là chỉ có sống được mà thôi! Những người Việt Nam từ xứ Việt Nam ra đây đâu có biết lái xe? Hồi trước mấy bà là trồng rau đỏ chút chút chơi vậy thôi nhưng mà ra đây cũng lái xe, cũng phục vụ, cũng làm chuyện đủ thứ, … Bởi vì cái óc chúng ta là vô cùng, đặt tới chỗ nào thì phát triển chỗ đó! Mà chúng ta tu thanh tịnh, thì mang cái óc này đi chỗ nào cũng có cuộc sống bình an, không sao hết! Dấn thân phục vụ, mà nhớ Trời mà hành sự, là lại càng ngày càng tốt! Có Trời, có Đất, mới có chúng ta! Sự hình thành của chúng ta không phải là đơn giản: cha và mẹ thôi. Không có Trời Đất kết hợp hình thành, chúng ta đâu có mặt mày duyên dáng, mắt, tai, họng rõ rệt như vậy? Trong trật tự của cả Càn Khôn Vũ Trụ đã thu gọn lại, chứ không phải một người nào ở thế gian chế. Sự duyên dáng đó là tranh Trời, chứ không phải con người thế gian có thể chế tạo được. Cho nên hiểu được chính mình thì vui bất cứ ở tình cảnh nào. Tình cảnh nào cũng là một đường lối phát triển cho tâm linh tiến hóa.

Bạn đạo: *Thức hòa đồng là do ý thức sanh ra hay là của các thức?*

Đức Thầy: Chúng ta có ngũ tạng, ngũ sắc, ngũ quang, huyền sắc, huyền quang hội tụ được mới hòa đồng, nhờ Pháp Luân Thường Chuyển hội tụ được mới hòa đồng; mà chưa hội tụ được thì chưa chịu hòa đồng. Hãy còn sân si chấp nhứt đủ chuyện hết, gây gổ lẫn nhau. Hòa đồng rồi, không có gây gổ. Người ta nói cái gì thì mình ở ngay vị trí của họ để minh xét họ thì không có bao giờ mình động chạm với họ. Chuyện họ làm lúc nào cũng đúng theo trình độ tiến hóa của chính họ. Chúng ta không có quyền năng gì sửa đổi cái trình độ sẵn có của người ta. Chính họ tự tu tự giải thì họ mới đạt được!

Bạn đạo: *Người thành đạo rất hiếm; nếu một người thành đạo mà chỉ độ được vài ngàn người thì khi nào thế gian mới tận độ được?*

Đức Thầy: Cho nên người thành đạo là người dốc lòng tu cho chính họ, và chính họ sửa họ; họ để lại tất cả những thành quả như vậy thì người kế tiếp bằng lòng học như vậy cũng sẽ đi tới đích. Còn chuyện mà độ quần sanh là Thượng Đế và Đấng Toàn Năng đã an bài tất cả: nóng, lạnh, đủ chuyện … để giáo dục mọi người thức tâm mà tự trở về với phần hồn chánh giác.

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy giảng thêm về chữ "vô quái ngại".*

Đức Thầy: "Vô quái ngại" là việc làm trong trật tự của chúng ta. Như tôi bây giờ tôi tổ chức Thiền ca tôi phải dấn thân tôi giúp đỡ việc này, thì tôi cứ chăm chú việc này tôi làm thôi! "Vô quái ngại", không có cái gì mà cản trở tôi được hết đó! Việc làm của tôi nhất định như vậy là tôi làm như vậy. Làm cho xong cái gì tôi hứa, là con người mới trọn nghĩa trọn tín được, mới dấn thân vô quái ngại ở chỗ đó. Hứa là làm, không bỏ, mới xây dựng được cái Đại Dũng của chính mình ở tương lai!

(Bài ca)

Trăng soi đưa đường về cõi Hư Không
Gieo gương tận độ thanh tịnh tự tu.

Bạn đạo: *Xin Thầy giải thích cho chúng con ý nghĩa của chủ đề Thiền ca "Tôi và Anh".*

Đức Thầy: Tôi và anh ở thế gian này gặp nhau mà biết nhau, không chịu cùng nhau hợp tác xây dựng tâm linh, tôi và anh vẫn bỡ ngỡ tại thế gian. Người thiếu cái này, người thiếu cái kia, không có hợp nhứt. Cho nên Thiền ca "Tôi và Anh" đã dẫn dắt những tâm trạng bơ vơ tại thế và để họ hiểu họ nhiều hơn. Họ hiểu nguyên lý của Trời đất, họ hiểu bức tranh Trời Phật đã ban cho họ một tâm thức rõ rệt mà họ không có dấn thân hợp tác với nhau xây dựng cho thế giới hòa bình tốt đẹp để đánh thức lẫn nhau mà thôi, và đưa cái pháp Vô Vi cho người ta thực hành để họ thấy giá trị của chính họ. Họ là một bức tranh Trời lớn rộng của Trời đất đã sắp đặt xuống thế gian để lãnh một nhiệm vụ xây dựng và giúp đỡ tất cả mọi người, chớ không phải "tôi khôn hơn anh, tôi kiếm tiền nhiều hơn anh, tôi hưởng thụ nhiều hơn anh", nhưng mà rốt cuộc "tôi bị nạn nhiều hơn anh"! Cho nên anh em phải bàn bạc trong tinh thần xây dựng thế giới nó mới có hòa bình.

Bạn đạo: *Những chương trình Thiền ca gần đây có nằm trong chương trình của Thượng Đế hay không?*

Đức Thầy: Nếu không nằm trong chương trình của Thượng Đế mà không tiền mà dám mở ở cái rạp lớn như vậy? Là ông Thượng Đế không có giúp thì chúng ta không có làm thành công! Sức mạnh của Thượng Đế chuyển động trong tâm hồn của mọi người. Cho nên có một số người dấn thân bất vụ lợi, vô quái ngại phục vụ cho mọi người kế tiếp cộng hưởng là vậy.

Bạn đạo: *Ngoài những chương trình Thiền Ca, Thượng Đế còn có chương trình gì để cứu độ chúng sanh nữa hay không?*

Đức Thầy: Thượng Đế là tràng giang đại hải chương trình để cứu độ quần sanh: cơm ăn, áo mặc, cũng là Thượng Đế giúp mà thôi! Không có Thượng Đế, không có cơm ăn, không có áo mặc, không có hơi thở! Bây nhiêu đó chúng ta thấy cũng đã nhiều rồi, còn biết bao nhiêu chuyện Thượng Đế đã và đang làm. Phục vụ tận tình, chung sống hòa bình dẫn tiến chúng ta mà chúng ta chỉ phụ Thượng Đế! Ngược lại con đường của Thượng Đế đi là vụ lợi cá nhân. Quên tất cả mọi người kế tiếp, và không chịu khai thác cái tài sản cuối cùng là khối óc và cơ thể của chúng

ta hiện tại là một đại tội! Đại tội là sao? Không thấy đường đi, có cơ hội mà không chịu khai mở ra! Không thấy đường đi là tạo tội chớ làm cái gì? Tăm tối mà, đâu có đến đâu được! Tự khai mở dũng mãnh thăng hoa tiến hóa không có bị lệ thuộc bởi một cái bóng tối nào có thể ám ảnh chúng ta!

Bạn đạo: *Người tu thiền kể chuyện tục tĩu, dù là chuyện vui, có hại không?*

Đức Thầy: Nói tới đó mới hiểu rằng khả năng của Thượng Đế là vô cùng! Mọi khía cạnh đều tận độ quần sanh: từ trược cho tới thanh, từ dục động cho tới thanh tịnh, cũng khả năng của Ngài là vô cùng; "mọi trạng thái" là vậy! Chuyện của Thượng Đế làm là mọi trạng thái chớ không phải một trạng thái như người đời suy nghĩ.

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, các ngày giỗ ông bà có thể cúng trái cây hoặc đồ chay trên bàn thờ kiếng Vô Vi hay không?*

Đức Thầy: Cái đó là do tâm tưởng niệm. Mình có cha mẹ chết, mình biết phần hồn thì mình biết mẹ mình không bao giờ chết, đang tiến hóa ở cõi giải nghiệp thanh nhẹ chớ không có khổ đâu! Vui lên! Nhưng mà tâm mình kính cha mẹ thì cũng như kính Trời Phật. Không sao! Để hoa quả tưởng tới mẹ, kiếng Vô Vi tốt, cái tâm trong lành; chớ không có giết heo, giết bò để cúng mẹ, tạo tội cho mẹ chứ ích gì? Sự trong lành hướng tâm về mẹ thì mẹ được ấm áp và tiến hóa tốt.

Bạn đạo: *Trong các buổi tổ chức chung thiền định kỳ của Hội địa phương tại nơi công cộng như phòng họp của nhà thờ, bạn đạo dựng lên một bình phong rồi tưởng đó là bàn thờ, để hoa quả, cúng lạy và khấn nguyện; như thế có đúng với đường lối của tu Vô Vi không? Làm như thế có phải là mê tín dị đoan không?*

Đức Thầy: Cái đó là đường hướng đi lên. Từ xa xưa đã có một cái tập tục kính nể bề trên, thì chúng ta có đường lối hướng thượng, hướng về bề trên; đó là cái bàn thờ để gieo rắc sự thiển lành trong óc của chúng ta. Trong lúc, khi bắt đầu thiền, ta thấy có bề trên chứng giám, luồng điển tự nhiên nó phát lên, thanh nhẹ và êm ả, thay vì không có cái gì hỗ trợ thì nó thấy không có tiến, nó thấy không có ai giúp! Cái đó là tập tục từ xa xưa đến bây giờ để nhắc nhở con người trong hành trình tiến hóa và tương ngộ với cõi thanh nhẹ vậy thôi.

Bạn đạo: *Kính thưa Thầy, như vậy tu Vô Vi có cần cái bàn thờ đó hay không Thầy?*

Đức Thầy: Cần cái tâm! Nếu cái tâm dũng mãnh tu thì không cần làm bàn thờ làm cái gì. Rốt cuộc là chúng ta phải tu, giải, tiến hóa, là chỉ có cái tâm chúng ta thôi! Còn bàn thờ là làm cho uy nghi tốt đẹp. Sự trong lành của bề trên, ta hướng tâm về trong lành thay vì tranh cãi ô trược!

Bạn đạo: *Rằm tháng 7 cúng cô hồn có được không vì mình đã tu theo Vô Vi rồi?*

Đức Thầy: Vì cái tập quán của người đời thì nói người chết khổ thôi! Chớ mà biết cảnh ở bên đó là người chết người ta thoát nghiệp rồi, người ta nhẹ hơn chúng ta! Bên đó cũng có trật tự, cũng có nhiều người làm việc tốt đẹp lắm chớ không có phải lôi thôi như bên này. Người ta nhẹ nhàng hơn! Cho nên nhiều người tưởng lầm: "Cha mẹ tôi chết, rồi bây giờ chết đói! Trưa nào tôi cũng nấu cơm cho má ăn; bây giờ má chết rồi, ai nấu (cười) cơm cho má ăn?" Người ta qua cái giới đó, nó biến cái dạng khác rồi, nó ăn món khác, đâu có phải ăn món đồ của chúng ta đâu mà lo? Cho nên chúng ta phải vui, đưa phần hồn được tiến hóa, được giải nghiệp. Thành tâm tu và hướng tâm về người thì người sẽ vui, dễ hội tụ hơn!

Bạn đạo: *Khi có một người trong gia đình qua đời, con phải niệm, phải cầu nguyện như thế nào?*

Đức Thầy: Người gia đình qua đời, chúng ta cầu nguyện phần hồn là cầu nguyện cho cha hay là mẹ được siêu thăng tịnh độ; đó là ý lực của mình thương yêu và gởi gắm đến mẹ hiền. Người chết lạnh lắm, nhưng mà chúng ta có tâm gởi đến một luồng điển sưởi ấm cho mẹ hiền; đó là cao quý, thật sự báo hiếu hơn, trực tiếp hơn!

Bạn đạo: *Tu Vô Vi, Tết có bắt buộc cúng Ông Táo và cúng ông bà hay không?*

Đức Thầy: Cái đó là tục lệ hồi xưa người ta thấy là: có cảnh Trời mới có nhân gian, có thần thánh mới có người ta. Và họ tin như vậy, thì cũng một phương cách phát triển Nhân Đạo: biết có Trời, có Đất, có Ông Táo, chúng ta không dám làm bậy! Ăn bậy, nói bậy, Ông về Trời Ông báo cáo thì ông Thượng Đế phạt! Cái đó cũng giáo dục con người dữ trở nên hiền. Cái tập tục đó là tốt chớ không có xấu! Cho nên ai cũng rộn rịp đưa Ông Táo về Trời để Ông báo cáo những hành động xấu của chúng ta *(bạn đạo cười)*, rồi ta ăn năn sám hối, lo tu. Cho nên người tu Vô Vi cũng thương Ông Táo lắm, mà Ông Táo cũng thương người tu Vô Vi, mà Ông Thổ Thần cũng thương người tu Vô Vi. Người tu Vô Vi là dốc lòng tu sửa lấy chính mình, rất hiếm có trên mặt đất!

Bạn đạo: *Có người bị bệnh hạch ở cổ, rồi bác sĩ nói là bị bịnh ung thư. Con khuyên cha mẹ đứa nhỏ nên tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, đêm đêm Soi Hồn, niệm Phật, và Thiền Định. Nếu họ quyết tu, con họ có qua được bệnh ung thư hay không?*

Đức Thầy: Bệnh ung thư nó nhiều yếu tố. Người tu thiền nó có sự may mắn: chịu tu thiền, may mắn gặp được bác sĩ hay, mà nghe lời tự cứu. Nhiều người tu nó may mắn lắm: thấy sắp chết, nhưng mà gặp một bác sĩ tài họ cũng cứu được. Thì do sự may mắn, là luồng điển nó được quân bình nó mới có sự may mắn, tự nhiên chuyển tới giúp nó.

Bạn đạo: *Khi có cha mẹ bị bịnh rối loạn thần kinh phải làm sao? Có phải là bị quỷ nhập không? Có nên ở gần cha mẹ không, hay nên tránh, và chỉ nghĩ đến người thôi?*

Đức Thầy: Họ hiện tại ở chỗ nào? Người ở chỗ nào? Ở xứ văn minh ngoài này thì phải đưa đi bác sĩ thường xuyên săn sóc. Bịnh thần kinh, bịnh điên, nhập, về luật nhân quả, khoa học

cũng giúp được một phần mà thôi. Chớ còn nó nhiều yếu tố lắm: nhiều phần hồn oan ức theo nhập, hành hạ cho tới chết để dự một cuộc xử chung ở Địa Ngục. Có nhiều người đêm đêm la lô cho tới chết mà thôi! Cái Luật Nhân Quả, cho nên chúng ta sống làm người, không nên làm điều ác! Kiếp này chúng ta ở ác, kiếp sau chúng ta sẽ bị. Sự vấn vương, lưu luyến, trả thù. Nó tìm cho được; hung dữ lắm chớ không phải hiền đâu! Cho nên, tu là để tránh tất cả những cái hậu quả không hay. Ác ý mình đã gieo trồng kiếp này thì kiếp sau mình phải lãnh đủ, không chạy khỏi! Nhiều bịnh, bác sĩ cũng bó tay chớ không làm cái gì!

Bạn đạo: *Người tu Vô Vi có nên đi trị bịnh bằng nhân điện hay không, trị bịnh cho người khác bằng nhân điện hay không?*

Đức Thầy: Người tu Vô Vi đâu có trị bệnh cho người ta bằng nhân điện, và cũng không kiếm nhân điện mà trị bệnh cho nó. Bởi vì người trị bệnh chưa hiểu điển của cơ thể và điển của vũ trụ làm sao trị bệnh cho người đối phương? Chỉ cho nó tu, tự giải trược, hội tụ thanh điển, thì lời nói của nó là đã trị bệnh rồi. Khuyên giải người cũng là trị bệnh, nhìn người cũng là trị bệnh: từ trường tốt mới là trị bệnh cho người khác được!

(bài hát)

Tu Thiền là thực hiện hiếu nghĩa và trung tín
Gieo nhân ngọt là ta có những trái thơm ngon
Thiền định tâm ta thoát vòng ô trược
Cứu chính mình tuy sống khổ ta vẫn vui.
Tu Thiền là giải nghiệp giải mê mở tâm trí
Tu Thiền là thắc mắc sẽ tiêu tan
Tự ta tu ta chứng minh Đời Đạo
Thanh thoát hồn thành tâm hướng Thiên Đàng.
Tu Thiền là thực hiện hiếu nghĩa và trung tín
Gieo nhân ngọt là ta có những trái thơm ngon
Thiền định tâm ta thoát vòng ô trược
Cứu chính mình tuy sống khổ ta vẫn vui.
Tu Thiền là giải nghiệp giải mê mở tâm trí
Tu Thiền là thắc mắc sẽ tiêu tan
Tự ta tu ta chứng minh Đời Đạo
Thanh thoát hồn thành tâm hướng Thiên Đàng.

Bạn đạo: *Kính thưa Đức Thầy, có thể giảng nghĩa thêm về hai chữ "quán thông"?*

Đức Thầy: "Quán thông" là nhìn thấu triệt được. Quán thông cái thấu triệt là mình hiểu cái hậu quả của mọi sự việc, kêu bằng "quán thông". Như: tôi uống rượu, hại gan; tôi ăn thịt, nó kẹt vô, nó hại ruột, tôi không ăn. Tôi hiểu, tôi phải hiểu rõ ràng cái việc như vậy, kêu bằng "quán thông". Còn không hiểu là chỉ tự hại thôi!

Bạn đạo: *Thầy có thường giảng: "Kiến tánh là thành Phật", như vậy "tánh" ở đây có nghĩa gì?*

Đức Thầy: Khi mà chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển nó hiệp nhứt, huệ tâm khai rồi mới kiến tánh được, mới thấy sự sai lầm của chính mình, và không dẫm chân vào chỗ sai lầm nữa thì nó mới trọn lành, kêu bằng "thành Phật".

Bạn đạo: *"Nghiêm luật" gồm có những điều luật gì?*

Đức Thầy: "Nghiêm luật" là một luồng điển sáng của Đại Bi ban chiếu xuống thế gian. Nếu mà chúng ta không có thanh tịnh, không có thanh dịu hướng về đó, thì không có bao giờ chúng ta có thể tiến lên được. Thanh dịu Bên Trên ban chiếu là Nghiêm luật; mà nếu chúng ta không có thanh tịnh và thanh sạch, không bao giờ chúng ta có cơ hội hội tụ với luồng điển của Đại Bi mà khai tâm mở trí!

Bạn đạo: *Chìa khóa nào giúp người tu Vô Vi giữ được sự đầm ấm trong gia cang?*

Đức Thầy: Người tu Vô Vi sẵn hết tài liệu, tìm hiểu mình, chỉ biết mình sai, chẳng có ai sai, thì gia đình mới yên ổn được. Thiếu nhịn nhục thì gia đình không yên ổn. Không thấy sự sai của chính mình thì gia đình làm sao vui?

Bạn đạo: *Trong ba cõi: Thiên, Địa, Nhân, cõi nào dễ tiến hóa nhứt?*

Đức Thầy: Cõi nào có trật tự đều dễ tiến hóa hết! Cũng như tui, bây giờ tui làm con người thành tâm phục vụ mọi người thì tui cũng vẫn sống yên, không có cái gì khổ! Không ai ghét, mà không ai tìm cách bỏ tù tui hết. Cõi nào cũng vậy, cõi nào cũng phải trật tự và thành tâm phục vụ thì không có bị nạn.

Bạn đạo: *Làm cách nào để thăng hoa tư tưởng?*

Đức Thầy: Sửa mình, tư tưởng mới thăng hoa; mà cứ phát triển cái xấu của mình á, làm sao thăng hoa được? Phải sửa mình, khép mình, nhịn, và phải chịu nhục, thì mới thăng hoa được! Cũng như vợ chồng chung sống ở trong nhà, nhịn mà không chịu nhục á, thì người vợ đó cũng không có được chứng tâm. Người chồng cũng vậy. Có nhịn thì phải chịu nhục, trong gia đình mới hòa ái tương thân. Xây dựng sau cơn động loạn mới thật sự thương yêu lẫn nhau; mà cứ tranh chấp hoài, tranh chấp hoài, chỉ có xé lẻ và không có phát triển. Muốn có một căn nhà tốt, phải làm cho ấm áp; chớ không nên xé nát chỗ này, chỗ nọ, thì căn nhà làm sao tốt được?

Bạn đạo: *Làm sao biết được mình đạt được trực giác?*

Đức Thầy: Khi mà chúng ta đạt được trực giác ngay trung tim chân mày, thì việc gì vừa đến với chúng ta, chúng ta cũng như ôm trong lòng việc đó để phân giải rõ rệt, tức là khai triển được trực giác rồi. Những người tu Vô Vi khai triển trực giác không bao giờ tranh chấp với ai,

nhưng mà hiểu sự sai lầm của đối phương, chỉ cầu mong cho đối phương tự giải. Cho nên những người tu Vô Vi lại được nhiều bạn thích nói chuyện với họ, mà nói chuyện rồi lại được tự thức và tự giải. Cái trực giác là luồng điển từ trường tốt; nó làm việc trong thanh tịnh giúp đỡ đối phương.

Bạn đạo: *Như vậy "trực giác" khác với "thiền giác" như thế nào?*

Đức Thầy: "Thiền giác" là làm thinh, ngồi thiền, nhắm mắt, hiểu được cái Cõi Trên đang tiến hóa tới chỗ nào, phần hồn đang đi đâu, đang làm việc gì, đang học được cái gì? Thanh tịnh mà hiểu. Còn "trực giác" đây là từ trường quân bình xuất phát ra, tận độ quần sanh là vậy.

Bạn đạo: *Thưa Thầy, "tuệ giác" có khác "huệ giác" hay không?*

Đức Thầy: "Tuệ giác": trí tuệ. Có trí mới có tuệ, rồi mới hiểu được. Chúng ta dụng trí phục vụ, xây dựng, rồi nó mới thấy có cái thành quả; lúc đó chúng ta mới thấy rõ hơn.

Bạn đạo: *Như vậy có khác với lại "huệ giác" không Thầy? "Tuệ" với "huệ" có khác nhau không?*

Đức Thầy: Trí tuệ.

Bạn đạo: *Còn "huệ"?*

Đức Thầy: "Huệ" là trong tự nhiên và hồn nhiên nó phát sáng ra vậy đó, nó thấy vậy đó. Cũng như trong giờ thiền tự nhiên nó thấy vậy đó, là "huệ". Còn đằng này, "trí tuệ": nó phải dụng "trí" nó mới đi tới "tuệ" được, nó mới hiểu được.

Bạn đạo: *Theo thứ tự, "tuệ giác" phát triển trước "trực giác" hay là ngược lại?*

Đức Thầy: Chúng ta tu về Pháp Lý Vô Vi thì khai triển trực giác trước, rồi mới đi tới huệ giác: trực giác mở rồi mới biết đường đi tới sự thanh cao của Trời đất mà hội tụ triền miên, thấy càng ngày càng rõ rệt hơn, giải tiến trong từ bi!

Bạn đạo: *Làm sao biết được mình được thanh tịnh, vì tất cả đều tùy thuộc ở sự thử thách mạnh hay yếu?*

Đức Thầy: Thanh tịnh là trung tim bộ đầu điển quang chúng ta phát triển dồi dào hòa hợp với chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ. Thì tất cả những sự động loạn của thế gian chúng ta đem về trung ương thì tức khắc thanh tịnh liền, giải quyết một cách rất nhanh chóng! Còn nếu mà còn bị kẹt ở trong cơ tạng á, thì lý này lẽ nọ, nói cho có, nhưng mà làm không được!

Bạn đạo: *"Ngày ngày khó qua, nhưng ngày ngày qua!", "Mấy ai cho than hồng khi tuyết rơi?", "Nước mắt chan cơm": hỏi, tâm sự của Thầy cho ba câu trên?*

Đức Thầy: "Ngày ngày khó qua": bây giờ, nhiều người thay thế tôi một tiếng đồng hồ ngồi nói chuyện là rất khó qua, nhưng mà tôi vẫn qua! Ngày ngày tôi đều khó qua; mà sự đau khổ của mọi người đã giao cho tôi, tôi chỉ thầm rơi lệ ở trong tâm. Khi mình có được chén cơm ăn, *(khóc)* luôn luôn tâm thức phải nghĩ đến người đau khổ. Họ không có cơm ăn, họ bị bão bùng, họ không có mền đắp, họ không có thuốc thang. Các bạn nghĩ sao? *(khóc)* Nếu các bạn phát triển được tâm từ bi, phải biết thương mọi người! Phải biết gánh cái khổ trong tâm của chính mình mới độ được người kế tiếp! Cho nên hiện tại, ở Việt nam, có một số người nghèo khổ, bơ vơ, không ai nghĩ tới. Nhận được món quà của tôi, người chỉ biết khóc. "Không biết tại sao có người đem gạo cho tôi ăn trong lúc tôi cơ hàn, thay vì xã hội không ngó đến tôi?" Cũng như người ở trong tuyết, tuyết rơi mà mình đem than cho họ, quý biết là bao nhiêu, để sưởi ấm qua ngày! Cho nên "Ngày ngày khó qua, nhưng ngày ngày qua!" thì chúng ta đã qua được, thì chúng ta cũng phải làm cho những người đau khổ tự qua!

Cho nên Pháp Lý Vô Vi *(khóc)* là "cứu khổ, ban vui"! Chúng ta là ở trong khổ, mà giải được cái khổ chúng ta mới vui. Vui cùng Trời đất, chớ không phải vui với người thế gian để khoe khoang! Vui cùng Trời đất, tâm thức tôi hiểu được giá trị của Trời đất, tình thương của Trời đất đã cứu tôi, tôi đã khổ tôi mới lâm xuống thế gian này, hồn tôi bị giam trong bóng tối không bừng ánh sáng nổi. Bây giờ tôi phải tu, tôi dốc lòng hướng thượng để cứu khổ, ban vui cho cứu chính tôi! Mỗi hành giả Vô Vi là cứu khổ, ban vui lấy chính mình! Các bạn thực hành đi, rồi tâm từ bi các bạn phát triển; lúc đó các bạn mới thật sự làm phước, giúp cho những người bơ vơ không ai nghĩ tới họ. Tự động, Trời Phật, Quan Âm sẽ chuyển cho các bạn đi làm phước *(xúc động)* và xây hạnh đức cho các bạn.

Cho nên tôi không dám khoe khoang: tôi ra đây bao nhiêu năm, khổ cực, tôi dành dụm được cũng cho người đau khổ chứ không phải của tôi. Tôi không có tiền bạc gì hết, thậm chí quần áo tôi đang mặc đây cũng người ta cho tôi chứ tôi không có khả năng mua được; nhưng mà tâm tôi muốn cứu những người đau khổ tự thoát nạn. Chúng ta có ăn, có mặc, chúng ta phải nghĩ đến những người thiếu ăn, thiếu mặc trong giây phút Thiên Cơ chuyển động này, rất ác liệt! Tôi không tiện đem những cái hình ảnh mà tôi đã làm ở Việt Nam cho các bạn xem. Hôm nay chắc cũng quên đem. Nếu muốn coi thì ngày mai các bạn coi, sẽ nhìn thấy những người đau khổ mà động lòng từ bi, thương yêu và cứu giúp.

Tại sao người ta nhìn tôi: "Ông được mọi người thương, mà Ông nói chuyện Ông lại khóc?" Tôi đã cảm động nhiều năm, và tôi thấy những cảnh đau khổ của người Việt Nam trong lúc ly tán quê hương, tan xương nát thịt, khổ lắm, không có ai sung sướng, và được gặp nhau đây để trao cái pháp cho mọi người thực hành để tự cứu. Đó là điều quan trọng và sự mong muốn nhứt trong đời tôi! Lúc nào tôi cũng cảm động và nhớ thương những người đau khổ, vì chính tôi ở trong giai đoạn đau khổ đó tôi biết. Không phải là người sung sướng đâu! Các bạn đừng nhìn lầm tôi là người sung sướng! *(khóc)* Nước mắt chan cơm trong giai đoạn này. Lúc ly tán, sự đau khổ của người Việt Nam triền miên, vì bom đạn, vì chiến tranh, vì thù hận, gieo khổ cho nhau cho mãi cho đến ngày nay chưa giải quyết được! Biến thể của nó là tham dâm, hối lộ, giết dân, mất trật tự, không bảo vệ luật lệ cho chung! Vẫn còn đau khổ; chưa thoát nạn đâu! Không khác gì một cái thân xác đang bị cancer, không biết bùng nổ lúc nào!

(Bài ca)

Vô Vi huyền diệu khai triển tâm linh
Vô Vi huyền diệu triết lý khai minh
Phật Pháp vô biên quán thông Đời Đạo
Vượt gió theo mây về quê Nguồn Cội
Trăng soi đưa đường về cõi Hư Không
Gieo gương tận độ thanh tịnh tự tu.
Tu Thiền là thực hiện hiếu nghĩa và trung tín
Gieo nhân ngọt là ta có những trái thơm ngon
Thiền định tâm ta thoát vòng ô trược
Cứu chính mình tuy sống khổ ta vẫn vui.
Tu Thiền là giải nghiệp giải mê mở tâm trí
Tu Thiền là thắc mắc sẽ tiêu tan
Tự ta tu ta chứng minh Đời Đạo
Thanh thoát hồn thành tâm hướng Thiên Đàng.
Tu Thiền là thực hiện hiếu nghĩa và trung tín
Gieo nhân ngọt là ta có những trái thơm ngon
Thiền định tâm ta thoát vòng ô trược
Cứu chính mình tuy sống khổ ta vẫn vui.
Tu Thiền là giải nghiệp giải mê mở tâm trí
Tu Thiền là thắc mắc sẽ tiêu tan
Tự ta tu ta chứng minh Đời Đạo
Thanh thoát hồn thành tâm hướng Thiên Đàng.

HOÀN NGUYÊN

THƠ:LƯƠNG SĨ HẰNG-VĨ KIÊN
NHẠC:NGUYỄN CÔNG MINH

TRICH DU HÀNH ĐẠO
PHÁP 2017 BOKOR
CAMBODIA

ÁNH SÁNG VÔ VI

Thơ Thầy : Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Nhạc : Nguyễn Công Minh

Trích Đặc San Vô Vi Số 2 Tháng 09, 2013
Du Hành Đạo Pháp - Bangkok - Thai Land
Trang 25

YOU AND ME
ANH & TÔI
VOVILED MUSIC
PRODUCTIONS

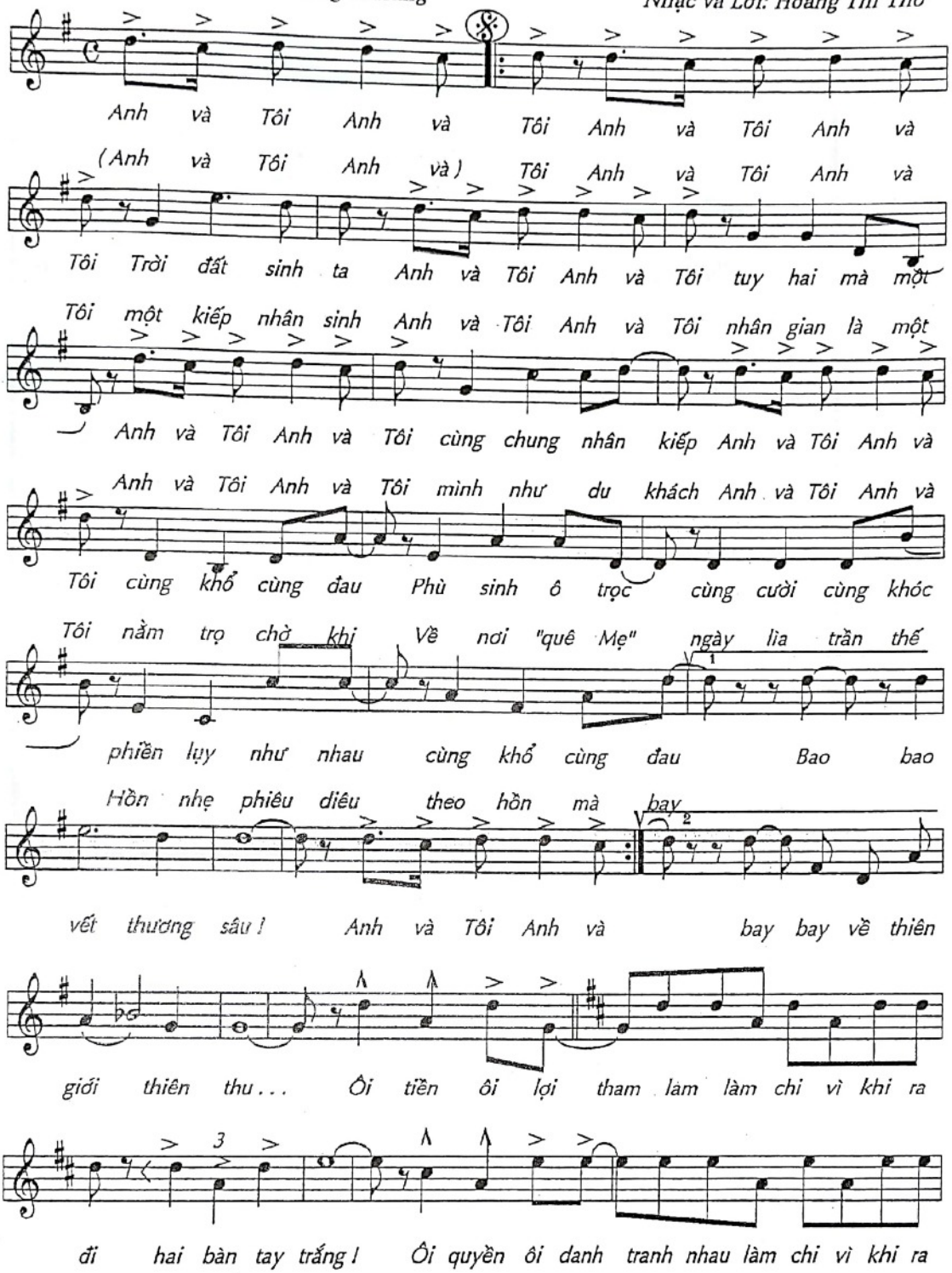
Moderate ♩=116

Rất sống động

Anh và Tôi

Ý Đạo, Ý Thơ: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và Lời: Hoàng Thi Thơ

1

đi Có cũng như Không ! Ôi tình ôi "nợ" khi không còn duyên thì thôi chia
tay Không thù không oán ! Này hỡi Anh ơi ! Giờ phút ấy
với bàn tay ta vẫn buông xuôi ! Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và
Tôi Vì thế cho nên Anh và Tôi Anh và Tôi hai ta là một
Anh và Tôi Anh và Tôi cùng nhau yêu quí Anh và Tôi Anh và
Tôi cùng tặng tình thương Cùng nhau tu luyện Luyện tình luyện tính
Thiên đạo nhân lương cho hồn ngập hương Khi ta cùng về
cõi thiên cung ! Anh và Tôi Anh và
cung ! Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi !

Dọn Vườn

Ý Đạo, Ý Thơ: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ

Gã Hành Khất Mù Độc Đáo *

* *Nhạc Khúc được sáng tác dưới hình thức nhạc cảnh gồm 2 nhân vật:*
Người hành khất mù và con gái của gã hành khất

Hát Cho Em, Hát Cho Anh !

Thơ: Lương Sĩ Hằng — Sống động, Yêu đời — Nhạc: Hoàng Thi Thơ

thường Cùng chung cùng chung cùng chung luyện đạo cùng đường tự
tu (la la la..... la la la.....)
Hát cho em cùng hát cùng hát cho em ! Hát cho anh cùng
hát cùng hát cho anh ! Vía ta lướt nhẹ mịt mù Thiên
cung thiên cung Trời Phật ngoạn du đời đời Càn khôn vũ trụ thảnh
thơi Con đường là đường tươi sáng Xin mời xin mời (là) chúng sanh !
Hát cho Anh cùng hát cùng hát cho Anh Hát cho Em cùng
hát cùng hát cho Em ! Em !

Nhanh ♩=104

Kinh Thiền Vô Vi

Không khí tôn giáo

Ý Đạo, Ý Thơ: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ

8

người thương người với cả từ tâm như thương mình Thương
(Đồng Ca)
người thương người với cả từ tâm như thương mình A
.... Vô Vi con đường ta đi.
Vô Vi con đường ta đi... Vô Vi ta ngồi thiền tự
giác Vô Vi ta ngồi thiền tự giác Xét hồn mình thức tỉnh cơn
(Đồng Ca)
mê Xét hồn mình thức tỉnh cơn mê Để một mai khi lìa dương
(Đồng Ca)
thế Để một mai khi lìa dương thế Để hồn để hồn được về nơi
(Đồng Ca)
cõi thiên cung Để hồn để hồn được về nơi cõi thiên
(Đồng Ca)
cung 1 A..... Vô Vi con
đường ta đi Vô Vi con đường ta đi...

Quê Tôi . . .

Thơ: Lương Sĩ Hằng
Moderato ♩=108 Expressivo
Nhạc: Hoàng Thi Thơ
Quê tôi nhỏ bé trần gian phù sanh động
loạn có anh chèo đò Bao la (mà) ruộng lúa cánh
cò trên non dưới biển đều do ông
Trời . . . Sống trong tiến hóa hợp thời có ăn (và) có
mặc có đời tạm vui Chiến tranh động
loạn rèn trui Giúp hồn (mà) tiến hóa học
mùi đạo tâm Thức hồn tự thức xuyên
tầm trong vòng nguyên lý siêu âm của
Trời . . . Trời Ôi quê tôi !
Ôi quê tôi ! Ôi quê tôi !

Moderato ♩=116

Kêu gọi . . .

Tu Đi Em

Ý Đạo, Ý Thơ: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ

em Tu đi em Tu đi em cầu
xin với tình thương lai láng
Tu đi em Tu đi em Tu đi
em Tu đi em cầu xin với nước
mắt hai hàng
Tu đi em Tu đi em Tu đi
em Tu đi em !

Về Với Con

Thơ: Lương Sĩ Hằng

Rất tình cảm, thanh thoát

Andante ♩=84

Nhạc: Hoàng Thi Thơ

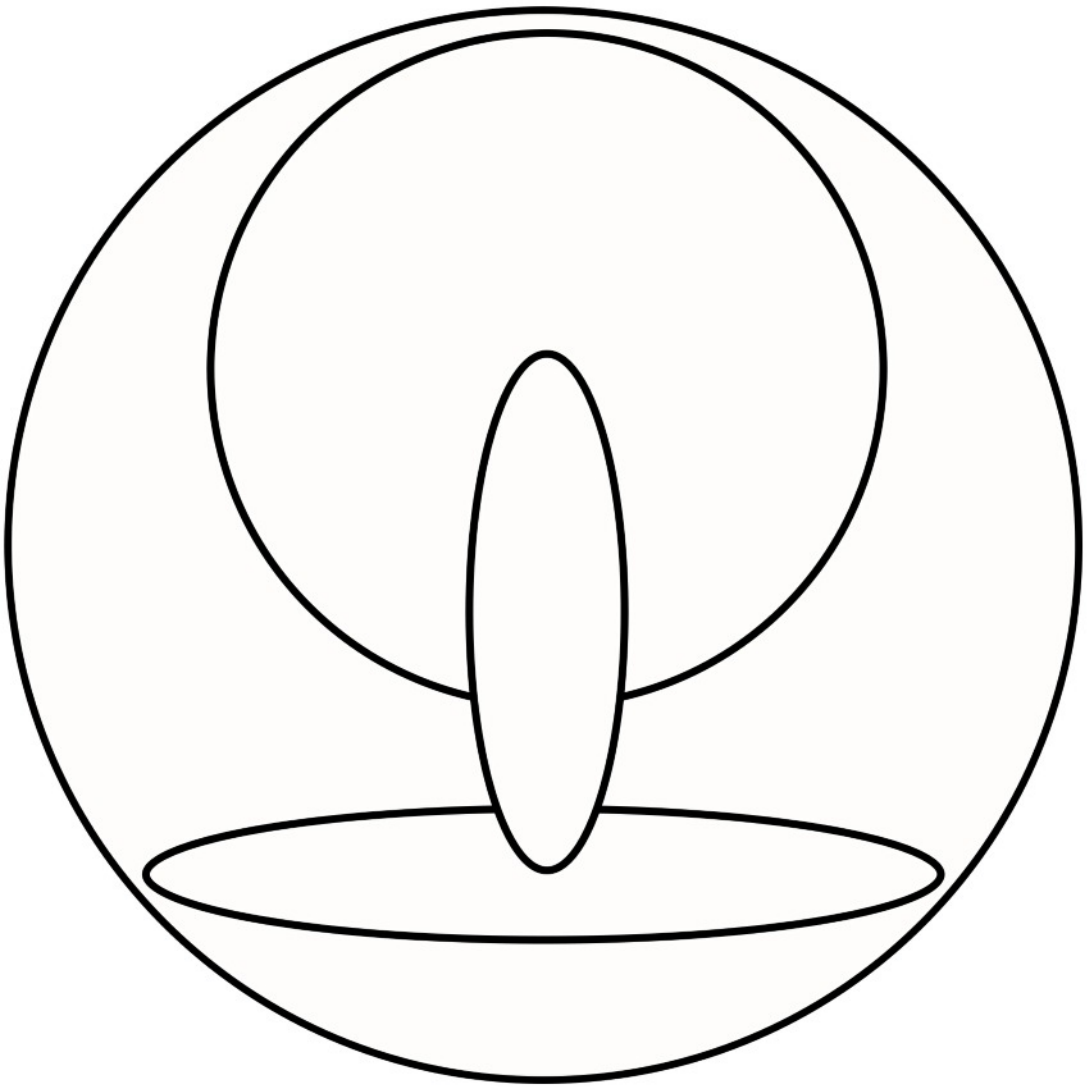

Về với con Mẹ về với con ! Về với con chẳng rào chẳng
đón Về với con non cao cũng đến Về với con vực thẳm đạt
siêu Và về với con đời nhẹ phiêu diêu . . . Về với con tình Mẹ trong
con Về với con quê hương lồng lộng Về với con có có không
không Về với con hoa nở trong lòng . . . Về với con lướt gió lướt
mây Về với con tình Thầy ban chiếu Về với
con chẳng thiếu chẳng thừa Và về với con tình trút như
mưa . . . Về với con Mẹ về với con !
Về với con Mẹ về với con

Xuân Mơ . . .

Thơ: Lương Sĩ Hằng (Có thể dùng nhịp điệu Cha Cha Cha) Nhạc: Hoàng Thi Thơ

Thiền Viện Vô Vi Thế Giới

Thiền Viện Vĩ Kiên

22125 Crest Forest Dr.
Cedar Pines Park, CA 92322
U.S.A.
Mailing Address:
P.O. Box 2045
Westminster, CA 92684-2045 - U.S.A.
Tel : (909)-338-6691

Thiền Viện Hai Không

392 Wayman Lane
Oroville, CA 96565
U.S.A.
Mailing Address:
P.O. Box 5234
Oroville, CA 95966 - U.S.A.
Tel : (530)-589-6972
Email : maioro@yahoo.com

Thiền Viện Nhẫn Hòa

4514 Gold Ridge Ln SW
Olympia, WA 98512 - U.S.A.
Tel : (360)-357-5675
Email : nguyenvg@comcast.net

Thiền Viện Quy Thức

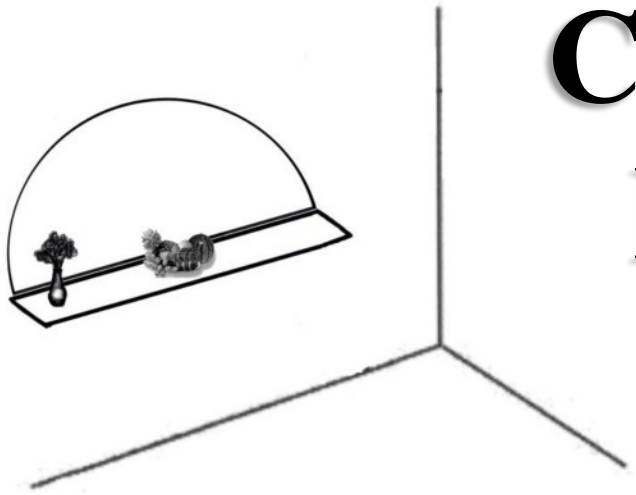
Lieu dit Le Senaillet Lot 220
Publier, 74500 - FRANCE
Tel : (045)-070-8355
Email : santelli.dominique01@tele2.fr

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

105 Wrights Road
Mareeba, QLD 4880
Australia

Thiền Viện Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới

2922 Jolicoeur
Montreal - Quebec
H4E 1Z3 , Canada
Tel : (514)-769-8799
Email : meditation.jolicoeur@primus.ca
http://tvjolicoeur.jimdo.com/

Cách Thượng Kính Vô Vi

Kính Vô Vi là biểu trưng cho thanh quang của Càn Khôn Vũ Trụ và cũng là biểu trưng cho lòng trung nghĩa.

1. Cách tốt là thượng kính Vô Vi trong phòng khách, hướng về cửa ra vào hay cửa sổ, nơi sáng sủa, khang trang, có nhiều ánh sáng chiếu vào. Kính nên dùng hình bán nguyệt *(nửa hình tròn)* vì hình bán nguyệt nhận ánh sáng mặt trăng dịu hơn. Ban ngày thì nhận ánh sáng mặt trời.

2. Chọn ngày mùng một hay ngày thứ mười lăm *(ngày rằm)* trong tháng âm lịch để thượng kính.

3. Kính Vô Vi khi gắn lên tường phải phủ vải đỏ cho đến khi làm lễ thượng kính.

4. Khi dâng hoa và ngũ quả (*năm loại trái cây tượng trưng cho ngũ tạng)* thì dùng hoa màu trắng (*tượng trưng cho huệ linh)* đặt phía bên trái *(từ ngoài nhìn vào kiếng)*. Đức Thầy có dạy phía bên trái mạnh hơn, ngũ quả thì đặt ngay chính giữa.

   Nếu làm ăn buôn bán thì nhớ dâng hoa mỗi ngày, còn không vào mồng một hay rằm thì dâng hoa và ngũ quả.

5. Đúng 12 giờ trưa, gia chủ đứng trước kính, chắp tay trước ngực và nguyện 3 lần: *"Xin Đức Quan Thánh Đế Quân hộ độ cho gia cang chúng con được bình an, tu hành tinh tấn."*

6. Rồi ngồi trước kính trong tư thế thiền và tập trung ý trí lên trung tâm bộ đầu thầm niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục từ năm tới mười phút. Xong rồi xá 3 lần.

7. Mỗi nhà chỉ nên thượng một kính Vô Vi thôi. Nếu bạn nào đã thượng kính rồi mà không phải hình bán nguyệt thì cứ giữ kính cũ.

Địa Lý Bát Trạch

1 – Bảng Ấn Định Mạng Theo Bát Quái:

Năm Âm Lịch	Dương Lịch	Nam	Nữ
Canh Tý	190 0	Khảm	Cấn
Tân Sửu	1901	Ly	Càn
Nhâm Dần	1902	Cấn	Đoài
Quí Mẹo	1903	Đoài	Cấn
Giáp Thìn	1904	Càn	Ly
Ất Tỵ	1905	Khôn	Khảm
Bính Ngọ	1906	Tốn	Khôn
Đinh Mùi	1907	Chấn	Chấn
Mậu Thân	1908	Khôn	Tốn
Kỷ Dậu	1909	Khảm	Cấn
Canh Tuất	1910	Ly	Càn
Tân Hợi	1911	Cấn	Đoài
Nhâm Tý	1912	Đoài	Cấn
Quí Sửu	1913	Càn	Ly
Giáp Dần	1914	Khôn	Khảm
Ất Mẹo	1915	Tốn	Khôn
Bính Thìn	1916	Chấn	Chấn
Đinh Tỵ	1917	Khôn	Tốn
Mậu Ngọ	1918	Khảm	Cấn
Kỷ Mùi	1919	Ly	Càn
Canh Thân	1920	Cấn	Đoài
Tân Dậu	1921	Đoài	Cấn
Nhâm Tuất	1922	Càn	Ly
Quí Hợi	1923	Khôn	Khảm
Giáp Tý	1924	Tốn	Khôn
Ất Sửu	1925	Chấn	Chấn
Bính Dần	1926	Khôn	Tốn
Đinh Mẹo	1927	Khảm	Cấn
Mậu Thìn	1928	Ly	Càn
Kỷ Tỵ	1929	Cấn	Đoài
Canh Ngọ	1930	Đoài	Cấn
Tân Mùi	1931	Càn	Ly
Nhâm Thân	1932	Khôn	Khảm

Năm Âm Lịch	Dương Lịch	Nam	Nữ
Quí Dậu	1933	Tốn	Khôn
Giáp Tuất	1934	Chấn	Chấn
Ất Hợi	1935	Khôn	Tốn
Bính Tý	1936	Khảm	Cấn
Đinh Sửu	1937	Ly	Càn
Mậu Dần	1938	Cấn	Đoài
Kỷ Mẹo	1939	Đoài	Cấn
Canh Thìn	1940	Càn	Ly
Tân Tỵ	1941	Khôn	Khảm
Nhâm Ngọ	1942	Tốn	Khôn
Quí Mùi	1943	Chấn	Chấn
Giáp Thân	1944	Khôn	Tốn
Ất Dậu	1945	Khảm	Cấn
Bính Tuất	1946	Ly	Càn
Đinh Hợi	1947	Cấn	Đoài
Mậu Tý	1948	Đoài	Cấn
Kỷ Sửu	1949	Càn	Ly
Canh Dần	1950	Khôn	Khảm
Tân Mẹo	1951	Tốn	Khôn
Nhâm Thìn	1952	Chấn	Chấn
Quí Tỵ	1953	Khôn	Tốn
Giáp Ngọ	1954	Khảm	Cấn
Ất Mùi	1955	Ly	Càn
Bính Thân	1956	Cấn	Đoài
Đinh Dậu	1957	Đoài	Cấn
Mậu Tuất	1958	Càn	Ly
Kỷ Hợi	1959	Khôn	Khảm
Canh Tý	1960	Tốn	Khôn
Tân Sửu	1961	Chấn	Chấn
Nhâm Dần	1962	Khôn	Tốn
Quí Mẹo	1963	Khảm	Cấn
Giáp Thìn	1964	Ly	Càn
Ất Tỵ	1965	Cấn	Đoài

Hướng Tốt					Hướng Xấu			
Mạng	Thiên Ý	Phúc Đức	Sinh Khí	Phục Vị	Ngũ Quỷ	Lục sát	Họa Hại	Tuyệt mạng
Càn	Đông Bắc	Tây Nam	Tây	Tây Bắc	Đông	Bắc	Đông Nam	Nam
Khảm	Đông	Nam	Đông Nam	Bắc	Đông Bắc	Tây Bắc	Tây	Tây Nam
Cấn	Tây Bắc	Tây	Tây Nam	Đông Bắc	Bắc	Đông	Nam	Đông Nam
Chấn	Bắc	Đông Nam	Nam	Đông	Tây Bắc	Đông Bắc	Tây Nam	Tây
Tốn	Nam	Đông	Bắc	Đông Nam	Tây Nam	Tây	Tây Bắc	Đông Bắc
Ly	Đông Nam	Bắc	Đông	Nam	Tây	Tây Nam	Đông Bắc	Tây Bắc
Khôn	Tây	Tây Bắc	Đông Bắc	Tây Nam	Đông Nam	Nam	Đông	Bắc
Đoài	Tây Nam	Đông Bắc	Tây Bắc	Tây	Nam	Đông Nam	Bắc	Đông

Phụ Chú:

1. Trước khi dùng la bàn để định hướng, nhớ kiểm soát kỹ xem la bàn có chính xác không.
2. Hướng nhà là hướng cửa chánh vào nhà, không phải hướng cửa cổng, cũng không phải hướng mặt tiền nhà.
3. Một điểm cũng cần nêu rõ là chọn hướng nhà là một trong những điểm quan trọng trong vấn đề xem địa lý của cái nhà.

Phương Pháp Ấn Định Mạng Theo Bát Quái:

1. Cách định "Mạng" được tính theo vòng chu kỳ. Cứ mỗi 9 năm, vị trí "Mạng" lại tuần tự ấn theo thứ tự quy định (Xin Xem Bảng dưới).
2. Cách tính theo Âm lịch (Cũng theo vòng chu kỳ):
   - 10 Thiên Can: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quí.
   - 12 Địa Chi: Tý, Sửu, Dần, Mẹo, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

   Thí Dụ: 1904 là Giáp Thìn, 1905 là Ất Tỵ, 1906 là Bính Ngọ…….

3. Năm Sanh phải căn cứ theo Âm Lịch, tức là ngày sinh sau ngày tiết Lập Xuân mới được xem là

Nam	Khảm	Ly	Cấn	Đoài	Càn	Khôn	Tốn	Chấn	Khôn
Nữ	Cấn	Càn	Đoài	Cấn	Ly	Khảm	Khôn	Chấn	Tốn
Năm Sanh	1900	1901	1902	1903	1904	1905	1906	1907	1908
	1909,1918	1910,1919	1911,1920	1912,1921	1913,1922	1914,1923	1915,1924	1916,1925	1917,1926
	1927,1936	1928,1937	1929,1938	1930,1939	1931,1940	1932,1941	1933,1942	1934,1943	1935,1944
	1945,1954	1946,1955	1947,1956	1948,1957	1949,1958	1950,1959	1951,1960	1952,1961	1953,1962
	1963,1972	1964,1973	1965,1974	1966,1975	1967,1976	1968,1977	1969,1978	1970,1979	1971,1980
	1981,1990	1982,1991	1983,1992	1984,1993	1985,1994	1986,1995	1987,1996	1988,1997	1989,1998
	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016

Mục Lục

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi	Trang 2
Hình Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên	3
Lá Thư Đặc San Vô Vi	4
Hình Đức Tổ Sư – Đỗ Thuần Hậu	5
Thơ "Du Hành Đạo Pháp"	6
Hình Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên	7
Bài Thơ Du Hành Đạo Pháp Bản Chép Tay Của Đức Thầy	8
Thơ "Đặc San"	9
Thực Hành Tự Cứu	10
Thơ "Niệm Hành"	13
Diễn Văn Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2018"	14
Cảm Tưởng Về Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"	16
Thơ "Dũng Hành"	17
Cảm Nghĩ Về Đại Hội Vô Vi 2018 Biết Ơn Và Kính Yêu	18
Tham Dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp Đầu Tiên Năm 2017 Ở Cambodia	20
Thơ "Thầy Đi"	23

Nhìn Lại Chặng Đường Đã Qua 24

Thơ "Cuộc Sống" 25

Tình Thầy Tận Độ 28

Thơ "Khí Giới Tình Thương" 35

ConĐường Con Đang Đi Vô Vi 36

Biết Sợ 37

Nhìn Lại 43

Thơ "Người Yêu Cô Đơn" 45

Hành Trình 3 Năm Tu Hành Để Thấy Tánh 46

Thức Tâm 48

Thăm Mộ Ông Tư 49

Ứng Dụng Thiền Vào Khoa Học 52

Tâm Tâm Tương Ứng 56

Thơ "Đức Tin , Thương Thầy, Thường Niệm A Di Đà" 59

Hình Ảnh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2018 58

Hình Ảnh "Viếng Thăm Mộ Tổ 2018" 73

Hình Ảnh "Sinh Hoạt Thiền Đường Hồ Văn Em" 74

Khóa Sống Chung 75

Gia Chánh 76

Thư Từ Lai Vãng 82

Vấn Đạo 127

Nhạc - Hoàn Nguyên 157

Nhạc - Ánh Sáng Vô Vi 158

Tập Nhạc - Anh Và Tôi (Phần 1) 159

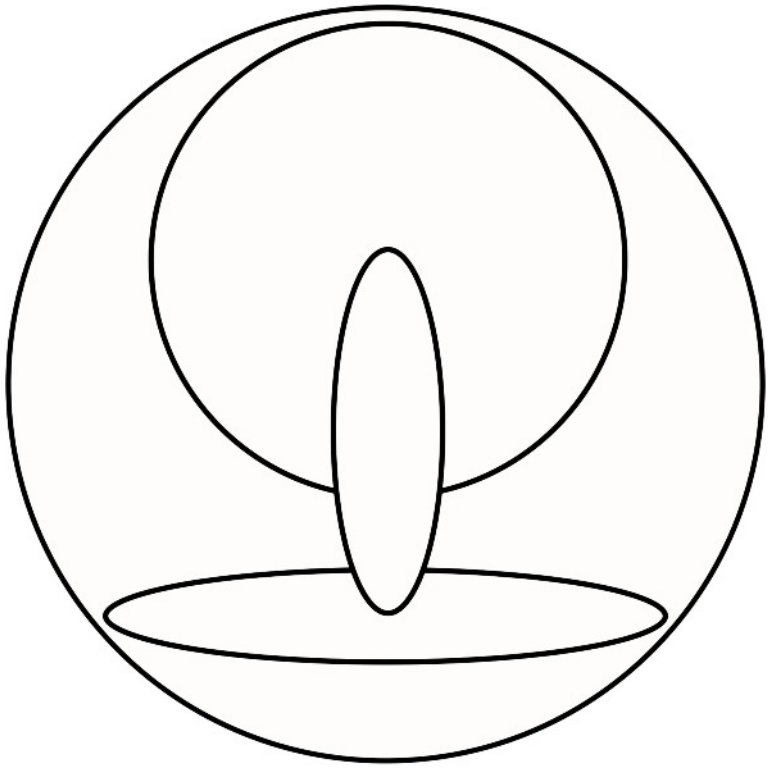
Thiền Viện Vô Vi Thế Giới 176

Cách Thượng Kiếng Vô Vi 177

Địa Lý Bát Trạch 178

Mục Lục 181

Liên Lạc 184

Thông Tin Liên Lạc

www.voviphatphap.org

www.vovinewyork.org

Voviphatphap@gmail.com

Vovinewyork@gmail.com

Kinhsachvovi@gmail.com

Tuanbaovovi@gmail.com

Vovidacsan@gmail.com

NOT FOR SALE

Biển Cho Lặng Mình Châu Mới Phát
Lòng Cho Riêng Mới Gọi Là Thần

Nam Mô A Di Đà Phật

Vạn Vật Thái Bình